

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER YAZARI

DEBBIE MACOMBER

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Shirley, Goodness ve Mercy, meleklerin işlerinin asla bitmeyeceğini bilirler; hele yılın en güzel dönemi olan Noel'de. Yardımcı melekleri Will'i de kanatlarının altına alırlar ve New York'ta Times Meydanı'ndaki eğlenceleri izlemek için yola koyulurlar. Will, gece yarısı kalabalığın arasında tek başlarına duran iki yabancıyı fark ettiğinde, bunun yardım eli uzatmak için en uygun zaman olduğuna karar verir.

Lucie Ferrara ve Aren Fairchild, yılbaşı gecesi Times Meydanı'nda kazara olmuş gibi görünen çarpışmalarının ardından tanışır. Birbirlerinden hemen hoşlanırlar ve pek çok ortak yönlerinin olduğunu fark ederler. Ama kaderin cilvesi onları bir araya gelmeleri kadar hızlı bir şekilde ayırır. Lucie ve Aren'in birbiriyle iletişime geçmeleri mümkün görünmemektedir artık. Tabii eğer bir mucize gerçekleşmezse...

Eğlenceli ve romantik bu romanda Debbie Macomber uzun zamandır özlemini çektiğiniz bir aşka tanıklık etmenizi sağlayacak.

“Macomber'ın karakterlerine hayran olmamak olanaksız. Söz konusu özel bir mekan ve asla unutulmayacak karakterler yaratmak olduğunda, kimse Macomber ile boy ölçüşemez.”

-Bookpage

₺ 12.5

facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisayfa**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Melekler Korusun

Debbie Macomber

Çeviri
Filiz karaman

@psilon®

Kasım 2012

Sevgili dostlar,

Geri döndüler! Son üç yıldır bana, her türlü iletişim aracı kanalıyla, yeni bir Shirley, Goodness ve Mercy kitabını ne zaman yazacağımı sordunuz. İşte dostlarım, üç yıllık çalışmanın ürünü. Bu kez üçlü New York'u ziyaret ediyor, yine türlü tuhafliklar peşindeler, ortalığı altüst ediyorlar ve insanların ilişkilerine karışıyorlar. Kendilerine bir türlü engel olamıyorlar!

Bu kitap özel çünkü sizi yeni bir meleklerle tanıştıyorum. Adı Will, kendisi birkaç yıl önce bir okuyucumdan aldığım mektup sonucunda ortaya çıktı. Rose Williamson, benim Will adında bir meleğim olması gerektiğini söylüyordu. Mektubu okurken kaşlarımı çattığımı ve "Neden yeni bir melek eklemem ve adını da Will koymam gerekiyor acaba?" diye düşündüğümü hatırlıyorum. Okumaya devam ederken, Rose, "Meleklerinizi İncil'in 'Mutlaka iyilik ve merhamet seni takip edecek ...' diyen 23. Mezmur ayetine dayandırdığınızı görünce ..." diyordu. O anda harika bir fikri benimle paylaşan akıllı okuyucum sayesinde, zihnimde Will adındaki yeni çırak melek oluştu. Teşekkür ederim, Rose!

Noel döneminin çılgınlığından kaçın; bir fincan çay ve bir Noel kurabiyesi alıp ayaklarınızı yüksek bir yere koyarak

*Ayetin orijinalı "Surely, (mutlaka anlamına gelmekte ve ses olarak Shirley'ye benzemektedir) goodness (iyilik) and mercy (merhamet) will follow you" dur ve Will adı buradan gelmektedir.

rahatça oturun. Gevşeyin ve gülmeye hazırlanın; olur da sokakta tek başına dolaşan bir deve görürseniz, bu muzipliğin ardında kimin olabileceğine dair bir tahmin yürütebilirsiniz.

Harika bir Noel geçirmenizi dilerim.

Debbie Macomber

Not: Okuyucularımın yazdıklarını okumak hep çok hoşuma gidiyor; bu yüzden lütfen benimle temasa geçmekten çekinmeyin. Bana websitem DebbieMacomber.com aracılığıyla ya da Facebook'ta [DebbieMacomberWorld](https://www.facebook.com/DebbieMacomberWorld) adresinden ulaşabilir, P.O Box 1458 Port Orchard, WA 98366 adresine mektup gönderebilirsiniz. Yorum ve görüşleriniz benim için çok değerli.

Melekler Korusun

Bir Shirley, Goodness ve Mercy
Noel Hikâyesi

Diane DeGooyer ve Kathy Huard'a

Tanrı'nın bana en çok ihtiyaç duyduğum anda
gönderdiği iki özel meleğ

Birinci Bölüm

“Burası gerçekten Dünya mı?” diye sordu çırak melek Will, alçaktan uçan bir bulutun üzerinde üç hocasıyla birlikte yüzüstü yatarken. Aşağıdaki hummalı faaliyete bakarken gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

“Dünya,” diye bilgilendirdi Mercy yanlarındaki genç çırağı hafif bir gururla. Bütün sorunlarına karşın, Dünya, gökyüzüne uzanan yüksek binaları, çevrelerini saran manevi dünyadan habersiz, bir amaç uğruna koşuşturup duran insanlarıyla büyüleyici bir yerdi. Mercy defalarca insanlara karşı sabrını kaybetmişti. Tanrı’nın yaratımlarının zirvesi kabul edilen insanlar, kavrayışları son derece sınırlı ve ruhsal açıdan bomboş görünüyorlardı. Yine de Mercy onları seviyor ve Dünya ile ilgili görevlerine çok değer veriyordu.

“Burası New York,” diye ekledi Shirley; çenesini el-

lerine dayamış, özlemle aşağıya bakıyordu. “Ah, bu kente bayılıyorum.”

“Daha net konuşmak gerekirse, Manhattan,” diye belirtti Goodness ve kendisinin de Dünya’yı ziyaret etmeyi özlediğini göstermek istercesine hafifçe içini çekti.

Dörtlü, Times Meydanı’nın üzerinde dolaşiyor. Yeni Yıl kutlamasında yer bulmak için koşuşturan gürültülü kalabalığı izliyordu.

Aşağıdaki sokaklarda yaşanan manzarayı ilgiyle inceleyen, Will’in gözleri büyüdü. “Her zaman böyle midir? Yani hep böyle hareketli ve kalabalık mıdır?”

“Hayır, hayır, bu özel bir gece. İnsanlar Yeni Yıl’ı karşılamak için bir araya toplanıyorlar.” Zaman, Dünya’ya özgü bir kavramdı. Cennet’te her şey çok farklıydı. Sonuç olarak, üç Dua Elçisi’ne Dünya ile ilgili görevler verildiğinde, zaman sınırlaması sorunlar yaratıyordu.

“Gabriel* bizim...”

“Gabriel,” dedi Shirley hemen Will’in sözünü keserek. “O, seni buraya getirdiğimizi tam olarak bilmiyor. Belki bu kısa ziyaretten ona söz etmesen iyi olur, tamam mı?”

“Evet, lütfen, en iyisi sana Dünya’yı gösterdiğimizi *hiç kimseye* söylememek.” Gabriel’in onların neler karıştırdıklarını öğrenmeleri halinde başlarının türlü türlü derde gireceğini söylemeye bile gerek yoktu.

“Gabriel iyi niyetli ama böyle konularda biraz fazla titiz,” diye açıkladı Goodness.

*Boş melek

“Neden peki?” Will üçüne birden baktı.

“Şey, bak... biz üçümüz... tamamen eğitim amaçlı olarak sana Dünya’yı ve Tanrı’nın çok sevdiği insanları kuşbakışı göstermemiz gerektiğini düşündük.” Mercy, biraz sinsice gibi görünse de aslında çok saygın olan niyetlerini açıklamalarını istercesine arkadaşlarına baktı.

Dünya’ya yaptıkları bu ziyaret ani bir karar olmuştu. Bunu Mercy önermişti. Elbette Goodness hemen kabul etmiş, kısa bir tartışmadan sonra Shirley de razı olmuştu.

Çırak melek Will onların sorumluluğuna verilmişti. Bu durumda, Dua Elçisi olarak çalışmaya başladığında kendisini bekleyen sıkıntı ve zorluklar konusunda bir fikir sahibi olması en doğrusuydu. İş biraz zorlu ve karmaşık olabiliyordu; Will de insanların tutum ve davranışlarını ne kadar iyi anlarsa, Gabriel kendisine bir görev verdiğinde o kadar başarılı olurdu.

Mercy, kendi hocalığında Will’in bir gün çok iyi bir Dua Elçisi olacağından emindi. Will genç ve hevesliydi; Dünya ve kendisinin oynayacağı rol hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu.

Daha önce haksız yere “bela çıkaran” damgası yemiş olan Mercy’nin söylediği gibi, onlarınki kendini ciddi bir şekilde adamayı gerektiren bir görevdi. Buna inanan bir tek o değildi. Goodness –ah zavallı Goodness- da şöhretten payını almıştı ve Mercy kendini kısmen suçlu hissediyordu. Ama bu tamamen ayrı bir hikâyeydi. Shirley daha çok düz-ve-dar- yolda kalma eğilimindey-

di ve arkadaşlarını yola getirmek için çok uğraşıyordu. Hatta eski bir Koruyucu Melek olan Shirley o kadar iyi iş çıkarmıştı ki, Gabriel şu anda yanlarında olan umut vaat eden genç meleği onların eğitmesini önermişti.

Elbette, üçünün Will'i eğitme görevini kabul etmeleri halinde hilelerin, numaraların, hiçbir şeyin olmayacağı açıktı. Üçü de kabul etmişlerdi. Bu büyük bir onurdu ve onlar da iyi niyetliydi.

Şimdi, Yeni Yıl kutlamalarında, dünyanın en büyüleyici şehirlerinden birinde, Times Meydanı'nda idiler. Mercy, anın tadını çıkararak derin bir soluk aldı. Will'i getirmek iyi bir bahane olmuştu ama işin doğrusu kendi de Dünya'yı ziyaret etmeyi özlemişti. Son görevlerinin üzerinden epey zaman geçmişti ve büyük şehrin karmaşasını özlediğini hissediyordu.

"Dünya muhteşem bir yer değil mi?" dedi Goodness, kanatlarını keyifle çırparak. "Şu neon ışıklarına baksanıza. Işığa bayılıyorum."

"Hepimiz bayılıyoruz," diye hatırlattı Shirley.

"Aşağıya, insanların yanına gidebilir miyiz?" diye sordu Will.

"Kesinlikle hayır." Shirley birden yüksek sesle karşı çıkmıştı.

"Bunun bir zararının olacağını sanmıyorum," diye araya girdi Goodness. Bakışları, aşağıdaki şehrin parlak ışıklarına takılı kalmıştı.

Will bir ona, bir diğerine baktı.

"İnsanların arasına karışma fırsatı olmazsa, onları

nasıl tanıyacak?” diye sordu Mercy, sevgili arkadaşının tarafını tutarak. Shirley bazen kurallara fazla takılabiliyordu. Tamam, en başında insanlara yaklaşmayacaklarına söz vermişlerdi ama bu Will için çok iyi bir öğrenme fırsatı olabilirdi.

“İnsanları tanımazsa nasıl Dua Elçisi olarak çalışacak?” diye karşı çıktı Goodness.

Shirley duraksadı. Bazı konularda inatçı olsa da, kolayca ikna edilebiliyordu. Mercy’ye göre bu, onunla çalışmanın en güzel yanıydı.

“Şey...”

“İnsanların dualarını duyuyor muyuz?” diye sordu Will.

“Ah, hayır,” diye açıkladı Shirley. “Yalnızca Tanrı onların dualarını duyar. Sonra bunları Gabriel ile konuşur ve...”

“Sonra da Gabriel o istekleri bize iletir.”

“Biz de duaların karşılık bulmasına yardımcı oluruz.”

“Görevlerimizden biri, insanların Tanrı’nın yardımıyla kendileri için ne çok şey yapabileceklerini anlamalarına yardımcı olmaktır,” diye açıkladı Goodness.

“Onların yaşamlarına müdahale etmeden elimizden geleni yapıyoruz,” diye ekledi Shirley hemen, Goodness ve Mercy’ye bakarak.

Bu bir uyarıydı ve Mercy bunu arkadaşşı konuştuğu anda anladı.

“Ama ilk ve önemli kısım şu,” diye vurguladı Goodness. “Bizim görevimiz,” bu insanlara bir ders vermek.

Ancak o zaman insanlara dertleri konusunda yardımcı olabiliyoruz.

“Asıl zorluk, onlar öğrenmek istemediğinde yaşanıyor.” Goodness başını iki yana salladı çünkü işin bu tarafı oldukça zorluydu. “Bazı insanlar Tanrı’nın hemen müdahale etmesini ve kendilerinin en küçük bir çaba ve katkısı olmaksızın isteklerini gerçekleştirmesini bekliyor gibi görünüyorlar.”

“Ama işler öyle yürümüyor,” dedi Mercy, o zavalı akılsız ruhlara yardımcı olmak için bazen kural dışı yollara başvurduğu halde. Teoride, duaların karşılığını vermek hiç de zor görünmüyordu. Ne yazık ki insanlar bazen son derece ahmak olabiliyorlardı.

“Çok inatçı olabiliyorlar,” dedi Goodness yine kafasını iki yana sallayarak.

“İradeli,” diyerek ona katıldı Shirley.

“Ah evet, bir keresinde...” Mercy birden sustu. En iyisi geçmişteki marifetlerini hiç gündeme getirmemektir çünkü bu, sorumlulukları altındaki genç meleğin yanlış bir kaniya kapılmasına ve onların izinden gitmesi gerektiğini düşünmesine neden olabilirdi. Gabriel buna çok bozulurdu.

“Bir keresinde?” diye üsteledi Will. “Ne olmuştu?”

“Boş ver,” dedi Shirley durumu kusursuz biçimde kavrayarak. “Bazı şeyler geçmişte kalır ve asla tartışılmaz.”

“Aşağı inip kalabalığın arasına katılabilir miyim?” diye sordu Will yine. “Gabriel’e hiçbir şey söylemem.”

“Yalnızca o değil,” dedi Shirley. “Bu konuda Cennet’teki hiç kimseye tek söz etmemeliyiz.”

“Ya da Dünya’da,” diye hatırlattı Goodness.

“İnsanlarla konuşamaz mıyız?” Will kafası karışmış gibi kaşlarını çatı.

“Konuşabiliriz ama yalnızca...”

“Ama kesinlikle bu gece değil,” dedi Shirley. Bunu o kadar hızlı söylemişti ki sesi tam bir oktav yükselmişti.

Mercy, Will’in elini tuttu. “Son iki milenyum içinde insanlarla doğrudan konuştuğumuz zamanlar oldu.”

“Ancak bunlar nadir durumlardı.”

“Evet, çok nadir.”

“Ama olması gerektiği kadar nadir değil,” diye ekleme ihtiyacı duydu Shirley. Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bu eğitim seansının üstesinden gelmenin en iyi yolunu bulmaya çalışır gibi göründü.

“Will’in aşağı inip kalabalığa karışmasının bir zararının olacağını sanmıyorum,” dedi Goodness yine. “Şu anda, Dünya’da çok özel bir gece yaşıyoruz.”

“İnsan olsun olmasın, hiç kimseye tek kelime etmeyeceğime söz veriyorum,” diyerek onlara güvence verdi Will.

Mercy’nin kendisi de kalabalığın arasına karışmak için can atarken, Will’in isteğini reddetmek çok zordu. Mercy’nin Dünya’yı ziyaret etmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti ve insanlar onu büyülemişti adeta.

“Yapalım bunu.” Goodness, Mercy kadar hevesli bir şekilde ellerini ovuşturdu.

“Ben... bilmiyorum.”

Mercy, eski Koruyucu Melek'i duymazdan geldi. “Ben gidiyorum!” diye bağırdı. “Will, beni takip et ve yanımdan uzaklaşma. Ben ne yaparsam onu yap.” Bir yanında Will, diğer yanında Goodness ile Times Meydanı'na doğru inmeye başladı.

“Hayır, hayır... bu bir hata olabilir!” diye bağırdı Shirley, onlara yetişmek için hızlanmadan önce. “Benim yaptığımı yapın,” diye ekledi.

Dördü, insanların yaslandığı beton bir duvarın arkasına indiler. İki tarafta polisler duruyordu ve kalabalığı gözlüyorlar, asayiş bozacak bir şey olmasın diye tetikte bekliyorlardı.

“Bizi duyabiliyorlar mı?” diye fısıldadı Will.

“Yalnızca kendini Tanrı'ya adanmış ruhani kulaklar,” diye karşılık verdi Shirley. “Ama onlar da duyduklarında kendilerinden şüphe ediyorlar.”

“Şu anda kimse dinlemiyor.” Mercy, kalabalıktakilerin kendilerini anın heyecanına kaptırmış olduklarından, onların varlığını bile fark etmeyeceklerinden emindi. En iyisi de buydu zaten.

“Neden paltolarına, atkılarına, eldivenlerine sarınmışlar?” diye sordu Will çevresine bakınarak.

“Çünkü mevsim kış.”

“Ya.”

“Herkes başını kaldırmış, dev saate bakıyor,” dedi Will.

“Evet, yeni yılın gelmesine yalnızca iki dakika kaldı.”

“Bu önemli mi?”

“Ah, evet. İki dakika içinde bu yıl bitecek ve yeni bir yıl başlayacak.” Will’in bu durumu anlaması zor olacaktı. Genç meleğin bildiği her şey Cennet’e dairdi; orada da saatler, takvimler yoktu. Cennet’te, zamanın anlamı yoktu. Geçmiş, bugün ve gelecek... hepsi birdi, aynıydı.

Zaman kısıtlamaları Mercy için de her zaman sorun olmuştu. Gabriel insanların dualarının karşılık bulmasına yardımcı olmaları konusunda onlara genelde sınırlı zaman tanırırdı ve bu denli dar bir zaman dilimi içinde kalmak çoğu zaman olanaksız görünürdü. Ancak Mercy deneyimleri sonucunda, Tanrı sayesinde her şeyin mümkün olduğunu görmüştü. Bu onun için çok sağlam bir ders olmuştu ve fırsatını bulduğunda bunu Will’e de aktarmak istiyordu.

“Neden yollar siyah?” diye sordu Will, ayaklarına doğru bakarak.

“Burada yollar altından değil.”

“Asfalt. Dünya, Cennet gibi bir yer değil,” diye açıkladı Mercy. Will Dünya’da biraz daha dolaştığında, başka farklılıkları da görecekti.

“Shirley nerede?” Goodness etrafında öyle hızlı döndü ki küçük bir kasırganın oluşmasına neden oldu. İnsanlar şapkalarını sıkı sıkı tuttular. Kâğıtlar her tarafa uçtu. “Shirley’yi kaybettik.”

“Hayır, kaybetmedik.” Mercy, Will’in hatırı için, sakin kalmaya çalışıyordu. “Eminim buralarda bir yerdedir.”

“Değil.”

“Ah Tanrım!” diye bağırdı Will. “Shirley ortadan kayboldu.”

“Burada olmak zorunda.” Mercy de paniğe kapılmaya başlamıştı. Bu pek iyiye işaret değildi. Shirley onlardan daha yaşlıydı ve dikkati kolayca dağılabiliyordu. Ama böyle birdenbire kaybolmak hiç ona göre değildi. Üçünün arasında, en sorumluluk sahibi olan Shirley idi.

“Çocuk bulmaya çalışın,” dedi Mercy, Goodness ve Will’e. Çocuklar, Shirley’yi hemen çekti. Koruyucu Melek olarak geçirdiği onca yılın sonucuydu bu.

Mercy arkadaşını görmek için gözleriyle kalabalığı taradı. Sonra da caddenin üzerinde yükselip aşağıya baktı.

Goodness onun yanına gitti. “Onu görebiliyor musun?”

“Sen?”

“Hayır.”

Mercy bakmaya devam etti. Goodness’la konuşmak için döndüğünde, arkadaşının da orada olmadığını gördü. “Will!” diye bağırdı. Durumun kontrolünü tamamen kaybetmiş olduğundan korkuyordu.

“Buradayım.”

Çok şükür! “Goodness’ı görüyor musun?”

“Ya Shirley?”

Mercy, Shirley için Goodness için endişelendiği kadar endişelenmiyordu. Dua Elçisi arkadaşı, başıboş kaldığı anda kolayca başını derde sokabilirdi. Hem de hiç çaba sarf etmeden yapabilirdi bunu.

“Şu standdaki insanların yanında duran Goodness mı?”

Stand mı? Ne standı? Mercy, Will’in gösterdiği yeri görene kadar alanı gözleriyle taradı. İşte korktuğu olmuştu. Goodness, kameralarıyla harıl harıl çalışan bir televizyon ekibine kaptırmıştı kendini. Hep şu ışıklar yüzünden. Goodness ışıklara hiç dayanamazdı.

Mercy bir anda Goodness’ın yanında bitti. Goodness’ın elektroniğe karşı da zaafı vardı. Cennet’teki her şey çok ileri düzeydeydi. Bu yüzden Goodness, Dünya’da hâlâ yaygın olarak kullanılan ilkel iletişim yöntemlerinden çok etkileniyordu.

“Goodness!” diye bağırdı Mercy. “Yapma!”

Neye uğradığını şaşırان Goodness, dev ekrandan uzaklaştı ama bu arada gölgeli silueti kısacık bir an ekrana yansımıştı. Kalabalığın arasında fısıldaşmalar başladı.

“Gördünüz mü?” diye bağırdı biri ve ekranı işaret etti.

“Meleğe benziyordu.”

“Bu, Tanrı’dan bir işaret.”

Mercy homurdandı. Bu, düşündüğünden de kötü olmuştu. Eğer olanlar Gabriel’in kulağına giderse, bir daha Dünya’yı ziyaret etmeleri sonsuza dek yasaklanırdı.

“Böyle bir şeyin olacağını biliyordum.” Shirley birden ortaya çıkmıştı; elleri belindeydi. Yüzü haklı bir öfkeyle buruşmuştu.

“Biz de seni arıyorduk,” diye atıldı Mercy, Shirley’nin yakınmalarına fırsat bırakmadan. “Nerelerdeydin?”

“Buralardaydım.”

“Goodness.” Shirley, Dua Elçisi’nin bir kez daha ekranda görünmesine ramak kala, onu yakaladı.

“Kendini tutamıyor, elinde değil.” Mercy kendini sevgili arkadaşını savunmak hissetmişti.

“Will nerede?”

Will ortalarda yoktu gerçekten de.

“Ben onu bulurum.” Ama Mercy’nin önce Goodness ile ilgilenmesi gerekiyordu.

“Tamam, tamam,” dedi Shirley, Goodness’i ikinci kez yakalayarak. “Ben onu Cennet’e götüreceğin. Sen Will’i bul.”

“Sen neredeydin?” diye sordu, Shirley’nin hiçbir açıklama yapmadan gitmesine izin vermek istemeyen Mercy.

“Özür dilerim. Huysuzlanıp ağlayan bir çocuk gördüm. Annesi onu sakinleştirmek için elinden geleni yapıyor ama pek başarılı olamıyordu. Ben de yardım ettim. Oğlan hemen uykuya daldı. Şimdi uyuyor.”

“Senin sayende.”

“Zamanında epey ninni öğrenmiştim.”

Shirley’nin bunu yaptığına kuşku yoktu.

“Ben de olabildiğince çabuk yanınıza gelirim.” Mercy göz ucuyla Will’i görmüştü. Tam şüphelendiği gibi, Will sokağa geri dönmüştü. Kalabalık, saniyeleri geriye saymaya başlamıştı. Sonra insanlar yeni yılı neşeyle ve yüksek sesle bağırarak karşıladılar.

“Mutlu yıllar!” diye bağırdı Shirley, Goodness’a eve doğru eşlik ederken.

“Mutlu yıllar,” diye karşılık verdi Mercy. Şimdi tek yapması gereken, Will başını derde sokmadan önce gidip onu almaktı.

Ah Tanrım... Tanrım... görünüşe göre çok geç kalmıştı.

Çevresinde insanlar kucaklaşıp öpüşüyorlardı. Will de yalnız başlarına, birbirlerine sırtları dönük halde diken iki kişinin yanında duruyordu.

Mercy, olacakları görüyordu. Buna engel olacak gücünün olmadığını hissetti. Will bir kanat hareketiyle, iki yabancının çarpışmalarına neden oldu.

İkinci Bölüm

Lucie Ferrara, yılbaşı gecesi Times Meydanı'na gelmenin bir hata olacağını biliyordu. Eline güzel bir kitap alıp yatağında uzanmayı tercih ederdi.

Hangi akla hizmet yapmıştı bunu!

Geceyi keyifle kitap okuyarak geçirmek yerine, Jazmine ve Catherine'in onu yeni yıl kutlamalarının çılgınlığına kapılmaya ikna etmelerine izin vermişti. Lucie'nin annesi de, zaten çok fazla çalıştığını söyleyerek, ona karşı diğerleriyle birlik olmuştu. Lucie'nin evden çıkmaya ve arkadaşlarıyla eğlenmeye ihtiyacı vardı.

Ama Lucie eğlenemiyordu. Jazmine ve Catherine ortalıktan kaybolmuşlardı. Lucie ise kalabalığın arasında mahsur kalmıştı ve hiçbir yöne ilerleyemiyordu. İnsanlar onu her taraftan sıkıştırıyorlardı. Tek istediği bir an önce oradan kaçmaktı. Metro istasyonunu görebiliyordu; oraya bir varabilse...

Birden kalabalıktakiler bağırmaya başladılar. Lucie'nin etrafında müthiş bir gürültü koptu ve kakofoni başladı. Herkes tezahürat yapıp el çırpıyor, soğuk havada yeni yıl şarkıları yankılanıyordu.

Sanki Lucie'nin kendini daha da yalnız hissetmesini istercesine, etrafındaki bütün çiftler sarılıp öpüşüyorlardı. Herkes birine aitti sanki. Onun dışında herkes...

Morali bozulan Lucie izlemeye dayanamamış ve gözlerini kapatmıştı. Annesi onun arkadaşlarıyla birlikte eğlenmesini istemişti. Lucie dışarı çıkmayalı haftalar olmuştu. Wendy ona kibarca keyfince bir gece geçirmeye ihtiyacı olduğunu hatırlatmıştı. Hiç eğlenmeden yalnızca çalışarak zaman geçirmesi, dikkatinin dağılmasına ve yoğunlaşamamasına neden olacaktı.

Annesi haklıydı aslında. Lucie'nin gerçekten bir mola ihtiyacı vardı ve belki de çok fazla çalışmıştı. Bir restoran açmak hiç kolay değildi. Verilmesi gereken kararlar ve alınması gereken riskler de vardı. Brooklyn'de evlerine pek uzak olmayan harika bir yer bulmuşlardı. Burası tam ihtiyaçlarına göreymiş ama yine de yenilikler yapılması, izinler alınması gerekiyordu. Bunlar da zaman, para ve çaba gerektiriyordu.

Dahası, Lucie annesine karşı sorumluluk hissediyordu. Annesi, babasının ölümünden sonra sigortadan aldığı tüm parayı restoranı başarılı kılmak için bu işe yatırmıştı. Annesinin Lucie'ye olan inancı ve güveni hem bir nimet hem de bir lanetti. Lucie başarısız olursa, kendini hiç affetmeyecekti.

Birden Lucie arkadan itildi. Öne doğru sendeledi.
“Ah, özür dilerim...”

“Özür dilerim.”

Gözlerini açtığında, ancak filmlerde görebileceği kadar yakışıklı bir adamla karşılaştı. Adam ondan on beş santim uzundu ve dünyanın en sıcak, en yumuşak kahverengi gözlerine sahipti. Bir tutam koyu kahverengi saç geniş alınına düşüyordu.

“İyi misiniz?” diye sordu adam. “Kalabalık...”

“Biliyorum, çılgın bir kalabalık var. Endişelenmeyin, iyiyim ben.”

Adamın elleri, sanki Lucie’nin sendelemesini engellemek istercesine, onu omuzlarından kavramıştı. Şimdi de bırakmıyordu. Uzun süre birbirlerine baktılar. Şaşırtıcı bir şekilde, adamın yanında biri yok gibiydi. O da kalabalığın arasında yalnızdı.

“Biz de yapalım mı?” diye sordu adam.

Lucie, pek de anlamadan, gözlerini kırıştırdı.

Adam kısa bir an durakladıktan sonra, dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı.

Parmaklarının ucunda yükselen Lucie, kollarını adamın boynuna doladı ve onun öpüşüne karşılık verdi. Neden vermeyecekti ki? Yılbaşını kutluyorlardı ve bu da bir gelenektir.

Öpücük, şarkının geri kalanı boyunca sürdü ve Lucie de bundan büyük bir zevk aldı. Yer kaymadı, gökyüzü düşmedi; ama öpüşme sıcak, yumuşak ve hepsinin ötesinde güzeldi. Çok güzel. Sonunda ayrıldıklarında, Lucie az kalsın itiraz etmek için homurdanacaktı.

Adam ona bakıp gülümsedi.

Lucie de gülümseyerek karşılık verdi.

“Ben Aren Fairchild.”

“Lucie Ferrara.”

Kalabalık dağılmaya başlamıştı. Daha birkaç saniye önce dip dibe duran insanlar gidiyorlardı. Birden herkesin gitmesi gereken başka bir yer varmış gibi görünmeye başlamıştı.

Lucie ve Aren hareket etmiyorlar, aynı noktada duruyorlardı. Aren, Lucie’nin omuzlarını tutmaya devam ediyordu.

“Kız kardeşimden ayrı düştüm,” diye açıkladı.

“Benim de Jazmine ve Catherine’e ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Yani yalnızsın?”

Lucie başını salladı.

“Ben de öyle. Belki bir kadeh şarap içebileceğimiz bir yer bulabiliriz?”

“Çok isterim.” Bu davet karşısında Lucie’nin kalbi tatlı bir heyecanla çarptı. Belki, bir ihtimal, bu gece tam bir felaket olmazdı.

Lucie’nin telefonu, mesaj geldiğini haber vermek için titreşti. Lucie, çantasını karıştırarak telefonu çıkardı ve mesajın Jazmine’den olduğunu gördü. *Neredesin?*

Hemen cevap yazarak karşılık verdi. *Hâlâ Times Meydanı’nda.*

C ve ben metroya yryrz.

Yarın grsz.

Tamam.

Lucy yazmayı bitirdiğinde, Aren'in de kendi telefonunda bir şeyler yazmakla meşgul olduğunu gördü. Aren, telefonunu paltosunun cebine koyarken, başını kaldırıp baktı. "Kardeşime, eve kendi başıma döneceğimi haber verdim."

"Ben de arkadaşlarıma aynı şeyi söyledim."

Aren, Lucie'nin elini tuttu ve yola koyuldular. Şarap barlarında yer bulmak için birkaç başarısız girişimde bulunduktan sonra pes ettiler ve bütün gece yemek servisi yapan bir mekâna girdiler.

Oturmak çok iyi gelmişti. Lucie mantosunu çıkardı. Aren de paltosunun düğmelerini çözdü.

"Üzgünüm. Bu bölgeye yabancıyım; yoksa uygun bir yer bilirdim."

"Bir şey fark etmezdi hence," dedi Lucie. "Böyle bir gecede her yer dolu olur zaten. Burada masa bulduğumuz için şanslıyız." Sonra, Aren'in şehre yeni gelmiş olması gerektiğini fark etti. "Sen New York'lu değil misin?"

"Seattle," diye açıkladı Aren.

Başka bir deyişle turistti. Eh, Lucie'nin bir ilişkiye ayıracak vaktinin olmadığı düşünülecek olursa, en iyisi de buydu. Yani bu bir ilişkiye dönüşecek olsaydı... Ah Tanrım, fazla ileri gidiyordu.

"Buraya yeni taşındım."

"Ya." Kendi koşulları uzun süre değişmeyecek olsa da, birden Lucie'nin morali düzeldi.

"Ya sen?"

“Ben Brooklyn’de yaşıyorum.”

“Orayı henüz görmedim ama kardeşim çok övüyor. Kendime bir ev bulmak zorundayım; kardeşim de orada bakmamı önerdi.”

“Bence seversin.” Lucie hayatı boyunca Brooklyn’de yaşamış ve oranın bir parçası olmuştu. Evleri, Jamison Caddesi’nin biraz ilerisindeydi. Restoranları da, açıldığında, görece yakın olacaktı. Restoranın adının Cennet Gibi olmasına karar vermişlerdi.

“Seni New York’a getiren ne?” diye sordu Lucie.

“İş. Ben yazarım; yakın bir arkadaşım bana *New York Gazette*’de bir iş teklif etti.”

“*Gazette*. Vay, çok iyi olmalısın.”

“Öyle olduğumu düşünmek istiyorum ama zaman gösterecek. Sen?”

Lucie nereden başlayacağını bilemiyordu. “Ben aşçılık okulundan yeni mezun oldum. Annemle birlikte bir restoran açmak üzere çalışıyoruz.”

Aren bir şey diyecek gibi oldu ama sonra fikrini değiştirdi. “Zor iş.”

“Bir de bana sor.” Lucie, denemelerden, zorluklardan, masraflardan ve korkulardan ayrıntılarıyla söz etmemek için kendini zor tuttu. Bunun zamanı değildi.

“Düşünceli görünüyorsun,” dedi Aren.

Lucie gülümsedi. “Seninle çarpışmadan hemen önce, soğukta tek başıma dikilmektense evde olmayı tercih edeceğimi düşünüyordum.”

Aren kıkırdadı. “Komik ama ben de aynı şeyi düşü-

nüyordum. Oraya gitmeyi kabul etmemin tek nedeni, kardeşimin yalnız kalmasını istemememdi. Kendisi yakın bir zamanda sevgilisinden ayrıldı ve zor günler geçiriyor. Aslında, kardeşimin evini bulup bulamayacağımı da merak ediyordum.”

“Kayıp mı oldun yani!”

“Tam olarak kayboldum sayılmaz,” dedi Aren ve utanmış göründü. “Adres tarifleri beni deli ediyor ve zekâmı sınıyor. Adres Madison Bulvarı on iki numara gibi tamamen farklı bir şeyken, Altı ve Yedinci Bulvarlar arası Elli Üç dediğinizde ne demek istiyorsunuz acaba? Eskiden iyi bir yön duygum olduğunu düşünürdüm. Artık öyle düşünmüyorum.”

Bu kez gülme sırası Lucie’de idi. “Merak etme, kısa sürede çözersin.”

“Umarım.”

Garson masalarına gelip onlara mönüleri uzattı. “Kahve?”

“Lütfen,” diye karşılık verdi Lucie. Eğer uzun süre daha uyanık kalacaksa, kahveye ihtiyacı olacaktı ve uyanık kalmayı da çok istiyordu. Güne sabah dörtte başlamış, sözleşme yaptıkları kişilerle görüşmüş, mutlaka o gün çözülmesi gereken bir sürü sorunla ilgilenmişti.

Aren fincanını bırakıp mönüye baktı. “Genellikle bu kadar geç saatte yemek yemem ama Josie sokakta yiyecek bir şeyler bulacağımızı söyleyerek ısrar etti.”

Josie kardeşi olmalıydı. “Sen de bir şey yemedin.”

“İşin gerçeği, gecenin yarısını deli gibi kardeşimi arayarak geçirdim. Bir türlü bir araya gelemedik.”

Lucie de iki arkadaşıyla aynı duruma düşmüştü. Güvenlik görevlileri onları ayrılmış bir alana yönlendirmiş ama kalabalık Lucie'yi iterek arkadaşlarından uzaklaşmasına neden olmuştu. Lucie'nin belki daha baskın davranması gerekirdi ama bu onun doğasında yoktu. Bulunduğu yerden ayrılmak konusunda da tereddüt etmişti çünkü güvenlik görevlilerinin geri dönmesine izin vermeyeceklerini biliyordu.

“Yeni yıldan ne bekliyorsun?” diye sordu Aren kahvesini yudumlarken.

“Ah, çok şey.” Lucie oturduğu yerde dikleşti ve on dakika boyunca durmadan konuştu. Sonunda konuşmanın hâkimiyetini neredeyse tamamen ele geçirdiğini fark etti. Utanarak başını iki yana salladı. “Benden bu kadar. Ya sen ne yeni yıldan ne bekliyorsun?”

“Hayır, hayır, devam et,” diye üsteledi Aren, sonra ekledi. “Aslında duymayı beklediğim önemli bir şey var.”

“Nedir?”

Aren'in gülümsemesi sıcacıktı. “Ya hayatındaki erkekler?”

Lucie omuz silkti. “Şu anda bir tane var.”

“Yani hayatında önemli biri var?”

“Kendisi biraz fazla sahiplenicidir.”

Aren'in gülümsemesi soldu. “Ciddi misin? Bana biraz ondan söz etsene.”

“Adı Sammy, beş yıldır beraberiz. Hatta, benim kendisiyle yatmama bile izin veriyor.”

“Efendim?” Aren m n y  bırakıp kaşlarını çattı.

“Sammy, annemle birlikte evlat edindiğimiz kocaman, melez bir köpek. Kendisi gerçekten de onunla yatmama izin veriyor ve bunu ancak onun l tfetmesi sayesinde yapabildiğimi anlamam için ne gerekiyorsa yapıyor.”

Aren güldü. “Başka bir deyişle, şu anda kimseyle ilişkin yok.... Bir insanla yanı.”

“Doğru.” Lucie, Aren bunu sorduğ  için heyecanlanmıştı. “Ya sen? Senin hayatında bir kadın var mı?”

Aren derin derin içini çekti. “İki yıl önce boşandım.” Kahvesine baktı.

Lucie, Aren’in üzerine    en üzüntü ve hayal kırıklığını gördü.

“Katie ile beş yıllık evliydik. Başka birine aşık oldu.” Aren bunu hâlâ acı  eker gibi söylemişti.

“ ocuk?”

“Yok. Neyse ki  ocuk yapmamıştık. Ben bir aile kurmak istiyordum ama Katie sürekli bahaneler üretiyordu. şimdi bunun için minnettarım.”

“O zamandan beri fl rt n oldu mu?”

“ ok az. Ama sana dönelim, çünkü bunu aramızda netliēe kavuşturmak istiyorum. Bir erkekle ilişkin yok ve evli falan da deēilsin, deēil mi?” Aren bunu, sanki geçmişindeki hataların tekrarlanmasından korkuyor gibi sormuştu. “Katie beni daha önce birlikte olduēu bir adam için terk etti de.”

“Ah, o konuda endişelenmene gerek yok.”

Aren kaşlarını çatı. “Neden peki? Harika birisin.”

Bu övgü karşısında Lucie kızardı. “Vaktim yok. Önceleri, aşçılık okuluna devam ediyordum ve okulun ücretini ödemek için yarı-zamanlı çalışmak zorundaydım. Şimdi de annemle birlikte bir restoran açmak ve işletmek için mücadele ediyoruz. Günün saatleri, sosyal hayat şöyle dursun, yapmam gereken işlere bile yetmiyor.”

Garson siparişlerini almak için tekrar masaya geldi. İkisi de hafif yiyecekler tercih ettiler. Sohbetlerine hiç ara vermediler.

Tabakları çoktan kaldırılmış, ikişer ya da üçer fincan daha kahve içmişlerdi ki Lucie saatine baktı ve saatin kaç olduğunu fark etti.

“Tanrım, neredeyse dört olmuş,” dedi şaşkınlıkla elini kalbine götürerek. Saatler buharlaşıp uçmuştu sanki. Tam üç buçuk saattir küçük bir restoranda oturuyor olduklarını fark etmek onu adeta şoke etmişti.

Lucie panik içinde çantasını alıp ayağa kalktı. “Bugün çalışmak zorundayım.” Zamanın böyle akıp gitmesine izin verdiğine inanamıyordu. On iki saatlik bir vardiyadan önce üç saat uyuyabilirse şanslı olacaktı. Annesi, yeni yılın ilk gününü çalışmadan geçirmesi konusunda ısrar etmişti ama Lucie, ekstra saatleri reddedebileceğini düşünmüyordu. Tatilde çalıştığında mesaisinin bir buçuk katını alıyordu. Bu para işlerine yarayabilirdi.

Şu anda her kuruşun önemi vardı. Amaçları, Cennet Gibi’yi 1 Mart’ta açmaktı; ama her şeyin ne kadar zaman aldığı göz önünde bulundurulduğunda, Lucie bunun iyimser bir tahmin olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Aren onun elini tuttu. “Seninle metroya kadar gele-yim.”

“Tamam.” Lucie hiç gitmek istemiyordu ama başka seçeneği yoktu. Neredeyse yirmi dört saattir ayakta-ydı. “Böyle apar topar gitmek istemiyorum ama...”

“Sorun değil, anlıyorum.”

“Ah, Aren, en son ne zaman bu kadar keyifli zaman geçirdiğimi hatırlamıyorum. Seninle sohbet öyle rahat ve güzeldi ki.” Lucie, gecenin büyük bölümünde, iş arkadaşlarına ve dostlarına söylemediği şeyleri Aren ile paylaştığını fark etmişti. Rutin bir ameliyat sırasında meydana gelen komplikasyonlar nedeniyle on sekiz ay önce kaybettiği babasından söz ederken gözleri yaşlarla dolmuştu.

Ağabeyi Teksas’ta yaşıyordu ve yakın zamanda kendine bir aile kurmuştu. Lucie ve annesi baş başa kalmış-lardı. Annesinin de sağlık sorunları vardı. Tip 1 diyabet olan Wendy, beslenmesine ve insülin seviyesine sürekli dikkat etmek zorundaydı.

Aren paltosunu aldı. “Ben de senin ne kadar ilgi çeki-ci ve eğlenceli olduğunu düşünüyordum.”

Hesabı ödemişti bile. Gitmeye hazırdılar.

“Seni yeniden görmek isterim,” dedi Aren, metro is-tasyonuna doğru yürürlerken.

“Ben de isterim ama...”

“Ama,” dedi Aren, Lucie’nin düşüncesini tamamlara-yarak, “şu anda senin için bir ilişkinin mümkün olup olmayacağını bilmiyorsun.”

“Evet.” Lucie, düşüncesini sözcüklere döktüğü için ona minnettardı.

“Anlıyorum ama ikimiz de daha az önce ne kadar iyi vakit geçirdiğimizi söyledik. Bence birbirimize arkamızı dönüp gitmeye razı olmamalıyız. En azından birbirimizi biraz daha iyi tanımaya çalışabiliriz. Senin adına konuşamam ama ben iki yıldır ilk kez kendimi kendim gibi hissettim. Her şeye baştan başladım, harika biriyle tanıştım ve bunun bir geceyle sınırlı kalmasını istemiyorum.” Yürümeye devam ederlerken Aren, Lucie’ye ayak uydurmak için adımlarını yavaşlattı. “Kardeşime göre ben harika biriymişim ve...”

“Sen harika birisin.”

“Ve senin de harika olduğunu düşünüyorum. Öyleyse ne diyorsun?”

Metro istasyonuna varmışlardı. Lucie tereddüt etti.

“Seni tekrar öpebilir miyim?” diye sordu Aren. “Belki bu seni ikna eder.”

“Evet, lütfen.” Lucie ona doğru uzandı ve kollarını onun boynuna dolayıverdi.

İlk öpüşmeleri çok güzeldi. İkincisi ise, birbirlerini biraz daha tanıdıktan sonra, ilkinden kat kat güzeldi. Bu kez Lucie müzik sesi duymuştu ama bu, mutlu bir kalbin sesiydi aslında.

Birbirlerinden ayrıldıkları anda, Lucie filizlenen bu ilişkiyi sonlandırmayı hiç istemediğini fark etti.

Aren onun gözlerinin içine bakıyor, cevabını bekliyordu. Alnını Lucie’nin alnına bastırarak bir öneride bulundu. “Bak ne diyeceğim.”

“Ne?”

“Birbirimize arkamızı dönüp gitmek yerine bunu biraz düşünelim, olur mu?”

“Nasıl yani?”

“Sanırım senin ne düşündüğünü biliyorum. İkimiz de duygu ve kafein yüklenmesi yaşıyoruz ve oldukça yorgunuz.”

Lucie tam da böyle düşünmüştü.

“Kendimize bir hafta zaman tanıyalım.”

“Bir hafta,” diye tekrarladı.

“Eğer bunun keşfetmek istediğin bir duygu olduğuna karar verirsen, 7 Ocak’ta saat dörtte buluşalım.”

“7 Ocak, saat dört,” diye tekrarladı Lucie.

“Yedi gün,” dedi Aren. “Bu süre içinde iyice düşünürsün.”

O anda yedi gün, beklenemeyecek kadar uzun bir süre gibi görünüyordu. Lucie duygularına kulak verip kararını o anda, oracıkta vermeye hazırdı. Ancak restoranla ilgili olarak omuzlarında ağır bir sorumluluk vardı. Şu anda biriyle ilişki yaşamak için uygun zaman değildi. Bu kişi Aren gibi harika biri olsa bile.

“Nerede buluşacağız?” diye sordu Lucie. “Yine aynı restoranda mı?”

“Hayır,” dedi Aren parmağını onun yüzünün kenarında gezdirerek. “İtiraf edeyim, ben biraz romantığım. Empire State Binası’nın en üst katında buluşalım.”

“Neden orası?” diye sordu Lucie bu öneri karşısında gülümseyerek.

“Seni tekrar orada öpmek istiyorum.”

“Peki,” diyerek kabul etti Lucie. “Ama anlıyorsun değil mi... Gelemeyebilirim. Soğuk havada seni orada bekleteceğimi düşünmekten nefret ediyorum.”

“Öyleyse bekletme.”

“Ah, Aren, bilmiyorum...”

“Şu anda biliyorsun. Kendine bir hafta zaman ver? Tamam mı?”

“Tamam.”

Aren, Lucie'yle birlikte metro istasyonunun merdivenlerinden indi ve treninin gelmesini bekledi. Lucie trene bindi ve hemen cam kenarına gidip elini cama dayadı. Diğer tarafta duran Aren de, aralarında cam olduğu halde, avucunu onun avucuna bastırdı. Tren hareket ederken, Lucie ona öpücük gönderdi.

Aren ne kadar akıllıydı. Bir hafta ona düşünmesi ve karar vermesi için zaman tanıyacaktı. Empire State Binası'nı önermesi de ne kadar romantikti. Lucie alt dudaklarını ısırarak bu ilişkiye devam etmeyi ne kadar istediğini düşündü. Ama zamanlama yanlıştı. İyi de böyle bir şans bir daha eline geçer miydi? Bu soruyu cevaplamaktan korkuyordu.

Üçüncü Bölüm

Üç saatlik bir uykudan sonra işe gitmek için giyinirken, Lucie'nin gözleri yanıyordu. Fiziksel olarak yerde sürünüyor olsa da, duygusal açıdan kendini harika hissediyordu. En küçük bir pişmanlık yaşamamıştı. Şehre yaptığı gezi, müthişti. Aren'le tanışması, kalbinin pek çok olasılıkla çarpmasına neden olmuştu. Sanki birlikte büyümüşler de uzun bir ayrılıktan sonra aralarındaki derin bağı yeniden keşfetmişler gibi uyum sağlamışlardı birbirlerine.

Lucie babası ölmeden ve kendi de aşçılık okumadan önce, sık sık flört ederdi. Diğer erkeklerle hep ağır aksak ilerleyen bir birbirini tanıma süreci yaşamıştı; aralarında bir bağ bulmaya çalışırken konuşmalarına uzun aralar vermek zorunda kalmışlardı. Aren ile öyle olmamıştı. Aren çok ilgi çekiciydi ve Lucie'ye de çok ilgi göster-

mişti. Lucie ilk kez kendinden söz etmeye çok meraklı olmayan, konuşmaya hâkim olmaya ve karşısındakini etkilemeye çalışmayan bir erkekle karşılaşmıştı; Aren kendiyle o kadar barışık ki sürekli kariyeri ya da etkileyici arkadaşları hakkında böbürlenme ihtiyacı duymuyordu. İlk andan itibaren aralarında bir bağ oluşmuştu ve bu da Lucie'nin karar vermesini güçleştiriyordu. Böylesine umut vaat eden bir ilişkiye nasıl arkasını dönüp gidecekti? Şu anda bile zaman sıkıntısı yaşarken bir ilişkiyi nasıl sürdürecekti?

Lucie omuzlarına gelen koyu renk saçlarını fırçaladı ve yüzünden geriye doğru tarayıp topladı. Uzun bukleleri de kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Restoranın mutfağına girdiğinde, bir saç filesi ve aşçı şapkası takacaktı. Aşçı şapkasını gururla takıyordu. Bu unvanı almak için çok çalışmıştı.

Annesi, Lucie'nin banyosunun girişinde durdu. “Dün gece kaçta geldin?”

“Geç geldim.” Lucie annesine yatağa tam olarak kaçta girdiğini söylemeyecekti.

“Eğlendin mi?”

Lucie içini çekerek başını salladı. “Müthiş bir gece geçirdim.”

Annesinin yüzü aydınlandı. “Dışarı çıkmanın sana iyi geleceğini biliyordum, Lucie. Senin için endişeleniyorum, çok fazla çalışıyorsun. Tavsiyeme uyup arkadaşlarınla birlikte dışarı çıkmaya sevindim.”

“Ben de iyi ki çıkmışım diyorum. Benim için endişe-

lenme, anne, gerçekten. Uzun süre böyle devam etmeyecek.” Restoran açılıp işlemeye başladıktan sonra, Lucie biraz soluk alacaktı. Öyle olacağını umuyordu. Cennet Gibi’nin başarılı olması gerekiyordu. Bu onların geleceği, hayaliydi ve Lucie başarılı olmak konusunda kararlıydı. Annesinin ne kadar büyük bir yatırım yaptığı düşünülecek olursa, buna mecburdu. Wendy, Lucie’ye güvenmiş ve hayat boyunca yaptıkları birikimleri, hayat sigortası parasını bu işe yatırmıştı. Lucie, ailesini hayal kırıklığına uğratabirdi; uğratabirdi.

“Biriyle tanıştın, değil mi?”

“Anne!”

“Tanışmadın mı?”

Lucie gönülsüzce başını salladı.

“Neden böyle gizemli davranıyorsun? Bana ondan söz et.”

“Anne, vaktim yok. Geç kaldım zaten.”

Annesi pes etmiyordu. “En azından nasıl tanıştığınızı anlat.”

Lucie gülümsemesini gizleyemedi. “Gece yarısı Times Meydanı’nda tanıştık. Aren beni öptü.”

Wendy’nin gözleri büyüdü. “Ah tabii. Ben de hayatım boyunca bütün erkeklerle böyle tanıştım,” diye dalga geçti.

“Jazmine ve Catherine’i kalabalıkta kaybetmişim. Herkes yeni yılı kutlarken ben kalabalığın ortasında tek başıma dikiliyordum. İnsanlar şarkı söylüyorlar, kucaklaşıyorlar, öpüşüyorlardı. Aren ve ben çarpıştık. Ben daha ne olduğunu anlayamadan öpüşüyorduk.”

Lucie'nin annesi içini çekerek omuzlarını kaldırdı. "Sanırım bu duyduğum en romantik şey."

Lucie makyajını tamamladı, aynada son bir kez kendine baktı ve iyi görüldüğüne karar verdi. Akşam işten döndüğünde, hafif bir yemek yiyecek ve hemen yatacaktı. Uykusuz olduğu için mutfakta bıçaklarla ve ateşle uğraşırken dikkatli olmalıydı.

"Aren'i bir daha ne zaman göreceksin?" diye sordu annesi, Lucie'nin peşinden mutfığa giderek.

"Ben... bilmiyorum. Şehre yeni gelmiş ve oldukça meşgul."

"Lucie..."

"Evet anne?" dedi Lucie, kayıtsız bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak.

Annesi, elleri belinde, Lucie'ye baktı. "Senin bana söylemediğin bir şey var. Daha küçük bir kızken, bana hiçbir şeyi anlatmaktan korkmamamı söylemiştim. Ben senin annenim."

"Hem de dünyanın en iyi annesisin," dedi Lucie ve Wendy'yi yanğından öptü.

"Ama..." diye üsteledi annesi.

"İşten sonra anlatırım, olur mu?" Lucie'nin çene çalacak vakti yoktu; üstelik ne kadar açıklama yapmak istediğinden de emin değildi. İçindeki sıcaklık duygu gece boyunca geçmemişti. Rüyaları Aren'le doluydu. Aren, yeniden buluşmaları konusunda öylesine net ve kararlıydı ki. Boşanmasıyla ilgili yalnızca birkaç ayrıntı vermiş olsa da, Lucie onun çok incinmiş olduğunu an-

lamıştı. Yine de Aren korkularını onun için bir kenara bırakıyor, ondan da hayatındaki engelleri önemsemeye- rek kendilerine bir şans vermesini istiyordu.

Aren şehre yeni gelmişti ve kendine yeni bir hayat kurmaya çalışıyordu. Onunla flört etmeye başlamak istiyordu. Lucie'nin akli sorularla, kuşkularla, özlemlerle ve korkularla doluydu. Gazete, yazarlarına bir deneme süresi tanıyor olmalıydı. Tanışmaları ve aralarındaki ani çekim ise tam bir sürpriz olmuştu. Hem Aren hem de Lucie için. İkisi de böyle bir şey beklemiyorlardı. Yine de zamanlama daha kötü olamazdı.

“Düşünceli görünüyorsun, canım,” dedi annesi, Lucie'nin düşüncelerini bölerek. “Bana şimdi söylemek istediğin bir şey olmadığından emin misin?”

“Eminim.” Lucie kendini gülümsemeye zorladı. “Sadece Aren tek kelimeyle harika biri.”

Annesi, Lucie'nin elini tuttu. “Birini bulmanın vakti gelmişti, Lucie. Ben senin yaşındayken evliydim ve ağa- beyine hamileydim.”

“Dur dur, anne. Beni Adele Teyze'ye benzettin.”

“O, kırk üç yaşına kadar evlenmedi,” diye hatırlattı Wendy.

“Evet ama Adele Teyze dünyayı dolaştı, vatozlar- la yüzdü, iki şirket kurdu ve onsuz yaşayamayacağı bir adam bulduğunda da evlendi. Ben henüz o adamla tanışmadım.”

“Nereden biliyorsun?” diye üsteledi annesi. “O adam Aren olabilir. Ona bir şans ver, Lucie. Bir erkekten söz

cederken gözlerinde beliren bu ışıltıyı uzun zamandır görmedim. Şu Arcen'le henüz tanışmadım ama onu şimdiden sevdim.”

Lucie yorunı yapmak yerine çantasını aldı ve kapıdan çıktı. Annesi haklı olabilirdi ama şimdi bunları düşünecek vakti yoktu.

Lucy işyerinde öylesine meşguldü ki saatler inanılmaz bir hızla akıp geçti. Vardiyasının sonunda, o kadar yorulmuştu ki doğru dürüst düşünemiyordu bile. Metroyla eve dönerken, az kalsın uyuyakalacaktı. Tam tahmin ettiği gibi, annesi Sammy ile birlikte onu bekliyordu. Sammy kuyruğunu coşkuyla sallıyordu.

“Lucie, çok bitkin görünüyorsun. Ah, Tanrım, ben de bundan korkuyordum.”

“Ben iyiyim, anne.”

“Bugün yemek yedin mi?” diye sordu annesi.

“Yedim,” dedi Lucie gerçeği biraz çarpıtarak. Yemek molası vermişti ama bu süreyi gözlerini dinlendirmek için kullanmıştı. Tam mutfağa dönmek üzereyken bir sandviç ekmegine tereyağı sürüp yemiş, bunu da öğle yemeği saymıştı.

Lucie oturup birkaç dakika annesiyle çene çaldı, bir yandan da Sammy ile ilgileniyordu. Annesi ona sahanda yumurta yapmak konusunda ısrar etti. Lucie karşı çıktı ama Wendy dinlemedi. Lucie geç saatteki bu akşam yemeğine memnun olmuştu aslında. Sammy de uslu uslu onun yanında oturuyordu.

Lucie yumurtalarını bitirdiğinde, Wendy başını min-

derli iskemleye dayadı ve gözlerini kapattı. “Şimdi bana tanıştığın şu genç adamdan söz et.”

“Anne, kan şekerinde sorun yok değil mi?”

“Ben iyiyim, benim için endişelenme. İnsülin seviyeme çok dikkat ettim. Şimdi bana Aren’i anlat.”

“Ne söyleyeceğimi bilmiyorum... çok komik, hoş, eğlenceli biri. Kutlamalardan sonra birlikte küçük bir restorana gittik ve saatlerce durmadan konuştuk. Kendisi yazar; çok da iyi bir yazar olmalı çünkü *New York Gazette*’de işe başlamış. Bir kız kardeşi var; Aren kendine ev buluncaya kadar onunla yaşıyor ve kardeşi için endişeleniyor.”

“Ya?”

“Kız, iki yıldır birlikte olduğu sevgilisinden ayrılmış. Nişanlılarmış; ama bazı şeyler yolunda gitmemiş ve düğünü iptal etmişler. Artık görüşmüyorlarmış. Sanırım Josie zor günler geçiriyor.”

“Aren istisnai bir genç adam anlaşılan.”

“Öyle.” Lucie bundan emindi.

“Onunla tekrar ne zaman görüşeceksin?” diye baskı yaptı annesi.

“Henüz karar vermedik... tam olarak.” Lucie yaptıkları anlaşmadan söz etmek istemiyordu. Çünkü harika annesinin onu sözleştikleri zaman ve yerde Aren’le görüşmeye gitmeye ikna etmeye çalışacağını biliyordu. Hayırı cevap kabul etmeyecekti.

“Birbirinize telefon numaralarınızı verdiniz mi?” diye sordu Wendy.

Lucie başını iki yana salladı ve sonra annesinin göz-

lerini dinlendirdiğini fark etti. “Hayır. vermedik.” Aren’den cep telefonu numarasını istemeyi düşünmüştü; Aren’in de onun numarasını isteyeceğinden emindi. Ama gerekli iletişim bilgilerine sahip olmak, kararı iyice zorlaştırabilirdi. Şimdiki durumdaysa geri dönüş ya da ikinci bir şans yoktu. Ya 7 Ocak ya da hiç...

“Onunla ayın yedisinde Empire State Binası’nın tepesinde buluşmamı istiyor,” dedi sonunda kendine engel olamayarak. Annesi eninde sonunda onun ağzından laf alacaktı ne de olsa.

“Öyleyse gitmelisin.” Lucie’nin annesi gözlerini açmış ve sanki kafası karışmış gibi kaşlarını çatmıştı.

“Mesele şu, anne. Zamanlama yanlış,” diye fısıldadı Lucie.

“Ne olmuş yani? Eğer her şeyin kusursuz olmasını beklersen, Aren’i kaybedebilirsin. Ben de bunun olmasını istemiyorum.”

“Ben de istemiyorum. Kendimize bir hafta süre tanımaya karar verdik. Neredeyse bütün gece birlikteydik, aramızda müthiş bir elektrik vardı. Ama dediğim gibi, benim için zamanlama bundan kötü olamaz. Aren yeni bir işe başlıyor, ben de restoranın işleriyle fazlasıyla meşgulüm ve...”

“Tanrım, Lucie Ann, aşkın zamanının olmadığını şimdiye kadar öğrenemedin mi? Ben babanla o Vietnam Savaşı’na gitmeden hemen önce tanışmıştım. Birlikte tek bir gün geçirdik, sonra birbirimize mektuplar yazdık. Baban o kadar güzel, etkileyici mektuplar yazardı ki.”

Lucie bu hikâyeyi bin kez dinlemişti ama hiç bıkmıyordu. “Bir yıl geçti,” diye devam etti annesinin yerine.

“On üç ay. Üniversite son sınıftaydım; bir gün baban birden çıkıp okula geliverdi.”

“Üniformalı bir erkek o zamanlar pek hoş karşılanan bir görüntü değildi, özellikle üniversitede.”

“En hafif deymiyle.”

“Ama sen onu seviyordun.”

“Seviyordum ama sağlık sorunlarım vardı. Çocuklarımızın olabileceğinden emin değildim.”

“Babam ise bütün engelleri yok saydı çünkü seni seviyordu.”

“Çok kararlıydı, evet.” Anıların etkisiyle Wendy’nin gözleri ıslı ıslıldı.

“Babam da sana bir tarih verdi.”

“Tam Aren’in yaptığı gibi.”

“Bu farklı, anne.”

“Hiç de farklı değil, canım kızım. Hiç de farklı değil. Dedğim gibi, doğru insanı bulmak, uygun zamana filan bakmaz. Yirmi bir yaşına girince birden hayallerinin erkeğiyle tanışmazsın. Ne zaman olacaksa o zaman olur.”

Lucie, anne babasının aşk hikâyesinden bunun doğru olduğunu biliyordu. Babası, annesini evlenmeye ikna etmek için çok uğraşmıştı. Wendy karşı koymuştu, George’un kendini nasıl bir durumun içine soktuğunu bilmediğini söyleyerek ısrar etmişti. Şimdi koşullar farklı olsa da, tarih tekerrür ediyordu sanki.

“Bana bu genç adamla tekrar görüşeceğine söz ver.”

“Anne...”

“Yüreğinin de sana bunu söylediğini biliyorum, Lucie. Beni kandıramazsın, tatlım. Hiçbir zaman kandıramadın.”

Bu doğrudu. Lucie annesini kandırmasının imkânsız olduğunu öğrenmişti ve başkaları onu kandırırken bundan hiç hoşlanmıyordu. “Bana zaman ver. Karar vermek için önümde tam bir hafta var.”

7 Ocak sabahı, Lucie ne istediğini bildiğine inanarak uyandı. Annesi bütün hafta boyunca onunla uğraşmış, buluşmanın romantik taraflarından söz edip durmuştu. Lucie’ye sürekli kendisinin genç ordu mensubuyla yaşadığı gözü kara ilişkiden söz etmişti; bu adam daha sonra Lucie’nin babası olmuştu.

“Buluşma bugün,” dedi Wendy kahvaltıda kayıtsız bir tavırla.

“Evet, anne. Biliyorum.”

“Bana Aren’le buluşmaya karar verdiğini söyle. Çünkü sen bunu yapmazsan, yemin ederim Empire State Binası’na gidip onunla kendim buluşacağım.”

“Anne.”

“Tamam, tamam, bunu yapmayacağım; ama Lucie, keşke ondan her söz ettiğinde gözlerinin nasıl parladığını görebilseydin. Ben de babanla ilgili aynı şeyleri hissediyordum, tatlım ve birlikte onca harika yıl geçirdik. Senin de aynı mutluluğu yakalamanı istiyorum.”

“Biliyorum, anne...”

“Hadi içimi rahatlat. Bana kararını söyle.”

Lucie olabildiğince sakın konuşmaya çalıştı ama başaramadı. “Saat dörtte orada olacağım. Aren de beni bekliyor olacak.”

Wendy, sanki sevincini saklaması imkânsızmış gibi, ellerini ovuşturdu. “O genç adama kendisiyle tanışmak istediğimi söyle, olur mu?”

“Tabii anne. Aren’le tanışmak için bol bol fırsatın olacak.”

Lucie, annesinin coşkusuna bayılıyordu.

“İşten erken çıkacağım,” diye açıkladı Lucie. “Metroyla şehre gideceğim.”

“Mükemmel. Oraya vardığında ara beni, olur mu? Meraktan ölmek istemiyorum. Seni gördüğünde neler olduğunu bilmek istiyorum tamam mı?”

“Bana hiç değilse onunla selamlaşmak için birkaç dakika ver.” Lucie, Aren’in kendisine söz verdiği o öpücükten sonra arayacaktı annesini. Gülümsemesini bastırmakta zorlanıyordu. Ne de olsa her şey basit bir öpücükle başlamıştı. Yok, işin doğrusu, o kadar basit değildi. Hiçbir şey o kadar basit değildi.

Lucie özellikle isteyken sürekli saate bakan insanlardan değildi. Ancak o gün gözünü duvardaki saatten ayıramıyor, dakikaları sayıyordu. Saat üçte, randevusuna tam bir saat kala, üzerini değiştirdi, makyajını tazeledi ve kapıdan çıkıp metro istasyonuna yöneldi. Tam merdivenlerden inmek üzereyken, cep telefonu çaldı.

“Lucie Ferrara?” diye sordu bir kadın sesi.

“Evet.”

“New York Methodist Hastanesi’nden arıyorum. Anneniz burada. Düşmüş ve kolu kırılmış. Korkarım ameliyat olması gerekecek...”

“Alı Tanrım. Annem iyi mi? Kendisi şeker hastası.”

“Merak etmeyin. Kan şekeri seviyesi stabil durumda.”

Annesinin acı çektiğini düşününce, Lucie yüzünü buruşturdu. “Hemen geliyorum,” dedi, yaşadığı paniği kontrol altına almak için elinden geleni yaparak. Merdivenlerin tepesinde durup şehre doğru baktı. Fonda Empire State Binası görünüyordu. Şu anda yapılabilecek bir şey yoktu. Aren’le randevusuna gitmesi mümkün değildi. Müthiş bir hayal kırıklığı yaşıyordu. İlahi bir müdahale olmalıydı bu. Verdiği karara rağmen, Aren onu orada bekliyor olacaktı... ve Lucie gelmeyecekti.

Wendy ameliyatın ardından kendine gelirken, Lucie annesinin başucundaydı. Annesi, Lucie’ye bakarak gözlerini kırıştırdı, sonra da kaşlarını çatı.

“Aren’le buluştun değil mi?”

Lucie sözlü cevap vermek yerine başını iki yana salladı.

“Hastanedekilere seni aramamalarını söylemiştim.”

“Anne, burada olmam ve doktorlarla konuşmam gerekiyordu. Ne oldu?” Lucie biliyordu zaten. Annesinin kan şekeri yine düşmüştü ve bayılmıştı. Neyse ki komşuları onu görmüş ve hemen ambulans çağırmıştı.

“Ah, Lucie. Senin için o kadar üzgünüm ki. Hep benim yüzümden.”

“Anne, demek ki kaderimizde yokmuş.”

“Hayır, hayır, buna inanmıyorum. Buna kesinlikle inanmıyorum.”

Wendy gözlerini sımsıkı yumdu ve dudakları kıpırdamaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Lucie.

“Şşşt! Dua ediyorum.”

“Ne için dua ediyorsun?”

“Sen ve Aren için. Tanrı’ya kendi uygun gördüğü zamanda sizi yeniden bir araya getirmesi için yalvarıyorum. Bunu yapacak, biliyorum. Bana inan. Tanrı dileğimi yerine getirecek çünkü eğer hayatının aşkını benim yüzümden kaybedersen, kendimi asla affetmeyeceğimi biliyor.”

“Çok tatlısın, anne, ama bence Tanrı’nın karşılık vermesi gereken bundan daha önemli dualar vardır.”

Wendy kızmış gibi yaptı. “Aptallık etme. Önümüzdeki birkaç gün içinde Aren’le yollarınız kesişirse de sakın şaşırma. Sözlerimi bir kenara yaz. Sakın unutma.”

“Tamam, anne.” Lucie kabul etse de, içten içte Tanrı’nın bu kadar önemsiz bir şeyi umursamayacağını düşünüyordu. Ancak bir yandan da Tanrı’nın bu duayı duyup karşılık vermesini umut etmekten alıkoyamıyordu kendini.

Dördüncü Bölüm

Aralık

On Bir Ay Sonra

Gabriel büyük dua kitabını açtı ve saat başı masasına gelen çok sayıda duaya göz gezdirdi. Solundaki ve sağındaki Dua Elçileri'ne emirler verdi. Cennet'te işler çok yoğundu.

Noel dönemi yaklaşıyordu; bu da yılın en yoğun dönemiydi. Dua Elçileri'nin emrindeki melekler sınırlarını zorluyorlardı. Yılın bu döneminde Dünya'da çılgınca bir telaş yaşıyordu. İnsanlar dur durak bilmiyorlardı. Gabriel de bütün bunlara olabildiğince hazırlıklı olmak istiyordu.

Parmağını uzun listenin üzerinde gezdirdi ve Wendy Ferrara adında New York'lu bir kadının henüz karşılan-

mamış dileğini görünce durdu. Üzerinden neredeyse on bir ay geçmişti. Kaşlarını çattı ve ayağını yere vurdu. Kafası karışmıştı, içinde dindiremediği bir huzursuzluk vardı.

Ah, duayı hatırlıyordu. Bunu aldıktan sonra, araştırılmasını emretmişti. Gelen raporu okumuş, şöyle bir homurdanmış, sonra da bu garip durumun üstesinden gelmenin en iyi yolunu bulana kadar bunu bir kenara bırakmıştı. Belli ki en gözde üç meleği devreye girmişlerdi. Daha da kötüsü, genç çırağı da bu işin içine çekmişlerdi. Gabriel, Will'in hocaları olarak Shirley, Mercy ve Goodness'ı görevlendirmişti; onlar da harika iş çıkarmışlardı. Hiç de önemsiz olmayan bu ihmal dışında. Bu, dikkatle ilgilenilmesi gereken hassas bir meseleydi.

Wendy Ferrara'nın duasıyla ilgilenme vakti gelmişti. Gabriel, Üç Dua Elçisi ile onların çırağını çağırdı. Çok geçmeden Shirley, Goodness ve Mercy geldiler. Kanatlarını heyecan ve merakla çırpıyorlardı.

Gabriel, ciddi bir tavır takınarak başını kaldırıp baktı. Üç melek de gülümsüyorlardı.

"Bizi görmek istemişsin," dedi Shirley, sakın ve mağrur görünüyordu. Bu melekler muhteşem yaratıklardı. Savaşçı Melekler ve elbette Tanrı'nın kendi suretinde yaratılmış insanlarla birlikte Tanrı'nın en iyi eserleriydiler.

"Bizi neden çağırdığını biliyorum ben," diye böbürlendi Goodness.

Gabriel kalın beyaz kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

“Bize Dünya’da bir görev vereceksin.”

Mercy hevesle başını salladı. “Dua Elçileri sana yetmemeye başladı; bu yüzden bizi yine faaliyete geçirmek istiyorsun. Yöntemlerimiz geleneksel olmayabilir ama yine de dualara karşılık veriyoruz.”

Gabriel, dua kitabının sayfasını abartılı bir hareketle çevirirken cevap vermedi. “Aslında bu...”

“Özür dilerim, geç kaldım... Ben...” Will içeri daldı ve Gabriel’i üç hocasıyla birlikte görünce durdu.

“Bize katılmana sevindim,” dedi Gabriel alaycı bir tavırla. Bu delikanlıyı seviyordu ve Will’in doğru dürüst eğitilmesi durumunda Tanrı’ya layıkıyla hizmet edeceğinden emindi.

“Ben de sevindim.” Will dikkat kesilerek doğruldu, kanatlarını vücuduna sımsıkı bastırdı, sırtını dikleştirdi ve yüzünde saygı dolu bir ifade belirdi.

Gabriel masasının etrafından dolaştı ve ellerini arkasında kavuşturdu. “Dördünüzün geçen Ocak ayında Dünya’ya programda olmayan bir ziyarette bulunduğunuzu biliyorum.”

“Tam olarak söylemek gerekirse, yılbaşında,” dedi Shirley ve işaret parmağını kaldırdı. “Şunun kayıtlara geçmesini istiyorum: Ben en başından beri bu fikre karşıydım. Bunu hiç istemedim ve...”

“Ama sen de buna katıldın,” dedi Gabriel onun sözünü keserek.

“Evet, bunun kötü görüldüğünün farkındayım ama yanlarında aklı başında birinin bulunmasının gerekli

olduğunu düşündüm. Ben yanlarında bulunup onlara göz kulak olmazsam, Goodness ve Mercy başlarına ne belalar açarlardı kim bilir.”

“Biz...”

Gabriel, Goodness’ın sözünü kesti. “Lucie Ferrara ve Aren Fairchild fiyaskosunun sorumlusunun kim olduğunu bilmek istiyorum?”

Shirley, Mercy ve Goodness, dudakları sınıksıkı kenetlenmiş haldeyken başka taraflara bakma ihtiyacı duydular.

“Ben,” diye mırıldandı Will. O da Gabriel’le göz göze gelmekte zorlanıyordu.

“Neler olduğunu anlat,” dedi Gabriel en sert sesiyle.

Will bir adım öne çıktı ve dosdoğru karşıya baktı. “Hocalarımın hakkını yemeyeyim, beni insanlarla haşır neşir olmamam gerektiği konusunda uyardılar ama ben...”

“Yani gerçekten de insanların arasına karıştın?”

Will gönülsüzce başını salladı. “Mercy yalnızca ruhani gözlere sahip olanların bizi görebileceklerini söylemişti.”

“Seni fark eden oldu mu?”

“Hayır.”

“Emin misin?” diye üsteledi Gabriel.

“Tam olarak emin değilim ama beni gören olduysa bile kimse bir şey söylemedi.”

Gabriel masasının etrafında yürüdü. “En iyisi bana her şeyi anlat.” Mercy ile göz göze geldi. Mercy içini

çekti ve Will'in yanına gitti. "Ben sorumluluğu kabul ediyorum. Shirley'yi kaybetmiştim. Ben onu ararken, Will ortadan kayboldu."

"Başka bir deyişle, bu mesele söz dinlememenin doğrudan sonucu." Gabriel, Mercy'ye delici bakışlarla bakıyordu. İçten içe, Mercy'nin öne çıkıp hatasını kabul etmesine memnun olmuştu. Ama bu meselede üçünün de parmağının olduğuna dair bir şüphe duyuyordu.

Mercy, Gabriel'in sorgulayıcı bakışları karşısında huzursuzca kıpırdandı. "Dünya'ya yaptığımız kısa yolculuğu plansız bir eğitim alıştırması olarak değerlendirmeni rica ediyorum."

Gabriel bir sonraki sorusunu Will'e yöneltti. "Ne öğrendin peki, genç adam?"

"Ah..." Will ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. Hocalarına baktı.

"Bir kere," dedi Shirley, sorumluluğundaki meleğin imdadına yetişerek, "huysuzluk eden çocukların dik-katimi dağıtmasına izin vermemem gerektiğini öğrendim."

"Sonra, Goodness kameraların büyüüne kapıldı. Ben de tekrar dev ekrana yansımaları engellemek için onu yakalamak zorunda kaldım."

"O sırada saatler gece yarısını gösterdi ve bütün o insanlar öpüşüp şarkı söylemeye başladılar," diye atıldı Will.

"Ve..." Gabriel bütün hikâyeyi dinlemek istiyordu.

"Sonra bu iki insanı tanıştırdım," diye itiraf etti çırak melek, ayaklarına bakarak.

“Lucie ve Aren?”

“İsimlerini alamadım.”

“Lucie ve Aren,” dedi Gabriel biraz daha yüksek sesle.

“Öpüştüler,” dedi Will heyecanla. “Onları gördüm.”

“Yani Tanrı’nın onları tanıştırmak doğrultusundaki Tanrı’nın planına müdahale ettin,” diye mırıldandı Gabriel, buna canı sıkılmış gibi başını iki yana sallayarak.

“Yani Tanrı’nın niyeti onları buluşturmak mıydı zaten?” diye sordu Mercy, sesi heyecanla yükselmişti.

“Evet ama buluşmalarının birkaç ay sonra gerçekleşmesi planlanmıştı. Şimdi her şey karıştı.”

“Bu durumu düzeltmek için yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Will. “Çünkü Dünya’ya geri dönüp bunu telafi etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.”

‘Buna eminim,’ diye düşündü Gabriel. Will’in de Dünya’yı ziyaret etmek konusunda hocaları kadar hevesli olduğu belliydi.

“Yani,” diye devam etti Will, “bana yine güvenirsiniz.”

Gabriel, çirak meleğin çok üzgün ve pişman görüldüğünü fark etti. Çenesini kaşıyarak bunu düşündü; sorunu çözmenin basit bir yolu olup olmadığını merak etti. “Biraz çaba sarf ederek, bu meseleyi çözebilirsin.”

“Yani Dünya’ya dönmemiz mi gerekecek?” diye sordu Goodness soluğu kesilerek ve umutla.

“Elbette, Will’in hocaları olarak bizim de ona eşlik etmemiz gerekecek,” diye ekledi Shirley; Will’in onların

yardımı olmadan bu durumun üstesinden gelemeyeceği anlaşılmış gibi.

“Şey...”

“Ben büyük bir fedakârlık yapıyor ve diğerleri olmaksızın Will’e eşlik etmeyi kabul ediyorum,” diye önerdi Mercy.

Gabriel, Mercy’nin iki arkadaşının ona gizlemeye çalışmadıkları bir öfkeyle baktıklarını gördü. Birkaç tüy havalandı ve süzülerek yere düştü. Mercy’nin onları ardında bırakmak istemesi karşısında ne kadar gücenip kızdıklarının göstergesiydi bu.

“Bu meselede üçünüz birlikte olduğunuza göre, bence en adili hep birlikte Will’e eşlik edip işleri yoluna koymanız.”

“Hemen gidiyoruz.” Shirley, bu görevi üstlenmek için ne kadar hevesli olduğunu gizlemc zahmetine katlanmamıştı.

“Bir dakika,” dedi Gabriel onları durdurarak. “Bazı önemli değişiklikler oldu.”

“Ya.”

“Durumun karmaşıklığını anlamanız için, aradan geçen aylardan sonra Lucie ve Aren’in şimdiki hayatlarına bakmanız gerek.”

Gabriel kollarını salladı ve Dünya’yı Cennet’ten ayıran ince perde kalktı. Üç Dua Elçisi ve çıraqları, yavaş yavaş kaybolan sisin ötesini ilgiyle izliyorlardı.

“Bu nedir?” diye sordu Will.

“Cennet Gibi,” dedi Gabriel. “Lucie ve annesi res-

toranı nisanda açtılar. Çok iyi iş yapıyor. Lucie, dayanılmaz tatlılar yaratıyor ve restoran Brooklyn'e canlılık getirdi. Üstelik hiç basılı reklam olmadan. Başarıları ağızdan ağıza yayıldı."

"Bu harika."

"Lucie uzun saatler boyunca çalışıyor. Annesi de müşterileri karşılıyor. Wendy çok sıcak ve kibar bir kadındır. Gelen müşterilerin kendilerini evlerinde gibi hissetmelerini sağlıyor."

"Cennet Gibi," diye tekrarladı Goodness "Bir restoran için ne güzel bir isim."

Gabriel bu ismin ilham kaynağı hepsinin çok iyi tanıdığı bir isim olduğu için mutluydu. "Aslında bu adı başka bir melek, benim çok sevdiğim bir arkadaşım koydu."

"Ne arkadaşı?"

"Bu sizi şaşırtabilir ama benim de arkadaşlarım var."

"Elbette..."

"Doğal olarak."

"Bayan Mucize," dedi Gabriel gülümseyerek. "Emily sayesinde, Lucie iki yıl önce, hemen Noel arifesinde, son dakika bir catering anlaşması yaptı. Restoran açma fikri de bu sayede ortaya çıktı."

"Ve şimdi restoran gerçek oldu."

"Şu köşedeki ne?" diye sordu Will, donduruculu vitrini işaret ederek.

"O," dedi Gabriel, "Lucie'nin tatlıları için sergileme dolabı. Tatlıları o kadar popüler oldu ki, akşam yeme-

ği için rezervasyonsuz masa bulmak çok zor oluyor. Wendy, yani Lucie'nin annesi de tatlıları paket servis şeklinde satmayı önerdi. Bu fikir çok işe yaradı.”

“Aren ve Lucie'nin ne zaman karşılaşmaları gerekiyordu... En başında?” diye sordu Will.

“Birkaç gün içinde... Dünya zamanına göre.”

“Nasıl?”

“Eğer sorduğun buysa, birbirleriyle çarpışmayacaklardı.”

Will çok üzgün görünüyordu. “İşleri yoluna koymak için ne yapabilirsem yapmak istiyorum.”

“Ben de sana bu fırsatı vereceğim.”

“Teşekkür ederim, Gabriel.”

“Evet, teşekkür ederiz,” diye tekrarladılar Shirley, Goodness ve Mercy.

Gabriel içini çekti. Bu kararından pişman olmamayı umuyordu. “Aren Fairchild *New York Gazette**’de yeme-içme üzerine yazılar yazıyor ve Eaton Well* adını kullanıyor. Bu, hakları gazeteye ait olan bir isim.”

“Eaton Well,” diye tekrarladı Mercy. “Akıllıca.”

“Kimliğini açıklamamak üzere anlaşma yaptı. Yaşam-rehberi editörü, Aren için ilgi gören restoranları buluyor.”

“Sonra Aren rezervasyon yaptırıyor, orada yemek yiyor ve bir eleştiri yazısı yazıyor. Restorandaki hiç kimse

*Eaton Well ses olarak İngilizcede “iyi yemekler yemek” anlamına gelen “Eating Well” ifadesini çağrıştırmaktadır.

gizli müşterinin kim olduğunu bilmiyor,” dedi Mercy yüksek sesle.

“Aynen öyle.”

Will iyice mahcup olmuş gibiydi. “En başında, Aren ve Lucie’nin restoranda karşılaşmaları planlanmıştı. Aren muhteşem tatlılar yapan bu kadına âşık olacaktı.”

“Böyle şeyler her zaman planlandığı gibi gitmiyor.” Gabriel genç adamın moralini bozmak istemiyordu. Sonuçta kötü niyetli değildi.

“Şimdi neler oluyor?” diye sordu Mercy mutfağa bakarak.

“Bakalım,” dedi Gabriel. Kollarını salladı ve birden Lucie ile annesi arasındaki konuşmaları işitebilir hale geldiler.

“Lucie,” dedi Wendy, kilere girerek.

Lucie, az önce teslim edilen malzeme sandıklarının üzerine oturmuş, *New York Gazette* okuyordu. Annesinin sesini duyunca, gazeteyi saklamaya çalıştı ama başaramadı.

Annesi durdu, omuzları düşmüştü. “Ah Lucie, yine Aren’in adını arıyorsun değil mi?”

Lucie, bu kadar açık olan bir şeyi gizlemek için bir neden göremiyordu. “Adı hiçbir yerde yok. Demek ki işe kabul edilmedi.”

Annesinin gülümsemesi soldu. “O gün onunla buluşamadığın için kendimi sorumlu hissediyorum ve

bundan nefret ediyorum. Empire State Binası'na bakmak istemiyor canım; sürekli kaçırdığın fırsatı düşünüyorum.”

“Anne, yeter. Demek böyle olması gerekiyormuş.” Lucie bunu kendi kendine yüzlerce kez söylemiş ve buna inanmaya çalışmıştı. Ama Aren'i aklından çıkaramıyordu.

“Ama hâlâ onu düşünüyorsun.”

Lucie inkâr etme zahmetine katlanmadı. Aren'i düşünüyordu gerçekten. Onu ne kadar unutmaya çalışsa da işe yaramıyordu. Elinde olmadan Aren'in o gün ne kadar beklemiş olduğunu merak ediyordu. Soğukta durmuş ve Lucie'nin geleceğini, geç kalmasının nedeni olarak da mantıklı bir açıklama öne süreceğini mi umut etmişti? O da Lucie gibi birbirlerine iletişim bilgilerini vermedikleri için pişman olmuş muydu? “Eğer kaderimizde varsa, yine karşılaşırız.” Lucie, annesinin duasını hatırladı ve bir dua da kendi ekledi.

“Bu gece bütün masaların yine dolu olduğunu ve yeni yıl için şimdiden rezervasyonlar aldığımızı haber vermek için geldim.”

“Harika.”

“Bu sene yılbaşı gecesi çalışmanı istemiyorum.”

“Anne, bunu yapamam. Bizim için yılın en yoğun gecelerinden biri olacak.”

“Merak etme. Dışarıdan yardım alırız.”

“Anne, yapamam. Ne düşündüğünü biliyorum. Belki Aren'le yine karşılaşırım diye Times Meydanı'na gitme-

mi istiyorsun. Ama yapamam. Yapmayacağım. Boşa kürek çekmekten başka bir şey olmaz bu. İmkânsız!”

“Ah, Lucie. Senin bu kadar inatçı olduğunu bilmiyordum.”

Lucie güldü. Kendini tutamamıştı. “Bu özelliğimi kimden almışım acaba?”

“Babandan,” dedi Wendy ve bu kez ikisi de kahkahayla güldüler.

“Restoranın bu kadar iyi iş yapmasına sevindim,” dedi Shirley.

“Yine de zavallı Lucie,” diye fısıldadı Will ve derin derin içini çekti. “Aren’i unutamamış.”

“Buluşmayla ilgili o konuşmalar neydi?” Goodness sanki önemli bir şey kaçırmış gibi kafasını kaşıdı.

Gabriel açıkladı.

“Lucie gitmemiş mi yani?” diye sordu Mercy merakla.

“Hayır; Aren de güvenlik görevlilerinin izin verdiği süre boyunca bekledi. Hatta oraya ikinci bir kez daha gitti.”

“Ah, zavallı Aren.”

“O da Lucie’yi düşünüyor mu?”

Gabriel başını salladı. “Sürekli.”

“Bir dakika... durun.” Mercy, Gabriel’in odasında volta atmaya başladı.

“Ne?” diye sordu Shirley arkadaşına bakarak.

“Neyi bekliyoruz?” Goodness, önce Mercy’ye, sonra da Gabriel’e baktı. “Yapmamız gereken işler var.”

Mercy elini sallamaya başladı, konuşurken kanatlarından birini çırpıyordu. “Buldum. Aren, yemek eleştirmeni. Kimliğini gizli tutmak üzere anlaşma yaptığı için adı gazetede hiç yayınlanmayacak.”

“Evet,” dedi Gabriel ve Mercy’nin düşüncesini tamamlamasını bekledi.

“Cennet Gibi hakkında yorum yazması için görevlendirilecek?”

“Doğru.”

“Daha en başında da böyle tanışmaları planlanmıştı değil mi?”

Gabriel hiçbir şey söylemedi. Meleklerin bunu kendilerinin çözmesini istiyordu.

“Aren, gazeteyle yaptığı anlaşma gereği, Lucie’ye takma adını söyleyemez,” diye hatırlattı Shirley.

“Ama Lucie ile tanışmadan önce bile onun tatlılarına âşık olabilir!” diye bağırdı Mercy. Bu son derece mantıklı görünüyordu.

“Şimdi görevimiz, Aren ile Lucie’nin tekrar karşılaşacaklarından emin olmak.” Will’in yüzü heyecanla aydınlandı. “Bunu yapabiliriz, Gabriel. Sen her şeyi bize bırak.”

“Bu görevi üstlenmek istediğinizden emin misiniz?”

“Hem de nasıl.”

“Öyleyse görev sizin, arkadaşlar. Bu kez hata yapmayın.”

“Söz veriyoruz,” dedi Mercy.

Gabriel’in başka bir uyarıda bulunmasına fırsat bırakmadan, dörtlü gözden kayboldu. Gabriel başını iki yana sallayarak gülümsedi. Artık tek yapabileceği geride durmak ve dörtlünün Dünya’ya gidişini izlemektir.

Debbie Macomber - Melekler Konuşun

Beşinci Bölüm

“Bakın, Aren restorana gelmiş bile,” diye fısıldadı Will. Shirley, Goodness ve Mercy onun yanına gittiler ve Cennet Gibi restoranının avizelerinden aşağı baktılar.

“Şu Lucie’nin annesi mi?” diye sordu Goodness, Aren’i karşılayan orta yaşlı kadına bakarak.

“Hangi kadın? Birkaç kadın var.”

“Onu masaya götüren kadın.”

“Evet, o.”

“Aren’in yanındaki kadın kim?”

Will başını iki yana salladı. “Hiçbir fikrim yok. Yılbaşında Aren’in yanında değildi. Onu daha önce hiç görmedim. Siz gördünüz mü?”

Kimse bilmiyordu. Mercy içini çekti; endişelenmişti. Belki de Aren başka bir kadınla, Lucie’den de çok hoşlandığı bir kadınla tanışmıştı. İkisi çok samimi görünü-

yorlar, gülüşüp şakalaşıyorlardı. Ah Tanrım, bu kesin sorun olacaktı. Bir an önce bir şeyler yapmak gerekti.

Will ellerini ovuşturdu, o da çok üzölmüş görünüyordu. “Çok geç kalmış olabilir miyiz? Sizce Aren bir başkasını bulmuş olabilir mi?”

“İş arkadaşı olabilir.”

“Ya da dostu,” dedi Shirley.

“Şşşt, konuşmalarını dinleyelim. Belki de öğrenmemiz gerekeni öğreniriz.” Mercy, grupta akıllıca çözümleri neden hep kendisinin bulması gerektiğini anlamıyordu. Diğerleri hep aceleci davranıp olmadık sonuçlara varıyorlardı.

“Bir restoranın verdiği ilk izlenimler önemlidir,” dedi Aren, keten peçeteyi açıp kucagına yayarken. Başını kaldırıp kardeşine baktı. “Senin düşüncen ne?”

Josie etrafına bakındı ve salonun ambiyansını değerlendirdi. “Dekorasyon basit ama zevkli. Hoşuma gitti.”

“Benim de,” dedi Aren. Göz zevki önemliydi; akşam yemeği deneyimi yalnızca yemeğin kalitesi ile ilişkili olamazdı.

“Teşrifatçıyı nasıl buldun?” diye sordu sonra. Kardeşi birkaç kez onunla birlikte yemek yemişti ve Aren onun görüşlerine önem veriyordu. Bu akşamki yemek özellikle önemliydi. Yaklaşık bir yıldır gazetede çalışıyordu ve pek çok tipte restoranı değerlendirmişti. En pahalısından en ucuzuna, en ünlüsünden en gizli kalmışına

kadar pek çoğuna gitmişti. Ama içinden bir ses, yeni açılan ve giderek popüler olan Cennet Gibi'nin hem kendisi hem de okuyucuları için en büyük fırsat olabileceğini söylüyordu.

Josie gülümsedi. "Bana Lucille Teyze'yi hatırlattı, çok sıcak ve candan." Birden durup Aren'e baktı. "Yine kaşlarını çatın. Son zamanlarda ne zaman Lucille Teyze'den söz etsem, yüzünde bu komik ifade belirliyor."

"Hiç de değil."

"Bal gibi de öyle. Ben senin kardeşinin ve kaşlarını çatığında bunu fark ederim. Yine yılbaşında tanıştığın o kızı düşünüyorsun, değil mi? Adı Lucie idi."

"Hayır." Çok kesin bir inkârды bu. "Hem senden bu konuyu bir daha açmamamı rica etmiştim." Kendisi üzerine düşeni yapmış, Lucie'ye zaman vermişti ama belli ki Lucie ilgilenmemiştir. Kazanılan bir şey yoktu, kaybedilen bir şey de yoktu. Ama Aren, Lucie'yi bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Aren, Josie'nin sanki bu konuda tartışmaya gerek olmadığını söylemek istercesine başını iki yana salladığını fark etti. Eğer bir konuda tartışacaklarsa, bu Josie ve onun Jack'le ayrılığı olmalıydı. Kardeşi, kalp kırıklığını gizlemek konusunda usta olabilirdi ama Aren kanmıyordu. Josie üzgündü ve bunu itiraf edemeyecek kadar da gururluydu. Aren, birbirini evlilik aşamasına gelecek kadar çok seven iki insanın nasıl olup da birdenbire ayrılmaya karar verdiğini anlayamıyordu. Belli ki düğün tarihi yaklaştıkça, ikisi de paniğe kapılmışlardı. Tartışmışlardı ve inatları, sağduyularına üstün gelmişti.

“Münakaşa etmeye devam mı edelim yoksa mönüye mi bakalım?” diye sordu Josie mönüyü açarak. “Sana ne cazip geliyor?”

“Benim canım balık istiyor.” Aren deniz ürünleri bölümüne baktı ve seçenekleri bol ve etkileyici buldu. Beurre blanc soslu dilbalığı cazip görünüyordu. “Bu sos ustalık gerektirir ve aşçının uzmanlığını sınamak açısından iyi olabilir.” Bu birçok deniz ürünü için de geçerliydi; birçok restoranda deniz ürünlerini fazla pişirirlerdi çünkü.

“Duydunuz mu?” diye sordu Will zafer kazanmış gibi. “Kadın, Aren’in kardeşiymiş.”

“Ve o da hâlâ Lucie’yi düşünüyormuş.” İşler planladıklarından iyi yürüyecekti. Mercy bunu şimdiden görebiliyordu. Kardeşlerin birbirleriyle konuşup şakalaşmalarını izledi; belki kardeş olmanın dışında iki iyi arkadaştı. Birkaç dakika sonra, Mercy etrafına bakındı ve Will’in ortalarda olmadığını fark etti.

“Will nerede?” diye sordu Shirley.

“Buradayım,” dedi Will, bilinmeyen bir yerden dönerek. Mercy birbirlerinden ayrılmamalarının önemli olduğunu açıklama gereği hissetti. Sözlerini bitirdiğinde, Shirley’nin de ortadan kaybolduğunu gördü.

“Shirley nereye gitti?”

“Garson candan ve yardımsever,” dedi Aren kardeşine. Cennet Gibi, kendisinden beklenenlere karşılık

verecek gibi görünüyordu. Eğer yemekler de anlatıldığı kadar güzelse, büyük bir zevkle olumlu bir yorum yazabilirdi. Şimdiye kadar ortamdaki keyif almış ve tatmin olmuştu; ama asıl sınavdan geçecek olan, bütün restoranlarda olduğu gibi, yemeklerdi.

Brooklyn'lilerin ilgisini çeken ve umut vaat eden bu restoranla ilgili olarak gazeteyi arayanlar olmuştu. Öyle çok öneri gelmişti ki, editör restoranı listenin başına almıştı. Ancak Aren, deneyimleri sonucunda, çok müşteri çeken restoranların aslında bunu hak etmediklerini biliyordu. Müşterilerin gözden kaçırdıkları ayrıntıları fark etmek onun işiydi. İyi bir müzik kulağına sahip olmaktan farkı yoktu bunun. Herhangi biri, bir şarkıcının sesini muhteşem bulabilirdi. Ama iyi bir kulağı olan biri, notalardaki hafif bir kaymayı bile fark edebilirdi. Aren söz konusu restoranlar ve yemekler olunca "kusursuz bir kulağa" sahip olduğunu düşünüyordu

Şu ana kadar her şey onu tatmin etmişti. Restoran temizdi. Çalışanlar ölçülü ve çalışkandı; işlerinde iyiydiler. Günün spesiyallerini notlarına bakmadan söyleyebiliyorlardı. Şarap siparişleri alınmış ve su bardakları boşalır boşalmaz tekrar doldurulmuştu. Şarap servisi edildikten birkaç dakika sonra, fırından yeni çıkmış, sıcak ekmekler getirilmişti masaya. Neredeyse mönülerini ellerinden bırakır bırakmaz, garson siparişlerini almaya gelmişti. Ah evet, bu restoran gerçekten umut vaat ediyordu.

Aren ve kardeşi şaraplarını yudumladılar ve sonra ye-

mek tam zamanında geldi. Aren'in dilbalığı tabakta sanat eseri gibi görünüyordu; yanında altın sarısı kıvrımlar halinde patatesler vardı. Sebze ise limon soslu kızarmış kuşkonmazdı.

"Ah Tanrım, enfes görünüyor." Aren'in kardeşi tabağa beğeniyle baktı.

"Seninki de öyle." Josie tavuk parmesan sipariş etmişti. Kızarmış tavuk çok güzel bir kahverengi renk almıştı, üzeri de İtalyan peynirleriyle süslüydü. Yemek, kırmızı marinara soslu spagetti ile birlikte servis edilmişti. Yanında salata ve kızarmış sarımsaklı ekmek de vardı. Sıcak ekmek ve sarımsağın kokusu afrodizyak etkisi yaratıyordu. Sarımsağı fazla kaçırmak çok kolaydı. Ama bu restoranın mutfağında bu hataya düşmemişlerdi.

"Aşçıyı tebrik ediyorum." Josie çatalını aldı.

"Daha yemeğinin tadına bakmadın," dedi Aren.

"Tanrım, eğer tadı da kokusunun yarısı kadar güzelse, kendimi cennette hissederim."

Aren gülümsedi ve gözlerini devirdi. Görüntü aldatıcı olabiliyordu.

"Aşçıdan söz etmişken."

Aren elini kaldırarak kardeşini susturdu. "Adını söyleme."

Josie çatalını bıraktı. "Neden?"

"Bilmemem daha iyi; yoksa görüşümü etkileyebilir. İş hayatımda, ünden etkilenen çok kişi gördüm." Onları işitme mesafesinde oturan birilerinin, kendisinin *Gazette*'de yazdığını anlamasına neden olacak bir şey

söylemekten çekiniyordu. Aren yemekleri yargılıyordu. Ünü değil. Yemekleri hazırlayan kişinin yayınlanmış kaç yemek kitabının olduğu ve ne kadar ünlü olduğu onun umurunda değildi. Onun için önemli olan yemek ve ortamdı.

“Yemeğinin tadına bakmadın hâlâ,” dedi Josie.

Aren merakla çatalını aldı. Dilbalığı mükemmel pişirilmişti. İlk lokmanın tadına bakma hevesiyle Aren’in ağzı sulandı. Müthiş bir zevk almayı bekleyerek gözlerini kapattı.

Balığı anlatmak için zevk sözcüğü uygun değildi. Daha doğrusu, Aren ağzındaki tükürmemek için kendini zor tuttu. Büyük bir iradeyle, lokmasını yutmayı başardı.

Dilbalığı tek kelimeyle felaketti. Beurre blanc sosu o kadar tuzluydu ki bütün yemeği mahvetmişti. Belli ki aşçı hatasını fark etmiş ve limonla telafi etmeye çalışmıştı; bu da o kadar güçlü bir asit aroması yaratmıştı ki Aren’in dudakları buruş buruş oldu neredeyse. Bu da yetmezmiş gibi, ağzına bir de acı biber tadı gelmişti. Yenebilir olduğunu düşündüğü tek şey kuşkonmazdı ve mükemmel pişirilmişti. Ne yazık ki bunun dışında tabaktaki hiçbir şey yenebilir durumda değildi.

Yemek ciddi bir hayal kırıklığı olmuştu. Aren’in aksine, kardeşi her lokmadan büyük zevk alıyor gibi görünüyordu.

“Yemeğinizde bir sorun mu var bayım?” diye sordu garson, Josie’nin boş tabağını kaldırırken. Kendini ba-

lığın ikinci lokmasını yutmaya zorlayamayan Aren'in tabağı, yemiş olduğu bir lokma balık, patatesler ve kuşkonmaz sayılmazsa, neredeyse el sürülmemiş gibi duruyordu.

“Hayır, her şey gayet güzel.” Aren kendini gülümsemeye zorladı. Başka zaman olsa, tabağı mutfağı geri gönderir ve hesabı ödemeyi de reddederdi.

“Size tatlı önerebilir miyim?” diye sordu garson. “Biz harika tatlılarımızla ünlüyüz. Size deniz tuzlu karamelli musumuzu hararetle tavsiye ederim.”

“Tuzlu mus?” diye tekrarladı Aren. Belli ki aşçının tuzlukla arasında büyük bir sevgi vardı. Dürüst olması gerekirse, Aren tuza doymuştu. Tatlı hiçbir şey bu restoranı kurtaramazdı. Ağzındaki berbat tattan kurtulmak için bir kadeh şarap ve iki kadeh su içmek zorunda kalmıştı.

“Ben isterim,” dedi Josie. Aren'e kalırsa fazlasıyla istekli görünmüştü.

“Ben de onunkinin tadına bakarım,” dedi Aren.

Kardeşi mus siparişi verdi. Aren de musun tadına baktı; adil olmak gerekirse, hiç de kötü değildi. Daha önce yediklerinden çok daha güzeldi ama aşçı tuz konusunda sınıfta kalmıştı. Onun tuz merakı, yüksek tansiyonu olan ya da tuzsuz diyet yapan müşteriler için sağlık açısından felakete yol açabilirdi. Mönüde bununla ilgili bir uyarının bulunması gerekirdi; Aren de bunu yazacağı yorumda belirtmeyi planlıyordu.

“Aren yemeğini beğenmedi,” diye sızlandı Will.

“Henüz belli değil.”

Goodness çok iyimserdi. Mercy bile Aren’in o küçük lokmadan sonra balığından tek bir çatal almadığını görebiliyordu. Aren sanki limon yemiş gibi yüzünü buruşturmuş ve sonra da başka hiçbir şeyin tadına bakmamıştı. Tabagını neredeyse hiç el sürmeden mutfağa göndermişti.

“Kardeşi yemeğini yedi.”

Mercy’nin kafasında bir şüphe belirdi. Arkadaşlarından her biri kısa sürelerle ortadan kaybolmuşlardı. Olabilir miydi... bu mümkün olabilir miydi? Yemeğe müdahale etmiş olamazlardı değil mi?

“Böyle olmaması gerekiyordu.” Will çok üzgün görünüyor ve sanki kafasında durumu değerlendiriyor gibi ellerini ovuşturmaya devam ediyordu.

“Will, sen Aren balık siparişi verdikten sonra birkaç dakika ortadan kayboldun.”

“Hımm, evet.”

“Bana nereye gittiğini söyleyebilir misin?”

“Şey...”

“Mutfaka gittin, değil mi?”

“Şey...”

Belliydi işte, Will bunu yapmıştı. “Kazara beurre blanc sosuna tuz atmış olamazsın, değil mi?”

Will omuz silkti; sonra yaptığını gönülsüzce kabul etti. “Belki biraz; ama çok çok az. Tek yapmak istediğim, doğal tatları artırmaktı.”

“Tuz mu attın?” diye bağırdı Shirley, ellerini havaya kaldırarak. “Bunu nasıl yapabildin?”

“Ben yalnızca yardımcı olmaya çalışıyordum,” diye mırıldandı Will.

“Korkarım bunu yapan yalnızca Will değildi,” diye itiraf etti Goodness. “Ben de biraz limon ekledim.”

Mercy, neredeyse sormaktan korkarak, Shirley’ye baktı.

“O kırmızı baharatı görünce, yemeği biraz renklendirmeye karar verdim,” dedi eski Koruyucu Melek. “Sonra da hazır oradayken, biraz şundan, biraz bundan karıştırdım.”

“Ah tanrım!” Mercy’nin omuzları çökmüştü. Bu, onun tahmin ettiğinden de kötüydü.

“Ya sen?” diye sordu Will.

Mercy hafifçe içini çekti ve kendisinin de katkıda bulunduğunu itiraf etti. “Suçluyum.”

“Hepimiz o harika sosa fazladan baharatlar kattık,” dedi Will. “Her şeyi mahvettik. Aren’in sert bir eleştiriyazmaktan başka seçeneği olmayacak. İnsanlar bunu okuyacaklar; yalnızca basılı versiyonu da olmayacak. Aren’in yazısı online olarak da yayınlanacak ve çok geçmeden internette yayılacak.

“Lucie ve annesi mahvolacaklar,” diye bağırdı Goodness. “İşleri altüst olacak. Wendy’nin tüm birikimi yok olup gidecek, ikisi her şeylerini kaybedecekler. Faturalarını ödeyemeyecekler, evsiz ve yapayalnız kalacaklar, sokaklarda yaşayacaklar ve bu benim yüzümden olacak!”

“Ve benim yüzümden,” diye sızlandı Shirley.

“Hayatlarını mahvettik.” Goodness ağlamak üzereydi.

Mercy kollarını sallayarak arkadaşlarını susturdu. “Şu anda Lucie ve annesinin başına geleceklerden daha büyük sorunlarımız var.”

“Yani dahası da mı var?” diye bağırdı Will.

“Yani durum daha da mı kötü?”

Mercy büyük bir kederle başını salladı. “Çok daha kötü.”

Goodness elini ağzına götürdü. “Daha fazla ne olabilir ki?”

Mercy açıkladı. “Gabriel yaptıklarımızı öğrenecek.”

İki arkadaşı ve Will dehşet içinde soluklarını tuttular.

“Bu kez gerçekten suçluyuz. Birkaç uçak gemisine müdahale etmek, Lucie’nin sosuna müdahale etmekle karşılaştırılabilecek bir şey değil.”

“Bu defa sonumuz geldi,” diye sızlandı Shirley.

“Biri adımı mı söyledi?” Birden Gabriel karşılarda belirdi. Onu daha önce hiç bu kadar korkutucu ve mesafeli görmemişlerdi. İri kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatarak onlara bakıyordu.

Will, Mercy’ye yaklaştı. Shirley ve Goodnes da onun iki yanında durdular. Dördü de oldukları yerde olabildikince küçülmüşlerdi.

“Burada neler oldu?” diye sordu Gabriel.

Kimse cevap vermedi.

“Size bir soru sordum.” Gabriel’in sesi restoranda

patlamış ve duvardan duvara sekmişti sanki. Bütün duvarlar onun sözlerinin gücüyle adeta sarsılırken, insanların onu duymaması mucizeydi.

“Lucie’nin Aren’i etkilemesine yardımcı olmaya çalıştık.” Mercy’nin sesi sanki derin bir kuyunun içinden geliyor gibiydi. Kulaklarında tiz ve metalik bir sesle çınlamıştı.

“Sosa tuz, limon ve kırmızı biber, patateslere de fazladan tereyağı ekleyerek mi?”

Demek Gabriel çoktan biliyordu.

“Korkarım evet.”

“Bunu düzeltmek için ne yapabiliriz?” diye sordu Will. Genç melek gerçekten endişelenmiş görünüyordu.

“Artık çok geç. Aren, zehir zemberek bir yazı yazacak.” Gabriel sözünü sakınmıyordu.

“Ya bu onların işini etkilerse?”

“Restoranın sonu getirme olasılığı var. *New York Gazette* bunu yapabilir, biliyorsunuz.”

“Ah, hayır!” diye homurdandı Goodness. Goodness o kadar yufka yürekliydi ki. Mercy, eğer Lucie ve annesi onların yüzünden restoranlarını kaybederlerse, arkadaşının kendini asla affetmeyeceğini biliyordu.

“Biz yalnızca yardımcı olmaya çalışıyorduk,” dedi Shirley. “Lüften bize geriye dönüp her şeyi en başına döndürebileceğimizi, yaptıklarımızı iptal edebileceğimizi söyle.”

Gabriel üzüntüyle baktı. “Bunu yapamayacağınızı biliyorsunuz.”

“Ama Cennet’te...”

“Burası Dünya; biz de Dünya’da buradaki eksiklikler ve yoksunluklarla sınırlıyız. İptal tuşu yok, sil tuşu yok. Olan oldu.”

“Bundan sonra ne olacak peki?” diye üsteledi Mercy. Gabriel, geleceği görebilme ayrıcalığına sahipti. Ne yazık ki bu, onlarda olmayan bir beceriydi.

Gabriel üzüntüyle başını salladı. “Sanırım en iyisi bekleyip bunu sizin görmemiz. Dördünüz, Dua Elçisi olmanın temel kurallarından birini ihlal ettiniz.”

“Biz yardım etmek için müdahale ettik,” dedi Goddess.

“Bizim görevimiz kılavuzluk etmek.”

“Uzaktan müdahale etmemiz gerek.”

“Şimdi, insanlara yardım etmek konusunda sınırı aştığınızda neler olduğunu kendi gözlerinizle göreceksiniz.”

“Ama bizim kötü bir niyetimiz yoktu.”

“Niyetler,” diye tekrarladı Gabriel. “Cehenneme giden yol iyi niyet taşlarıyla döşelidir, genç dostum.”

“Ama...”

“Bu hepiniz için sancılı bir ders olacak.”

Mercy, bundan sonra olacıklardan korkuyordu. “Dünya’ya gelmemiz yasaklandı, değil mi?” Bundan sonra insanları ziyaret etmelerine asla izin verilmeyecekti. Hatta Dua Elçisi sıfatlarını bile kaybedebilir, kanatlarından olabilirlerdi. Mercy bunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

Gabriel gözlerini dördüne dikmişti. “Dersinizi aldınız mı?”

Dördü de aynı anda başlarını salladılar.

“Bundan sonra insanların ilişkilerine müdahale etmeyeceğinize söz veriyor musunuz?”

“Söz veriyorum,” dedi Will ağlamaklı bir sesle. “Bundan sonra, Tanrı’ya hizmet ettiğim süre boyunca, kimsenin yemeğine tuz atmayacağım.”

“Shirley, Goodness, Mercy.” Gabriel diğer üç meleğe döndü. “Siz de ne yapacağınızı biliyorsunuz.”

Üçü başlarını öne eğdiler; kanatları o kadar sarkmıştı ki uçları yere değiyordu.

“Ya Aren ve Lucie?” Mercy onlara en iyi şekilde yardım etmenin... yani kılavuzluk etmenin bir yolunu bulması gerektiğini hissediyordu. O ve arkadaşları, her şeyi mahvetmişlerdi. En azından mümkünse bunu telafi edebilirlerdi.

“Ah, evet,” dedi Gabriel yüksek sesle. “Aren ve Lucie. Bundan sonra tek yapmamız gereken bekleyip neler olacağını görmek, arkadaşlar.”

Altıncı Bölüm

New York Gazette'deki Cennet Gibi ile ilgili eleştiri yazısını dehşet içinde okuyan Lucie gazeteyi buruşturdu ve yere atıp üzerine bastı. Yazıyı birkaç kez okumuş ve her defasında olumlu bir şeyler bulmaya çalışmıştı. Yapıcı olabilecek herhangi bir şey; ama hiçbir şey yoktu. Tek bir cesaret verici, teşvik edici söz yoktu. Restoran, Eaton Well tarafından eleştirilmişti. Yazı sert ve alaycıydı; üstelik bu yalnızca ilk paragraf için geçerliydi. Sonrasında daha da beter hale geliyordu. Bu yazı, tam bir felaketti ve onları mahvetme potansiyeline sahipti.

"Tatlım, yine mi okuyorsun?" diye sordu annesi.

Lucie ayağını yere vurdu ve buruşmuş gazeteyi, sanki sigara söndürür gibi ayağıyla ileri geri itti. O yazıyı yazana da aynısını yapmak, onu hak ettiği şekilde, böcek gibi ezmek istiyordu. Bu kadın ya da adam tam bir parazitti.

İmha edilmesi gereken bir böcekti. Eaton Well büyük bir haksızlık yapmış, onun yemekleriyle dalga geçmiş, yeteneklerini küçümsemiş, hatta onun yemek pişirmeyi tamamen bırakması gerektiğini söyleyecek kadar da ileri gitmişti.

“Lucie, Lucie, tatlım, boş ver.” Wendy, kızını sakinleştirmek istercesine elini onun koluna koydu. “Saçma sapan bir yazının seni bu kadar üzmesine izin verme.”

Annesi sakinliğini ve soğukkanlılığını koruyordu; bu da Lucie’nin daha da çok öfkelenmesinden başka bir işe yaramıyordu. Belli ki saf kalpli, iyimser annesi bu yazının onların restoranına neler yapabileceğini anlayamıyordu. Bu, sonun başlangıcı olabilirdi.

Wendy, bu korkunç eleştiri karşısında telaşlanmamış gibiydi; Lucie’nin ise canı burnundaydı. Bu yazıdan en ağır darbeyi o almıştı.

“Bunu çok fazla ciddiye alıyorsun,” dedi Wendy.

Lucy annesine baktı. Wendy her zaman ailenin en iyimser üyesi olmuştu; her zaman bardağın dolu tarafını görmeyi başarırdı. Yazıyı ilk okuduğunda da, eleştirmenin o gün kötü bir gününde olması gerektiğini söylemişti. Zavallı gazeteci belki de zaman sıkıntısı yaşıyordu; bu yüzden de yemeğinden tat ve keyif alamamıştı.

“Böyle bir eleştiri yazısının bizi mahvedebileceğini anlamıyor musun?” Lucie bunu en az on kez söylemişti ama sözcükler annesinin kafasına girmiyordu sanki.

“Olabilir ama ben şahsen bu yüzden endişelenip üzülmemiz gerektiğini düşünmüyorum.” Wendy finca-

nına çay doldurdu ve bir yudum almadan önce, buharı tüten çayı üfleyerek soğuttu. “Rezervasyonlarımızda bir azalma olmadı, değil mi?

“Nasıl olabilir ki?” diye terslendi Lucie. “Yazı yayınlanalı daha yirmi dört saat bile olmadı. Anne, anlamıyor musun? Okuyucular, restoranlarla ilgili eleştirilere önem veriyorlar. Ayakta kalmayı başarsak bile, bunun bizi çok gerilere atma potansiyeli var.” Lucie bu kadar olumsuz konuşmak istemiyordu ama ikisinden biri gerçekçi olmak zorundaydı. Haklarında bir eleştirinin yazılması başlı başına bir meseleydi. Seçilebilecek binlerce restoran varken, Eaton Well’in Cennet Gibi’de yemek yemesi, restoranlarının ne kadar dikkat çektiğinin göstergesiydi. *Gazette*’nin de ilgisini çekmişlerdi.

Yine de gazeteci onun sosunu eleştirmeye nasıl cesaret ederdi? Lucie bu taraf üzerinde çok çalışmıştı ve bununla sektördeki bütün aşçılara kafa tutabiliirdi.

Wendy hâlâ sakindi. “Lucie, bunu çok fazla kafana takıyorsun. Bizim bir sürü sadık müşterimiz var.”

“Anlamıyor musun? Yazıyı okumadın mı?” Lucie, gazeteyi yerden alma ihtiyacı duymadı. Defalarca okuduktan sonra, yorumları ezberlemişti. “*Cennet Gibi’ye restoran bile denemez. Yüksek tansiyondan habersiz olan aşçı, limonu ve tuzu bol bol kullanmaktan çekinmemiş. Beurre blanc sosunda o kadar çok tuz kullanmış ki, Lut Gölü’nde hiç tuz kalmamıştır herhalde. Gerçekten, mutfakta her kim varsa, bir an önce aşçılık okuluna geri dönmeli; hatta şapkasını çıkarıp bu mesleğe tamamen veda etmeli...*” Lucie o kadar üzgündü ki daha fazla devam edemedi.

“Bu yorumun nezaketten çok uzak olduğunu kabul ediyorum.”

“Zekice ve esprili yazayım diye umutsuzca çabalar-ken beni harcamış.” Lucie bu alaycı sözleri her düşün-duğünde öfkeden köpürüyordu.

“Bunu kişisel almaman gerektiğini düşünüyorum, Lucie.”

“Kişisel almamak mı? Bunu nasıl söylersin? Bu tama-
men kişisel. Benim güvenilirliğime saldırı. Bu gazeteci,
benim vasıfsız ve beceriksiz olduğumu da söyleyebilir-
di. Gerçi, söylemiş zaten.” Lucie, öfkesini kontrol etme-
ye çalışıyordu. Olacak iş değildi! Bu gazeteci bozuntusu
onun hakkında ne biliyordu da böyle bir eleştiri yaza-
biliyordu! Onun aşçılık okuluna gidebilmek için ne fe-
dakârlıklara katlandığı, geceler boyu, hatta hafta sonları
bile çalışarak doğru dürüst düşünemeyecek kadar bitkin
düştüğü konusunda hiçbir fikri yoktu! Lucie, gazeteci-
nin kalpsiz ve adaletsiz biri olduğundan emindi.

Annesi çayını içti ve fincanı dikkatle tabağa bıraktı.
“Şu soruma cevap ver: En son ne zaman bir geceyi çalış-
madan geçirdin?”

Lucie koltuğa çöktü. “Ne demeye çalışıyorsun? Be-
nim çok fazla çalıştığımı ve...”

“Öyle bir şey söylemeye çalışmıyorum. Ben sadece
bir adım geri çekilmeni, derin bir soluk almanı ve biraz
gevşemeni söylüyorum. Tek bir kötü eleştiri bizi mah-
vetmez.”

Lucie buna inanabilmeyi diledi. Belli ki annesinin

durumun ne kadar ciddi olduğu konusunda bir fikri yoktu. Wendy yakın zamana kadar yeme-içme dünyasının bir parçası değildi. Restoran eleştirilerinin insanlar üzerinde inanılmaz etkili olduğunu da anlayamıyordu.

Telefon çaldı. Wendy mutfak tezgâhına uzanıp telefonu açtı.

Lucie, konuşmaya kulak misafiri oldu. Çok geçmeden de hattın öbür ucundaki kişinin annesinin bir arkadaşı olduğunu ve üzüntüsünü paylaşmak için aradığını anladı.

“Ben endişelenmiyorum,” diyordu Wendy ısrarla. “Kızımı tanıyorum. Lucie’nin yemeklerini tadan herkes onun ne kadar yetenekli ve nitelikli bir aşçı olduğunu bilir. Kızım, mutfakta çok ustadır. Hayır, gazeteye dava filan açmayacağız. Bu, bir kişinin fikri. Çoğu kişi bir restorani kendi değerlendirmeyi ve yargılamayı tercih eder. O gazetecinin kötü bir deneyim yaşamış olması talihsizlik ama herkesi sürekli mutlu edemeyiz.”

Bu çok doğru, diye düşündü Lucie. Yine de gazetecinin onu her açıdan ağır şekilde eleştirmesi yerine övgüye boğmasını tercih ederdi.

Wendy tam konuşmasını bitirmişti ki telefon yeniden çaldı. “Ah, selam Juliana. Evet, elbette gördük. Hayır, endişelenmiyorum. Teşekkür ederim. Lucie’ye söyleyim. Gerçekten mi?” İki saniyelik bir sessizlikten sonra, annesi oturduğu yerde dikleşti ve gözlerini Lucie’ye dikti.

Lucie, annesinin gözlerinin parlamaya başladığını fark etti.

“Elbette ona söylerim. Bu harika. Çok teşekkür ederim, Julianna. Günümü aydınlattın.” Wendy, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle telefonu kapattı.

“Julianna ne dedi?” Lucie, annesinin duruşundaki değişikliği fark edince elinde olmadan meraklanmıştı.

“Julianna, gazetenin internet sitesine girmiş. Kendisi teknolojiyi sürekli takip eder. Ben bu sosyal medya işlerinden filan hiç anlamıyorum.”

“Ve?” diye üsteledi Lucie.

“İnsanlar yazıya itiraz etmişler ve yorumlar yazmışlar.”

“Ciddi misin? Kaç kişi? Julianna sayı söyledi mi?”

Wendy başını salladı. “Sen kendin bakmalıymışsın; çok etkileneceğini söyledi. Sanırım şimdiden üç yüz yorum varmış ve hepsi yapılan eleştirilere karşı çıkıyormuş.”

“Üç yüz.” Lucie’nin içinden dans etmek geliyordu.

“Ve hiçbirinin ailemizle bir akrabalığı yok,” diye övündü Wendy.

Lucie hemen şirin oturma odalarının köşesindeki çalışma masasına oturdu. Ters giden bir şeyler olduğunu fark eden Sammy de gelip onun ayaklarının dibine kıvrıldı ve onu sakinleştirmek istercesine çenesini ayağına dayadı.

Lucie bilgisayarını açtı, internete bağlandı ve gazetenin ana sayfasına girdi. Çok geçmeden Cennet Gibi hakkındaki eleştiriyile ilgili yorumlar ekranda belirdi. Lucie gözlerine inanamıyordu. Birbiri ardına restoranı

öven yorumları okurken, eliyle ağzını kapattı. Kimileri Lucie'nin imzası gibi olan yemeklerden söz etmiş, hemen herkes de tatlıları övmüştü. Wendy haklıydı. Sadık müşterileri sessiz kalmamışlardı. Hemen restoranı savunmaya geçmişlerdi. Daha öğlen olmamıştı ve yorumların sayısı üç yüzü aşmıştı.

“Gör bakalım, Eaton Well,” diye mırıldandı Lucie, kontrolsüzce sırtarak.

“Ben sana ne demiştim?” dedi Wendy, gelip onun arkasında durarak. “Endişelenmemizi gerektirecek bir şey yok.”

Lucie umutsuzca buna inanmak istiyordu.

Yayın yönetmeni tarafından çağrılmak olağandışı bir durum değildi; Aren için olağandışı olanı bu çağrının geliş şekliydi. Ondan “acilen” yayın yönetmeninin odasına gitmesi isteniyordu.

Sandy Markus yaklaşık otuz yıldır gazetede idi. Tam bir profesyoneldi. Gereksiz resmiyetten hoşlanmaz, düşüncesini söylemekten de çekinmezdi. Güçlü, cesur ve dirayetli bir kadındı; aksi halde erkeklerin dünyası olarak görülen bir dünyada bu denli yükselemezdi zaten. Sandy bir kalıbı kırmakla kalmamış, yeni bir kalıbın oluşmasına da katkıda bulunmuştu. Aren, Sandy onun gözünü korkutma gücüne sahip olsa da amirine saygı duyuyor ve onu seviyordu.

Aren odanın kapısında belirlediğinde, Sandy başını kaldırıp baktı ve ona içeri girmesini işaret etti.

“Kapıyı kapat,” dedi.

Aren gönülsüzce onun isteğini yerine getirdi. Sandy kapının kapanmasını istiyorsa, kötü haber var demekti.

Aren midesinin kasıldığını hissetti.

Yayın yönetmeninin dikkati hâlâ bilgisayarının ekranındaydı. “Otursana,” dedi. Sandy tipik bir kadın gazeteci değildi. Uzun boylu ve zayıftı; kısa ve ancak jöle yardımıyla şekle sokabildiği kıvrıkcık saçları vardı. Altmışlı yaşların ortasındaydı ama yüzü yıllara iyi dayanmıştı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Aren. Bildiği kadıyla son derece tatmin edici bir iş çıkarmıştı.

Aren, Sandy’nin onun yazısını övmesini beklemiyordu. Sandy ona, yazılarının nitelik açısından en üst seviyede olması gerektiğini bildirmişti. Aksi halde, kendine başka bir iş araması gerekirdi.

Aren oturdu. “Neler oluyor?” Neyi yanlış yaptığı konusunda hiçbir fikri yokken, fırça yemekten nefret ediyordu.

“Cennet Gibi,” diye mırıldandı Sandy, bakışlarını isteksizce ekrandan ayırıp Aren’e çevirirken. Gözlüğünü çıkardı ve Aren’i incelerken kaşlarını çatı. “Restoranla ilgili yazıyı sen yazdın değil mi?”

“Evet.” Aren yazdıklarının arkasındaydı. O güne kadar yediği en kötü yemeklerden biriydi bu. Yemeği her kim pişirdiyse, öğrenmesi gereken çok şey olduğu belliydi. Tavuk tatmin ediciydi ama özel bir ustalık gerektirmiyordu. Asıl sınav dilbalığı ve sos idi; aşçı da bunlarda tam anlamıyla sınıfta kalmıştı.

“Eleştirilerin çok ağırdı.”

Aren’in kullanacağı sözcük “ağır” olmazdı. “Ben dü-rüsttüm.”

Sandy masanın öbür tarafından ona baktı. “Belli ki yazın ortalığı karıştırmış.”

Aren güldü. “Öyle mi?” Bunun nedenini tahmin edemiyordu. Tek bildiği, restoranın yeni bir aşçıya ihtiyacı olduğuydu.

“İnternet sitesine ya da Facebook sayfasına bakmadın herhalde? İki sitede senin yazına karşı gelen yüzlerce yorum var. Okuyucular, restoranı, yemekleri ve aşçıyı savunmak için birbirleriyle yarışıyorlar. Yemek salonunun duvarlarının rengi için bile tezahürat yapmışlar.”

Aren yüzünü ekşitti. Bu yorum, içerisinin sakinleştirici etkisi hakkında yazdığı bir satırın sonucuydu. Restoranın sahipleri, içinde siyah ışıkların olduğu sıcak bir gri tonu tercih etmişlerdi. Aren, sakinleştirici ve cazip ortamın yemeklerin kötülüğünü unutturmadığını ima ederken, biraz ileri gitmiş olabilirdi. Bu yorum maksadını aşmıştı; keşke daha sağduyulu ve anlayışlı davran-saydı.

“Herkes benimle aynı fikirde olamaz.” Aren kendini bunu yayın yönetmenine hatırlatmak zorunda hisset-mişti.

“Bunu kabul ediyorum. Bu restoran eleştirileriyle bir popülarite yarışması yapmıyoruz. Ama üç yüz kişi vakit ayırıp yazıyor ve senin görüşlerine karşı çıkıyorsa, bu-nun üzerinde durmam gerekir.”

“Üç yüz mü?” Aren omuzlarını dikleştirdi. “Ben dil-balığı siparişi verdim ve...”

“Ne siparişi verdiğini biliyorum...” diyerek onun sözünü kesti Sandy. “Yazında bundan ayrıntılarıyla söz etmişsin.”

Sandy haklıydı; Aren ayrıntılarıyla yazmıştı gerçekten.

“Şuna bak.” Sandy, Aren’in internet sitesine bırakılan yorumlardan birkaçını okuyabilmesi için ekranı çevirdi. Aren’in okumakta zorluk çekmesi olasılığına karşı da, birini yüksek sesle okudu. “Benim adım Bill Wheeler. Neredeyse bütün dünyayı dolaştım sayılır. En sevdiğim yemeklerden biri, beurre blanc soslu dilbalığıdır. Londra’da, Paris’te ve daha birçok yerde bu yemekten yedim. Ama en lezzetlisini, Cennet Gibi’de yedim.” Sandy cümleyi sanki bir çocuğa okur gibi, ağır ağır söylemişti.

“Üç yüz yorum,” diye mırıldandı Aren.

“Belli ki Bay Wheeler yemeğı beğenmiş.”

“Öyle görünüyor. Benim yemeğim yenebilir türden değildi. Sosun içine bir tuzluk dolusu tuz boca edilmişti sanki. Limon, yemeğe turşu tadı vermişti. Kırmızı birbirden söz etmiyorum bile. Sos da balık da yenilecek gibi değildi.”

“Kimi insanlar bir yemek eleştirmeninin görüşlerine katılmayabilirler.”

“Bunu anlıyorum.”

“Ama üç yüz kişi? Bu bana senin işini yapmadığını gösteriyor.”

“Bu doğru değil.” Aren işsizler ordusuna katılmaktan korkmaya başlamıştı. “Ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordu, Sandy’nin ondan istifasını vermesini istemesinden korkarak.

“Şunu yapmanı istiyorum,” dedi Sandy, sesi birden o kadar yükselmişti ki ofisinin camı titredi. “Cennet Gibi’de bir kez daha yemek yiyeceksin. Belli ki o gece aşçı havasında değilmiş.”

“Belli ki.” Aren sesindeki alaycılığı bastırmaya çalıştı.

“Eğer birkaç yüz kişi, aşçıyı savunmak için birbiriyle yarışıyor, o restorana ikinci bir şans verilmesinin şart olduğuna inanıyorum.”

“Peki.” Ama Aren’in orada bir kez daha yemek yemek için can attığı söylenemezdi.

“Bunu en kısa sürede yap.”

“Yapılmış bil. Ancak...”

“Evet?” Sandy dikkatini yeniden bilgisayar ekranına çevirmişti bile. Aren’e baktı.

“Ben dürüst bir yazı yazdım. Cennet Gibi’ye seve seve ikinci bir şans veririm; ama yemekler yine bir önceki seferde olduğu gibi kötüyse, kaç kişi benim görüşüme karşı olursa olsun, fikrimi değiştirmeyeceğim.”

“Bence gayet adil,” dedi Sandy. Sonra birden aklına bir şey gelmiş gibi sordu. “Daha önce orada yemek yerken yanında biri var mıydı?”

“Kardeşim vardı.”

“Onun görüşü neydi?”

Aren oflayarak kaşlarını çatı. “Aslında o etkilenmişti. Yediğı tavuk çok lezzetliymiş, öyle söylemişti.”

“Yani yemeklerin çok kötü olduğunu düşünen bir tek sen varsın.”

“Öyle görünüyor.”

Aren odadan çıkarken, Sandy klavyesine bakıyordu. Aren, masasına oturdu ve kardeşine mesaj yazdı.

Cennet Gibi’ye ikinci bir şans vereceğim. Benimle gelir misin?

Kardeşinin cevabı birkaç saniye içinde geldi.

Ne zaman?

Bu gece?

Yarın?

Tamam. Yarın.

Orada buluşalım mı?

Olur.

Kaçta?

Yedide.

Aren restoranı aradı ve yalnızca saat beş buçuk için boş masa olduğunu öğrenince canı sıkıldı. Kardeşine bir mesaj daha yazdı.

Kardeşi cevap verdi. Vaktinde orada olmak için elimden geleni yapacağım. Birkaç dakika geç kalabilirim.

Sorun değil.

Aren, Cennet Gibi’ye rezervasyon saatinden beş dakika önce vardı. Kardeşi mesaj yazıp ona on dakika geçkeceğini haber vermişti.

Olabildiğince çabuk geleceğim.

İlk geldiklerinde onları karşılayan yaşlıca, sevimli kadın Aren'i masasına götürdü. "Bakıyorum tekrar gelmişsiniz," diyerek gülümsedi. Sonra sesini alçaltarak ekledi. "O tatsız eleştirinin, yemeklerimiz konusundaki fikrinizi değiştirmemesine sevindim."

Aren gülümsemeye çalıştı.

Kadın onu mutfığa yakın bir masaya oturtmuştu. Aren, mutfaktan gelen kokuların baştan çıkarıcı olduğunu kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı.

Belki de eleştiri konusunda çok ileri gitmişti. Bunu birazdan anlayacaktı.

Yedinci Bölüm

Cennet Gibi'nin mutfağında çalışmakta olan Lucie birden durdu; çan sesi duyduğundan emindi. İçeride alçak sesli, hafif bir müzik çalıyordu ve yumuşak çan sesi buna rağmen duyulabilmmişti. Çan? Biri restoranda çan çalıyordu ve bu çok garip görünse de melodi Noel şarkısı "Jingle Bells"i hatırlatıyordu.

Lucie mutfağın dışına bakarak sesin kaynağını bulmaya çalıştı. Derken... Aren'e çok benzeyen birini gördü.

Beyninin, masada oturmuş, mönüyü inceleyen adamın gerçekten de Aren Fairchild olduğunu algılaması biraz zaman aldı. Sonra kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Aren burada... restorandaydı? Güçlkle yutkundu; ne yapacağını düşündü... bir şey yapacaksa tabii. Aradan

neredeysce bir yıl geçmişti. Ona ne diyeceğini bile bilmiyordu. Olanları nasıl açıklayabilirdi?

Şef garson Mark mutfağa girince, Lucie onun kolunu tuttu. “Annemi çağır.”

Mark ona baktı ve gözlerini devirdi. “Şimdi mi? Her şey yolunda mı?”

“Evet, sanırım... sen annemi çağır.” Lucie ellerini birbirine kenetledi ve mutfağın şimdilik sakin olmasına sevindi. Vakit henüz erkendi; restoranı akşam yemeği için yeni açmışlardı ama biraz sonra siparişler yağmaya başladılar.

“Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?” Mark endişeyle kaşlarını çatmıştı.

Lucie titremeye başlamıştı bile. “Evet... tabii.”

Bir dakika sonra Wendy koşarak mutfağa geldi. “Lucie, ne oldu?” Uzanıp Lucie’nin titreyen elini tuttu.

“O burada... restoranda.”

Wendy, kızının kimden söz ettiğini anlamamış gibiydi.

“Kim burada, canım?”

“Aren, Empire State Binası. Aren.”

“Aren,” diye tekrarlardı annesi yavaşça, derken gözleri kocaman açıldı. “Şu Aren?”

Lucie alt dudaklarını ısırarak başını salladı. “Ve tek başına.”

“Ne güzel işte. Benimle geliyorsun.”

“Anne...”

Ama çok geçti. Annesi, Lucie’yi aşçı önlüğünün ko-

lundan tutup sürükleyerek mutfaktan çıkardı. Lucie, Aren'in onu gördüğünü hemen anladı. Çünkü Aren'in tepkisi de onunkine yakındı. Elindeki sıcak ekmek somunu tabağına düştü. Genç adam yavaşça ayağa kalktı.

“Lucie?” İsim ağzından kuşkuyla, belli belirsiz çıkmıştı, gördüklerine inanamıyordu sanki.

“Merhaba Aren.” Lucie, selamlamanın dışında, ne söyleyeceğini bilemiyordu, aklına tek bir söz gelmiyordu. Dili ağzının içinde normal boyutunun iki katına çıkmış gibiydi; bütün ağzını dolduruyor, konuşmasını imkânsız hale getiriyordu.

“Ben Lucie'nin annesi, Wendy Ferrara.” Wendy bir adım öne çıktı ve Aren'in elini iki elinin arasına aldı; bir Yunan tanrısını selamlıyor gibiydi. Gözlerini büyülenmiş gibi Aren'e dikmişti; her birini tek tek ezberlemek istercesine onun yüz hatlarını inceliyordu.

Aren ise gözlerini Lucie'den alamıyordu. Onun da aynı dertten mustarip olduğu belliydi çünkü o da konuşmıyor gibiydi.

“Sen oraya... orada mıydın?” Lucie'nin ne kastettiğini açıklamasına gerek yoktu. Aren anlamıştı.

Başını evet der gibi sallamadan önce bakışlarını kaçırdı ve başka tarafa baktı.

Lucie, genç adamı soğukta beklettiği, onu kendisinin yeniden görüşmek istemediğine inandırdığı için kendini çok kötü hissediyordu. “Çok bekledin mi?”

“Bir süre.” Aren önemsemediğini gösterircesine omuz silkti. “Senin gelmeyeceğini anlar anlamaz ayrıldım oradan.”

Lucie, onun soğukta ve rüzgârda dikilerek geçirdiği zamanın uzunluğunu belirtmediğini fark etti. O gün yağmur yağdığını hatırlıyordu ve Aren'in buz gibi havada dışarda durduğu düşüncesinden nefret ediyordu. Keşke soğukta beklememiş olsaydı. Bunu sormak istedi ama sormadı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı, gerçekten de üzgündü. Yine de bir mucize gerçekleşmiş ve birbirlerine tekrar bulmuşlardı. Şimdi gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı.

“Ona telefon numaranı ver,” dedi annesi, Lucie’yi dirseğiyle dürterek. “Ya da boş ver, ben hallederim. Aren, bu akşam konduğumuzsun. Ne istersen sipariş et.”

Aren gözlerini Lucie’den ayırmayı başardı. “Bunu kabul edemem.”

“Lütfen,” diye ekledi Lucie. “En azından bunu yapabilirim.”

O sırada çok güzel bir kadın masaya geldi. “Burada parti var galiba. Özür dilerim, geç kaldım.”

Lucie’nin kalbi duracak gibi oldu. Aren’in tek başına yemek yiyeceğini sanmıştı. Ne kadar da aptaldı. Aren’in de, tıpkı onun genç adamı beklediği gibi kendisini beklemiş olduğunu düşünerek nasıl da saflık etmişti. Belki ki Aren başka biriyle tanışmıştı. Lucie’nin üzerinde mutfak önlüğü, başında da bone vardı, diğer kadın kelimelerin tam anlamıyla çok çarpıcı görünüyordu.

“Ah.” Aren’in konuşmasına fırsat kalmadan, Lucie bir adım geri çekildi.

“Lucie, bu benim kardeşim Josie.”

Kardeşi! Lucie, Aren’in kardeşinden söz ettiğini hatırlıyordu. O zamanlar ikisi birlikte yaşıyorlardı.

“Lucie?” dedi Josie, dikkatini genç kadının üzerinde yoğunlaştırarak. “Şu Lucie mi?”

“Evet.”

Lucie, Aren’in tek kelimedenden fazlasına gerek duymadığını fark etmişti. Demek ki kardeşi onunla ilgili her şeyi biliyordu.

O sırada yanlarına gelen işbitirici Wendy, Aren’e bir kartvizit uzattı. “Lucie’nin cep telefonu numarasını buraya yazdım. Bu arada genç adam, bir şeyi bilmelisin...”

“Anne...” Lucie, annesini susturmak istercesine elini onun koluna koydu.

Aren kartı alıp masanın üzerine bıraktı.

Lucie tereddüt etti. Mutfağa dönmesi gerekiyordu. “Afiyet olsun,” dedi ve küçük adımlar atarak geri gitti. Aren’e, onu aramasını çok istediğini söylememek için dilini ısırды. Onunla iletişime geçip geçmeme kararı Aren’e aitti. Şimdi bekleyip merak etme sırası kendisindeydi.

Aren, Lucie’nin annesine döndü. Sesi çok kararlıydı. “Bakın, teklifiniz için çok teşekkür ederim ama hesabı ödemekte ısrar ediyorum.”

“Bunu daha sonra tartışırız.”

Lucie, mutfağa girmiş olmasına karşın konuşmaları duyabiliyordu.

“İsrar ediyorum, Wendy. Hesabı ödeyeceğim, yoksa Josie ile buradan gitmemiz gerekecek.”

Lucie, annesinin gönülsüzce kabul ettiğini duydu. Biraz sonra akşam yemeği siparişleri gelmeye başladı. Lucie de yemek pişirmekten ve yemekleri tabaklara koymaktan başını kaşıyamaz hale geldi. Birkaç dakika sonra işler o kadar yoğunlaşmıştı ki, Aren'in ondan birkaç metre ötede oturduğu gerçeğini bile zihninden uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Lucie, yemek salonuna göz atma fırsatını yakaladığında, Aren ve kardeşinin yemek yediği masada şimdi başka bir çiftin oturduğunu gördü.

Aren gitmişti.

Wendy, Aren'in Lucie'nin cep telefonu numarasını aldığından emin olmuştu. Şimdi Lucie, onun kendisini arayıp aramayacağını merak edecek ve aramasını umacaktı. Mutfağı temizlemeyi bitirdiğinde saat on birdi. Annesi onun yanına geldi; ikisine birer fincan kafeinsiz kahve getirmişti.

“Ne demek istediğini anladım,” dedi Wendy fincanı dudaklarına götürürken. “Senin Aren gerçekten de çok yakışıklı.”

“O benim Aren'im değil,” dedi Lucie ve hemen ekledi. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Annesinin dudaklarında gizlemeye gerek duymadığı bir gülümseme belirdi. “Keşke, seni beklediğini söylediğinde kendi yüzünde beliren ifadeyi görebilseydin.”

“Aradan bu kadar ay geçti. Of anne, kendimi çok kötü hissediyorum.”

“Sen onunla buluşmak istedin. Neden olanları ona

anlatmama, onunla buluşmak için yola çıktığını ama sonra hastaneden aradıklarını söylememe izin vermedin?”

Lucie emin değildi. “Zamanlama doğru değildi. Kaderimizde bunun olmadığını düşündüm.”

“Şimdi ne düşünüyorsun?”

Lucie, Aren’i bulduğu için ne kadar mutlu olduğunu söylemeye korkuyordu. Çok yoğun bir gün geçirmiş olmasına karşın, yorgun değildi. Hatta uyumakta zorluk çekeceğinden emindi. Zihni ve yüreği, yılbaşı gecesi ayaklarını yerden kesen adamla yeniden görüşme umuduyla doluydu.

“Sence arayacak mı?” diye sordu annesine.

Wendy bakışlarını kahvesine dikti. “Üzgünüm ama hayır.”

Lucie’nin kalbi sıkıştı. “Neden?”

“Öyle söyledi.”

“Ben mutfığa döndükten sonra onunla konuştun mu?” Lucie, ilk karşılaşmalarından sonra neler olup bittiğine dikkat edemeyecek kadar meşguldü.

“Uzun uzun.”

“Anne!” Onu böyle meraklandırmak tam Wendy’ye göre idi.

“Bazen seni anlayamıyorum, kızım.”

“Neden? Şimdi ne yaptım?”

Wendy başını salladı. “Birincisi, ona seni ne kadar beklediğini sordun.”

“Evet, merak ettim. Yani, bekleyip beklemediğini

merak etmem çok doğal.” Aren bu yüzden onu suçlayamazdı.

“Ama onunla buluşmak için yola çıktığını, sonra hastaneden aradıklarını söyleme zahmetine katlanmadın.”

“Biliyorum...” Belki de sessiz kalması hataydı.

Annesi üzüntüyle başını salladı. “Doğrusu, onu yüreklendirecek, teşvik edecek tek kelime etmedin.”

Lucie’nin kalbi sıkıştı. Annesi haklıydı.

Düşüncesizliği karşısında dehşete kapıldı. “Ben de onun beni ne kadar süre beklediğini söylemediğini fark ettim.”

“Söylememesi gerekiyordu. Düşünsene, Lucie. Onu ektin ve sonra da ondan bu gerçeği teyit etmesini bekledin.”

Yaptığının bu şekilde ifade edildiğini duymak, Lucie’nin midesinin kasılmasına sebep oldu.

“Sen yarasına tuz basmadan da bunun onun gururunu yeterince incittiğini düşünmüyor musun?”

Annesi haklıydı. Lucie, Aren konusundaki şansını tamamen yok etmişti. Bir kez değil, iki kez. Aren’in onunla temas kurma niyetinin olmamasına şaşmamak gerekti. Nasıl da ahmaklık etmişti! Şimdi bunu duyduğunda ve ne kadar aptalca davrandığını fark ettiğinde, içinden ağlamak gerekiyordu.

İç i acıyan Lucie, kahvesini kenara itti. “Demek sana benimle temas kurmak gibi bir niyetinin olmadığını söyledi... Hem de hiç.”

“Bir erkeğin gururu vardır, Lucie.”

“Ben de onun gururunu ayaklar altına alıp çiğnemeyi başardım.”

“Öyle yaptın,” dedi Wendy, “Ama Aren’le benim uzun uzun konuşma fırsatımız oldu.”

Lucie başını kaldırıp baktı. “Ne dedi?”

“Aslında doğrusunu söylemek gerekirse, daha çok ben konuştum.”

Of, bu hiç iyiye işaret değildi. “Anne, ona ne söyledin?” Lucie soluğunu tutarak bekledi.

“Lucie Ann, benimle bu ses tonuyla konuşma. 7 Ocak günü onunla buluşmayı çok istediğini ve yola çıktığını ama sonra seni hastaneden aradıklarını anlattım. O buluşmayı benim yüzümden kaçırdığını söyledim. Çöpçatanlık yapmaya çalışmadığımı ama randevunu benim yüzümden kaçırınca, işleri yoluna sokmanın da bana düştüğünü düşündüğümü söyledim.”

“O ne dedi?” Lucie, eğilip annesine o kadar yaklaştı ki, az kalsın taburesinden düşecekti.

“Aren’in gerçeği öğrendiği için minnettar olduğunu hemen anladım. Baş dikleşiverdi. Kardeşinin de öyle.”

“Öyle mi?” Lucie kaşlarını çatı. “Ama sen cep telefonumu verdiğin halde, beni aramayı düşünmediğini söylediğini söylemiştin.”

Annesi başını iki yana salladı. “Ona anlayış göster, kızım. Gururu zedelendi. O da bana cep telefonu numarasını bıraktı ve eğer hâlâ istiyorsan, onu arayabileceğini söyledi. Arayacaksın, değil mi?”

Lucie’nin karar vermek için düşünmesine gerek yoktu. “Sabah ilk iş onu arayacağım.”

“Harika.”

Bilgiye aç olan Lucie, sormaya devam etti. “Aren’la başka bir şey konuştunuz mu?”

Annesi duraksadı. “Şey, evet ve umarım haddimi aşmamışımdır. Ona, senin sürekli gazeteyi taradığını, onun yazılarını ve adını bulmaya çalıştığını söyledim.”

“Ah, anne.” Lucie, onun bunu yapmamış olmasını dilerdi.

“Bunu duyduğuna memnun olduğumu söyleyebilirim.”

“Öyle mi?” Aslında düşününce, Aren, Lucie’nin onu unutmadığını bilmeyi hak ediyordu. Lucie’nin onu düşünmeden geçen tek bir günü bile olmamıştı. Yalnızca birkaç saat birlikte olmuşlardı ama Aren Fairchild onun üzerinde çok güçlü bir izlenim bırakmayı başarmıştı.

“Eve gitmeye hazır mısın?” diye sordu annesi.

Lucie başını salladı. “Bahse girerim çok yorgunsundur.”

“Ben iyiyim. Yeni insanlarla tanışmaktan her zaman keyif almışımıdır. Ama itiraf etmeliyim, bunlar isyan ediyor.” Wendy ayakkabısını çıkardı ve ağrıyan parmaklarını ovuşturdu.

“Başardık,” dedi Mercy ve Goodness’a zafer işareti yaptı.

“Aren, Wendy’nin neden onu mutfağa o kadar yakın oturttuğunu merak etmedi bile.”

“İtiraf edeyim, harika bir fikirdi.” Shirley’nin içi içine sığmıyordu.

Will ikna olmamış görünüyordu. “Gabriel buna da Dünyevi müdahale der mi?”

“Kesinlikle hayır,” diyerek güvence verdi Shirley. “Bunun müdahaleyle alakası yok. Eğer müdahaleden söz etmek istiyorsan, Goodness’ın mağazanın yürüyen merdivenlerini durdurduğu ya da...”

“Lucie’nin mutfaktan dışarı bakmasını nasıl sağladınız?” diye sordu Will.

Mercy konu değiştiği için minnettardı. Uzun beyaz elbisesinin kollarını sıvayıp bir dizi küçük çanı ortaya çıkararak cevap verdi.

“Lucie’nin duyduğu çanlar? Onlar senden mi geliyordu?”

“Bu bizim küçük sırrımız olacak, tamam mı?” Gabriel onun bu numarasından hoşlanmayabilirdi.

“Vay be.”

“Bu bir hüner,” diye açıkladı Mercy. “Benim yıllar önce öğrendiğim ve ender durumlarda kullandığım küçük bir numara.”

“İnsanların dikkatini çekmek için,” diye ekledi Shirley. “Bir keresinde Goodness’ın da kilisede görüldüğünü hatırlıyorum.”

“Bir melek olarak... melek şeklinde mi görünmüştü?” Bu, meleklerin öğrendiği ilk derslerden biriydi. Yalnızca doğrudan Tanrı tarafından görevlendirilenlerin oldukları gibi kılık değiştirmeden ya da insan gibi giyin-

meden görünmelerine izin veriliyordu. Bunun dışında, görünmez olmaları ya da insan kılığına girmeleri gerekiyordu.

“Bu acil bir durumdu,” dedi Goodness.

“Gerekliydi,” diye atıldı Mercy. “Yoksa Goodness bu riske asla girmezdi.”

Will bir açıklama istercesine Goodness’a baktı.

“Karısını kaybeden bir papazın karşısına çıkmıştım.”

“Papaz, karısıyla birlikte inancını da kaybetmişti,” diye ekledi Shirley.

Goodness’ın gözleri parladı. “Acı çeken bu zavallı adamın Tanrı’nın sevgisini görmesini istedim. Kılisenin önünde durdum ve Tanrı’nın verdiği ışıqla kanatlarımı açıp parladım.”

Will’in gözleri iri iri açılmıştı. “Ne oldu peki?”

Mercy, arkadaşına yaklaştı. “Belki de Aren Fairchild’in Lucie’yi gördükten sonra şimdi ne yaptığını baksak iyi olur.”

“Hayır, bir dakika,” diye üsteledi Will. “Goodness’a ve papaza ne olduğunu anlatın. Bana söylemek zorundasınız.”

Goodness içini çekti; omuzları ve kanatları birkaç santim çöktü. “Beni görmedi.”

“Seni görmedi mi?” Will kuşku duyar gibiydi. “Nasıl olur da seni görmez? Tanrı’nın sevgisinin ışığı onu kör etmiş olmalıydı.”

“Acısına kapılıp gitmişti.”

“Ah Tanrım,” diye fısıldadı Will, şaşırmıştı.

“İşte o sırada aklıma çan fikri geldi,” diye açıkladı Mercy. “Bu daha ince bir yaklaşımdı. İnsanlarla uğraşarak vakit geçirdikçe, ince düşünmen gerektiğini öğreniyorsun.”

“Çoğunlukla incelik işe yarıyor,” dedi Shirley.

“Çoğunlukla,” diye onayladı Mercy. Ama sonra fısıldayarak ekledi. “Ama her zaman değil.”

“Pekâlâ, şimdi Aren’in neler yaptığına bakalım,” dedi Will.

Debbie Macomber - Melekler Konusun

Sekizinci Bölüm

“Lucie’yi aramayacak mısın?” diye sordu Josie kâğıt bardaktaki kahvesinden bir yudum alarak. Ertesi sabah metro istasyonuna doğru yürüyorlardı. “Onun seni aramasını mı bekleyeceksin?”

Aren, Josie’nin onun yaşadığı ikilemi anlayamaya-bileceğini biliyordu. Ya da belki anlıyordu. Onun bir gururu vardı ve Josie bunu anlamalıydı. Sonuçta, Aren kardeşinin eski nişanlısına hâlâ âşık olduğundan neredeyse emin olsa da, Josie’yi Jack ile yeniden iletişime geçmekten alıkoyan da bu gururdu. Josie, Jack ile aralarında yaşananlar konusunda çok ketum davranıyordu. Ama Aren bunun düğünle ilgili bir anlaşmazlık, olasılıkla bir anda parlayıveren saçma bir mesele olduğundan kuşkulanıyordu. Sonunda ikisinden birinin evliliğin pek de iyi bir fikir olmadığına inanmaya başladığı bir nok-

taya gelmişlerdi demek. Bunun ardından ilişkilerinin de yürümeyeceğine karar vermişlerdi büyük ihtimalle. Dügün nedeniyle sinirler iyice gerilmişti. Şimdi Josie yalnız ve mutsuzdu. Aren ve kardeşi bu süreçte çok iyi bir takım oluşturmışlar, üzüntülerinin içinde birbirlerine destek vermişlerdi.

Aren'in Lucie'yle ilişkisi de karmaşıktı ve an itibarıyla daha da karmaşıklışıyordu. Yılbaşı gecesi her şey o kadar kusursuz, o kadar masum görünüyordu ki. Şimdi ise kendisi *Gazette*'de çalışıyordu. Lucie ise hakkında eleştiriyazısı yazdığı restoranın sahibiydi. Bu ilişkinin gelişmesi giderek daha zor hale geliyordu.

“Eğer seninle iletişime geçmezse aptallık eder.”

Aren ve kardeşi hep birbirlerine çok yakın olmuşlardı. Her sabah metroya kadar birlikte yürüyorlardı. Aren, Josie'nin evine yakın bir yerde bir ev bulmuştu. Sabahları buluşup kahve alıyorlar ve işlerine gidiyorlardı.

“Belki de aptallık etmiş olmaz.” Aren uykusuz bir gece geçirmiş, durumun imkânsızlığını düşünüp durmuştu. Bir kere, Cennet Gibi konusunda fikri tamamen değişmişti. Uç yüz kişi yanılmamıştı. Yemekler nefisti ve tatlılar ise tarifsiz bir lezzetteydi. Artık bu restoranda yemek yediğı ilk akşama göre bütünüyle farklı düşünüyordu. Restoranın ününü hak ettiğine karar vermişti. Yayın yönetmenine, yeni bir yazı yazmayı planladığını söylemişti ve yazacaktı da. Üstelik, bu fikir değişikliğinin aşçıya karşı duygularıyla hiçbir ilgisi yoktu.

“Bu arada, *Noel'de Melekler'e* bilet bulma şansın varmı?” diye sordu Josie.

Elbette kardeşi, Broadway'deki en yeni ve popüler müzikali kastediyordu. Biletler aylar öncesinden satılmıştı. Şimdi, Noel yaklaşırken, bilet bulmak imkânsızdı. "Ah, doğru ya."

"Belki bulabilirsin. Gazetenin bağlantıları var, değil mi? Mesele doğru insanları tanımak."

Aren sinsice güldü. İşe daha yeni girdiği için, bilet bulma olasılığı çok düşüktü. Josie'nin hayal kurmasına izin vermişti. Aren, kardeşinin eşliğinden keyif alıyordu ama müzikal izlemeye götüreceği biri varsa, o da Lucie idi. Tabii eğer Lucie onunla yeniden görüşmek isterse.

Aren, boşanmasının ardından flört dünyasına dalmamıştı; Josie'nin de bunu yapmadığını fark etmişti. Ama Josie onu bu konuda kışkırtıyordu. Aren, kardeşinin onun kalbini yeniden birini vermeye razı olduğunu görmek istediğini tahmin ediyordu; böylece Josie aynı-sını yapmak konusunda kendini rahat hissedecekti. İki kardeş müthiş bir işlevsiz takım oluşturunyorlardı.

"Bir gelişme olursa haber ver," diye mırıldandı Josie kendi trenine doğru koşarken. "Ve eğer bilet bulursan, Lucie'yi davet et."

Aren kaşlarını çatı. "Senin gitmek istediğini sanıyordum?"

"Bir gün giderim. Bunun Lucie'nin geri çeviremeyeceği bir davet olacağını düşündüm. *Noel'de Melekler'in* inanılmaz bir müzikal olduğunu duydum."

"Boşuna umutlanma tamam mı?" Aren düşüncelerini açık etmekten nefret ediyordu ama Lucie de düşüncelerinden hiç çıkmıyordu.

Josie ona neşeyle el salladı ve trene bindi.

Aren de kendi trenine yöneldi; sonra gazete binasına kadar birkaç blok yürüdü. Sırt çantasını masasına bıraktı ve doğruca Sandy'nin odasına gitti.

Bilgisayarının başında oturan yayın yönetmeni, Aren kapıyı tıklatınca başını kaldırdı. Burnunun ucunda duran gözlüklerinin üzerinden bakarak ellerini klavyeden çekti ve koltuğunu döndürdü. "Cennet Gibi'de yemek yedin mi?"

Aren, parmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokarak başını salladı.

"Ve?"

"Muhteşemdi."

Sandy çok şaşırılmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Yani görüşlerin değişti."

"İlk gittiğimde ne olduğunu bilmiyorum. Kardeşim de yanımdaydı ve onun yemeğinde sorun yoktu. Benim yemeğim ise felaketti."

"Ama bu defa?"

"Bu defa dilbalığı her açıdan şahaneydi." Her şey, mönüyle ilgili olmayan açılardan da şahaneydi.

"Güzel. Yazını yaz da akşam baskısında yayınlayalım. Bu, restorani destekleyenleri mutlu edecektir." Yayın yönetmeni konuşurken, bakışlarını tekrar bilgisayar ekranına çevirmişti.

"Sandy," dedi Aren, odanın kapısında dikilmeye devam ederken.

Sandy sabırsızlıkla kaşlarını çatarak ona baktı. "Yine ne oldu?"

“Ben yazıyı yazamam.”

“Neden?” diye sordu Sandy kısaca, Aren’e kızdığı belliydi.

“Aşçıyla tanıştım; onu tanıyorum.”

“Bu görüşlerini etkiledi mi?”

“Hayır.”

“Öyleyse yazıyı yaz.”

“Bunu her şeyden çok isterim. Ama...”

Sandy gözlüğünü çıkarıp ona baktı. “Senin sorunun ne, Fairchild?”

“Ben aşçıyla sevgili olmak istiyorum” dedi Aren.

Sandy yine kaşlarını çatarak bilgisayarına döndü. “O zaman onunla sevgili ol. Senin Eaton Well olduğunu bilmesine gerek yok.”

Aren afallamıştı. İtirafının ardından, zihninde mutlu bir beklenti oluşmuştu.

“Sen hâlâ orada mısın?” diye seslendi Sandy.

“Teşekkürler, Sandy, gerçekten, çok ciddiylim. Bu harika bir haber.” Aren’in yüreği aylardır olmadığı kadar hafiflemişti.

Sandy ile konuşmaya gelirken, yayın yönetmeninin onun Luce ile sevgili olmayı istemesi konusunda ne diyeceğini merak etmişti. Şimdi sanki omuzlarından tonlarca ağırlıkta bir yük kalkmış gibiydi.

Sandy tekrar ona baktı. “Sen neden hâlâ buradasın?”

“Şey... hiç... Şimdi hemen masama gideceğim ve bugüne kadar yayınladığınız en iyi restoran eleştirisini yazacağım.”

“Hadi git o zaman,” diye homurdandı Sandy.

Aren tam bilgisayarının başına oturmuştu ki cep telefonunu çaldı. Dikkati dağılan Aren telefona baktı, numarayayı tanımayınca telesekreterin devreye girmesini bekledi. Adeta kendi kendini yazıyormuşçasına akıp giden yazısının yarısına gelmişti ki, Norm Luckert’i gördü. Norm, Broadway müzikalleriyle ilgili yazılar yazıyordu.

“Norm,” diye seslenerek onu durdurdu Aren. “Senden bir iyilik isteyebilir miyim?”

“Ne lazım, evlat?”

Aren ayağa kalktı. Norm ondan otuz yaş büyüktü ve herkes tarafından çok seviliyordu. “*Noel’de Melekler* için bilet bulma şansımız var mı?” Sormaktan bir zarar gelmezdi.

Norm gülümseyerek onun sırtına vurdu. “Ne yapabilirim, bir bakayım.”

“Teşekkürler, Norm, çok makbule geçer.” Aren sonra işe yarayabileceğini düşünerek ekledi. “*Noel’de Melekler’de* başrolü Doris Roberts’ın devralacağını duymamışsındır herhalde değil mi?”

“Duydum.”

Haber birkaç gün önce yayılmıştı. Betty White ağır bir soğuk algınlığına yakalanmış ve rolüne ara vermek zorunda kalmıştı.

“Doris’in rolü devralmasıyla ilgili kısa bir yazı yazabilirim,” diye önerdi Aren.

“Gerek yok,” dedi Norm ve tekrar Aren’in sırtına vurdu. “Elimden geleni yaparım ama söz vermiyorum.”

“Teşekkürler,” dedi Aren. “Bu harika olur.”

Yerine döndü. Yeniden yazısına dalmıştı ki Norm geldi. “Şanslı günündesin.”

“Bilet mi buldun?”

“Gelecek perşembe akşamı için iki tane.”

Hangi akşam olduğu Aren’in umurunda değildi. “Teşekkürler. Harikasın!” Bilet bulduğu için o kadar mutluydu ki kendi programını kontrol etme zahmetine bile katlanmamıştı. Nihayet baktığında, aynı gece yeni bir yazı için bir restorana gitmesi gerektiğini gördü. Yemek ve gösteri. Bu kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. Bu güzel aralık gününde kader onun yüzüne gülüyordu. Bir de Lucie onu arasa, her şey daha da harika olacaktı. Olmazsa, kardeşini götürürdü.

Norm gidince, Aren Cennet Gibi hakkındaki yazısını yazmaya devam etti. Sözcükler parmaklarından hiç çaba harcamaksızın dökülüyordu. Bir yandan da şarkı mırıldanıyordu. Birden bir sözcüğün ortasında durdu. Aklına bir şey gelmişti. Daha önce arayan ve telesekreterin cevap verdiği kişi Lucie olabilirdi.

Telefonunu kaptı ve mesajı dinledi. Tam tahmin ettiği gibiydi.

“Merhaba, Aren. Ben Lucie. Annem sana geçen ocak ayında neden buluşamadığımızı açıkladığını söyledi. Seni beklediğim için çok üzgünüm. Umarım bana bir şans daha vermeyi kabul edersin. Eğer kabul edersen, beni ara... etmezsen... şey... bunu da anlarım.” Lucie’nin sesi endişe ya da hayal kırıklığı doluydu. Aren hangisi olduğunu bilemedi.

Hemen Lucie'yi aramak için tuşa bastı.

"Alo?" dedi Lucie.

"Ben Aren." Aren'in başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan, Lucie hızlı hızlı konuşmaya başladı.

"Ah Aren, aradığımı gördün demek. Belli ki görmüşsün, yoksa beni aramazdın. Ne kadar çok konuşuyorum değil mi? Ben, sadece, aramana çok sevindim." Lucie ne kadar hızlı konuştuğunu fark edip utanmış gibi sustu. "Şimdi susayım da sen konuş."

Aren gülümsedi ve içine bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. "İstedğin kadar konuşabilirsin. Sesini seviyorum."

"Öyle mi?"

"Aradan geçen bunca ay sonra tekrar karşılaşmamız sence de kaderin bir lütfü değil mi?" diye sordu Aren.

"Evet... kaderin lütfü çok doğru bir ifade. Ama senin işin zaten sözcüklerle oynamak, değil mi?"

"Öyle."

"Annem senin gazetede yazdığını söyledi. Adını aradım..."

"Onların as yazarı sayılmam."

"Hayır ama sen harika bir yazarsın... gerçi yazdığın hiçbir şeyi okumadım ama ben öyle olman gerektiğini düşünüyorum."

Aslında Lucie onun yazdığı yazılardan birini okumuştı; kendi restoranıyla ilgili eleştiri yazısını. Ama Aren bunu ona söyleyemezdi; gazeteyle yaptığı sözleşmede bununla ilgili katı maddeler vardı, yayın yönetmeni de bunu ona özellikle vurgulayarak hatırlatmıştı. Hem za-

ten söyleyebilecek olsa da söylemezdi. Umut vaat eden bir ilişkiyi, tam başlarken bitirmek istemiyordu.

Konuyu değiştirmek için, “Seni aradım çünkü gelecek hafta benimle önce akşam yemeği yiyip ardından da bir gösteri izlemek isteyip istemeyeceğini sormak istedim,” dedi. “Gelecek perşembe için *Noel’de Melekler*’e iki biletim var.”

“*Noel’de Melekler* mi? O müzikale bilet bulmanın imkânsız olduğunu duymuştum.”

“Ben iki bilet buldum.”

“Ama, ah Tanrım, ben... gelebileceğini sanmıyorum. Akşamları restoranda yemek pişiriyorum.”

Elbette, doğruydı. Aren böyle önemli bir ayrıntıyı atladığına inanamıyordu. “Tabii ya, sen çalışıyorsun. Biletleri bulunca öyle heyecanlandım ki, bunu tamamen unutmuşum.”

“Perşembe mi demiştin?” Bu soruyu kısa bir duraksama takip etti. “Bak, hangi gece olursa olsun, o gece çalışmamaya karar verdim. Harika bir yardımcı aşçımız var, yemekleri benim yerime o pişirebilir. Catherine ile aynı aşçılık okuluna gitmiştik, gerçekten çok iyidir. Annem de bir mola vermem gerektiğini söyleyip duruyor ve bu çok önemli. Yani genel olarak dünya açısından önemli değil ama benim açımdan önemli. Ah Tanrım, yine aynı şeyi yapıyorum. Herhalde söylediklerim saçma sapan geliyordur sana, değil mi?”

“Hiç de değil.” Aren’in yüzüne o kadar geniş bir gülümseme yayıldı ki yanakları acıdı. “Öyleyse gelecek hafta görüşürüz.”

“Tamam. Sen beni saati konuşmak için arar mısın, yoksa ben mi seni arayayım?”

“Ben seni ararım.”

“Harika. Aradığın için çok teşekkür ederim, Aren.”

Aren, teşekkür etmesi gerekenin kendisi olduğunu düşündü. Vedalaştılar. Aren, kendini bir dağa bile tırmanabilecekmiş gibi hissediyordu. İşinin başına döndüğünde birkaç dakika bekledi, sonra cep telefonunu alıp kardeşini aradı.

Josie telefonu neredeyse çalar çalmaz açtı. Wall Street’te büyük bir broker şirketinde çalışıyordu.

“Sana bir iyi, bir tane daha iyi ve bir de kötü haberim var.”

“Söyle.”

“Lucie ile konuştuk.” Aren soğukkanlı konuşmaya çalışabilirdi ama kardeşi onu hiç de öyle olmadığını anlayacak kadar iyi tanıyordu. Gerçek ruh halini bir saniyede çözerdi. Josie’yi kandırmak neredeyse imkânsızdı, bu yüzden Aren bunu denemedi bile.

“Seni aradı mı?”

“Birkaç dakika önce.”

“Onunla görüşeceksin, değil mi?”

“Evet. Bu hem iyi haber hem de kötü haber.”

“Açıklar mısın, sevgili kardeşim?”

“Onu yemeğe ve bir gösteriye götüreceğim.”

“Vay! Bir kızın ayaklarını yerden nasıl keseceğini biliyorsun. Hangi gösteri?”

“Kötü haber de bu işte.”

Josie bir an duraksadı. “Sakın bana.... *Noel’de Melekler’e* bilet bulduğunu söyleme?”

“Buldum.”

“Sana inanmıyorum!”

“Benden nefret etme,” diye dalga geçti Aren. “Başka iyi haberlerim de var ama sana çok yüklenmek istemedim.”

“Bundan ötesi ne olabilir ki? Orkestra koltuklarında oturacağınızı söylemeyeceksin herhalde?” Josie güldü. Aren onun Lucie’nin daveti kabul etmesine sevindiğini biliyordu.

“Bence en arka sırada bile oturabiliriz, umurumda bile olmaz. Üçüncü iyi haberimi de vereyim. Patronumla konuştum; Sandy de benim Cennet Gibi hakkında yeni bir yazı yazmamın iyi olacağını, eski yazımı geri çekeceklerini söyledi.”

“Ah, evet, elbette bunu yapmalısın.”

“Ben bunun çıkar çatışması olarak değerlendirilebileceğinden korkuyordum ama Sandy, kimliğimi açığa çıkarmadığım sürece endişelenmemem gerektiğini söyledi.”

“Güzel... Ama Lucie ya da annesi restoranlarını yerin dibine batıran o ilk makaleyi yazan kişinin sen olduğunu biliyorlar mı?”

“Hayır.”

“Hayır? Aren, bu daha sonra dönüp başına bela olabilir.”

“Doğru zaman geldiğinde ona söyleyeceğim. Bunu

ondan saklamak istemiyorum ama gazeteyle yaptığım anlaşmaya göre, ailem dışında hiç kimsenin kimliğini öğrenmemesi gerekiyor. Üstelik Lucie ve ben daha yeni bir araya geldik.”

“Sen de bir çuval inciri berbat etmek istemiyorsun.”

“Onun gibi bir şey,” dedi Aren. Zihninde mükemmel bir mazeret oluşturmuştu.

“Of, Aren, bunu uzun süre sır olarak saklamayacağına dair bana söz ver.”

“Josie, beni bağlayan bir anlaşma var. Eger Eaton Well adıyla yazdığımı söylersem, işimi kaybedebilirim.”

“Bunu doğrudan söylemeden yapmanın yolları da var, biliyorsun”

“Olabilir,” dedi Aren. “Ama henüz çok erken.”

“Tamam, bu konuda sana katılıyorum. Ama korkarım bu, başının üzerine asılı, su dolu dev bir balondan farksız olacak. Her an balonun patlaması tehdidiyle karşı karşıya olacaksın.”

“Doğru zamanı bulacağım,” diye söz verdi Aren. “Ama bunu ona doğrudan söylemeden halletmenin bir yolunu bulana ve birbirimizi biraz daha iyi tanıyana kadar bekleyeceğim. Anlaştık mı?”

“Tamam, ama iş işten geçene kadar bekleme.”

“Beklemem.” Bu biraz zor olacaktı ama Aren doğru yolu ve doğru zamanı bulacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

“Sahnedeki şu meleklerle bakın,” diye mırıldandı Mercy, kafasını öfkeyle sallayarak. “Belli ki insanlığın bizim nasıl görüldüğümüz konusunda hiçbir fikri yok. Ah Tanrım, zavallı insanlar, hiçbir şeyden haberleri yok.”

Shirley, Goodness ve Mercy, yanlarında Will ile birlikte Broadway tiyatrosunun locasında oturuyorlar ve müzikali izlerken çok eğleniyorlardı. Gabriel’den aldıkları kesin talimatlardan sonra, Lucie ve Aren arasında fizizlenen aşka müdahale etmemeleri gerektiğini biliyorlardı. Bu, uzaktan takip etmeleri gereken bir görevdi.

Yine de Mercy gözünü onlardan ayırmıyordu. Aren ve Lucie, orkestra bölümünün on sıra arkasında çok iyi bir yerde oturuyorlar ve müzikalden büyük keyif alıyor gibi görünüyorlardı. Arada sırada kafalarını birbirlerine yaklaştırıyor ve fısıldaşıyorlardı. Mercy’nin romantik

bir tarafı vardı ve bu çift de birbirine çok yakışıyordu. Müzikal başladıktan kısa bir süre sonra, Aren Lucie'nin elini tuttuğunda, Lucie de ona tatlı tatlı gülümsediğinde, Mercy'nin içi kıpır kıpır olmuştu. Uzun süredir tanışık olduğu en romantik andı bu.

Mercy dönüp arkadaşlarına baktığında, garip bir hisle donakaldı.

Goodness yok olmuştu.

“Goodness nerede?” diye sordu, korkusunu bastırmaya çalışarak.

Shirley omuz silkti, sahnede olanlara daldığı belliydi.

“Will, Goodness'ı gördün mü?” diye sordu Mercy, sesindeki paniği gizleyebilmeyi umarak.

Genç melek, sahnede yaşanan komiklikleri izlerken çok eğleniyor gibi görünüyordu. Başını iki yana sallayarak karşılık verdi.

Mercy telaşla etrafına bakındı ve çok geçmeden en büyük korkusunun gerçekleşmek üzere olduğunu gördü. Goodness, oyuncularla birlikte sahnede idi. Başka ne yapacağını bilemeyen ve başka bir felaketin yaşanmasını engellemek isteyen Mercy hemen arkadaşının yanına gitti ve onu kolundan yakaladı. “Burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadı.

“Oyuncular melekler konusunda ya da bizim nasıl davrandığımız hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Kostümler şaka gibi!”

Ah Tanrım, durum Mercy'nin düşündüğünden de kötüydü. “Goodness, bunu aklından bile geçirme.”

“Ben yalnızca onların t  ylerini biraz kabartmak, daha iyi g  r  nmelerini sağlamak istiyorum. Gabriel de bunu isterdi.”

“Hayır, istemezdi,” diye atıldı Shirley. Sahnenin etrafında zıplayarak dolaşıyorlar, oradan oraya atlıyorlar, oyunculara çarpmamaya çalışıyorlardı.

“O da ne?” diye sordu yanlarına gelen Will.

“Ne ne?”

“ u adam. Bir tür müzik aleti  alıyor.”

“O bir tuba. Şimdi yerimize d n,” diye emretti Mercy.

Birden sahnedeki meleklerden biri, yerden yarım metre yükselince, çığlık attı. “ yilik, merhamet!” diye bağırdı oyuncu, kollarını deli gibi  ıparak.

“ isimlerimizi biliyor,” dedi Shirley,  aşkınlıkla.

“Onu aşağı indirin!” diye yalvardı Mercy ve hemen ekledi. “Yavaşça lütfen!”

Oyuncunun ayakları yavaşça sahneye değdi; hemen ardından diğer     sahne meleği yerden yükseldiler. Neler olduğunu anlamayan ve yetenekli profesyoneller oldukları belli olan diğer oyuncular hiçbir şey olmamış gibi repliklerini söylemeye devam ediyorlardı. Ayaklarını ve kollarını  ırpan havadaki oyunculara bakmak için boyunlarını büküp ba larını kaldırmı lardı. İzleyiciler belli ki çok eğleniyorlar, kahkahalarla gülüyorlardı. Gösteriyi izleyenler bunun programın bir parçası olduğuna, oyun içinde oyun sergilendiğine inanmı  görünüyorlardı.

Ana karakterler, çocukların Hz. İsa'nın doğumunun yeniden canlandığı bir Noel programına katılmışlardı. Melekler, yani bütün oyuncular baş rolleri oynuyorlar ve çocukları yönlendiriyorlardı. Şimdi Shirley, Goodness ve Mercy tam bir kargaşaya yol açıyorlardı. Sahne ekibi omuz silkiyor, sahneye koşuyor, var olmayan gizli telleri arıyorlardı.

Mercy Goodness ile tartışırken, mantıklı Shirley de neredeyse aklını yitirmiş, bunun parlaması gereken an olduğuna karar vermişti. Mercy, Dua Elçisi'nin çocukların korosuyla birlikte şarkı söylemeye başladığını görünce gözlerine inanamadı.

Yapılacak bir şey olmadığını gören Mercy pes etti ve arkadaşına katılarak en sevdikleri Noel şarkılarından birini söylemeye başladı. Sahnedeki herkes donakalmış bir halde çocuklara bakıyordu. Mercy kısacık bir an, varlıklarının fark edileceğinden korktu.

“Sanırım gitme vaktimiz geldi,” dedi Will, Shirley'nin kolunu çekti.

“Ah Tanrım, haklı olabilirsin,” dedi Shirley; aklı başına gelmiş gibiydi.

“Gitmeden önce şu tubayı çalmayı denemek istiyorum,” dedi Will orkestraya doğru yönelerek.

Goodness, Will'i yakaladı ve geri çekti.

“Şimdi olmaz,” diye yalvardı Mercy, diğer üçünü sahneden uzaklaştırmaya çalışarak. “Başımıza dert açmadan gidelim.”

İşler çığrından çıkmaya başlamıştı.

“Ya Lucie ve Aren?” diye diretti Will, Cennet’e doğru yola koyulurlarken. “Onları öylece arkamızda mı bırakacağız?”

“Şu anda başka seçeneğimiz yok.” Mercy, her şeyin nasıl böyle kontrolden çıktığını bilmiyordu ama artık geriye dönüş yoktu. Of, melekleri sahnede görmemenin onları kıskırtacağını bilmesi, tahmin etmesi gerekirdi. Tiyatrodan çıktılar. Tam Mercy biraz rahatlar gibi olmuştu ki Shirley’nin çığlığını duydu. “Goodness! Birileri kaybolduğunu fark etmeden o deveyi yerine koy!”

Mercy arkasına baktı ve şaşkınlıkla kalakaldı. Sevgili arkadaşı, sahne arkasında bağlı olan deveyi çalmıştı ve şimdi onunla sokakta ilerliyordu.

Artık gerçekten geri dönüş yoktu. Mercy’nin tek yapabildiği, Cennet’te bunların çok, çok sonra duyulmasını ümit etmektir.

“Müzikali nasıl buldun?” diye sordu Aren, Lucie’ye; ağır ağır tiyatrodan çıkıyorlardı.

Kalabalığın heyecanlı konuşmaları arasında Lucie’nin, Aren’i duyması çok zordu. Herkes gösteriyi konuşuyordu. Lucie, bu gösteriyi daha önce de izlediğini ve eklenen komedi unsurlarını çok beğendiğini söyleyen birine kulak misafiri oldu.

“Bence muhteşemdi... tek kelimeyle muhteşemdi.”

“Bence de,” dedi Aren.

Dışarı çıktıklarında Aren, Lucie’nin mantosunu giy-

mesine yardım etti, sonra kendi de paltosunun düğmelerini ilikledi. Uzanıp Lucie'nin elini tuttu ve dirseğinin arasına aldı. Çok soğuk bir geceydi; bu da Lucie'nin Aren'e sokulması için iyi bir bahaneydi. Şehrin Noel ışıkları sanki biraz daha parlaktı bu gece. Her şey öylesine harika, öylesine kusursuz görünüyordu ki Lucie, Aren'i kısa bir süredir tanıyor olmasına karşın, sanki genç adam hep hayatının bir parçası olmuş gibi geliyordu. Genç kadın daha önce hiçbir erkekle arasında böyle bir bağ hissetmemişti. İster istemez, annesiyle babasının yaşadığı gibi derin bir aşk yaşayacağı erkeği bulup bulmadığını merak ediyordu.

“O melekleri havaya kaldırmayı nasıl başardıklarını hâlâ merak ediyorum,” dedi Aren, konuşurken kaşlarını çatarak. “Genellikle telleri görebiliyorum ama sahneye çok yakın oturduğumuz halde bu defa göremedim.”

“Çocukların şarkı söylemesi... inanılmazdı.”

“Eve gider gitmez, müziği indireceğim. Aynen şey gibiydi...” Aren doğru sözcüğü bulmaya çalışıyordu.

“Melek gibi,” dedi Lucie. Kol kola yürürken, omuzları birbirine değiyordu. “Hayatımın en güzel akşamını geçirdim. Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum.”

Aren gülümsedi ve Lucie'nin elini sıkı sıkı kavradı. “Henüz bitmedi.”

“Öyle mi?”

“Umarım acıkmışsındır.”

“Açlıktan ölüyorum.” Lucie o sabah fırında bir şeyler pişirmek ve restoranda her şeyi hazırlamak için erken-

den uyanmıştı; böylece geceyi gönül rahatlığıyla dışarıda geçirebilecekti. Telefon edip her şeyin yolunda olup olmadığını sormak da istiyordu. Ama annesi buna karşı çıkmıştı. Wendy, Lucie'nin hiç değilse bir gece restoranı unutmasını ve keyfine bakmasını istiyordu. Lucie bunun mümkün olduğunu sanmıyordu ama yanılmıştı. Aren'le birlikteyken, dünyada başka hiçbir şey umurunda değildi sanki.

“Saatin geç olduğunu biliyorum ama akşam yemeği rezervasyonu yaptırım.”

Rockefeller Center'ı geçtiler ve durup bir Noel ağacının ışıklarına hayranlıkla baktılar. Buz pateni yapanları izlediler. Lucie kendini tutamayıp başını Aren'in omzuna koydu.

“Yoruldu mu?”

Lucie'nin yorgun olması gerekiyordu ama değildi. “Hayır, sadece mutluyum. Çok mutluyum.”

“Ben de. Seni tekrar bulmamın mümkün olacağını sanmıyordum.”

“Ben de sanmıyordum. Umut etmekten vazgeçmiştim.”

Ağır ve rahat adımlarla restorana doğru yürümeye devam ettiler. Restoran, televizyonda program yapan ünlü bir aşçının adını taşıyordu. Lucie, etkilenmekten kendini alamadı.

“Şehirdeki en popüler gösteriye bilet bulduktan sonra bir de bunu nasıl başardın?”

Aren sırıttı. “Araya birilerini soktum.”

“Buranın yemekleri hakkında çok şey duydum. Hep gelip denemek istemiştim.

“Buna sevindim. Ben de burada ilk kez yemek yiyeceğim.”

Lucie, Aren’in neden bu kadar geç saatte yemek yemeyi tercih ettiğini şimdi anlıyordu. Herhalde yalnızca bu saat için rezervasyon yaptırabilmişti. Lucie’nin duyduğuna göre, bu restoranda yer bulabilmek için aylar öncesinden rezervasyon yaptırmak gerekiyordu. Tatil günlerinde yer bulmak neredeyse tamamen imkânsızdı. Lucie, Aren’ in bu gece için kaç kişiden ricada bulunduğunu merak ediyordu. Bu geceyi hiç unutmayacaktı.

Yerlerine oturdular ve birkaç dakika mnlerin getirilmesini beklediler. Lucy, Aren’le göz göz geldi. “Annem böyle bir şeyin olmasına asla izin vermez,” diye fısıldadı.

“Neye izin vermez?”

“Mnlerin geç gelmesine. Hemen kendi getirir.”

Aren gülümsedi ve son derece gösterişli bir cildi olan mny açtı. Mnnn alt tarafında altın sarısı bir püskül sallanıyordu.

Garson onlara yemek seçeneklerini incelemeleri için yeterince zaman tanıdıktan sonra geri döndü ve o akşamın spesiyallerini ayrıntılarıyla sıraladı. Baharatlarla otların geldiği ülkeler ve her bir yemeği diğerlerinden ayıran farkı bile söyledi. Saat geç olduğu için başlangıçların çoğu bitmişti; ara sıcaklardan da yalnızca biri kalmıştı.

Lucie yine elinde olmadan kaşlarını çattı. “Madem

spesiyallerden kalmamış, neden bunları sayıyor? Bütün bu ayrıntılar yemeği daha cazip hale getirmiyor ki. Ben de daha çok müzeye konup hayranlıkla sergilenmesi gerektiği hissi yarattı.”

“Katılıyorum,” dedi Aren hafifçe kıkırdarak.

Lucie, Şili levreği siparişi verdi; Aren de peynirli kırmızı biber dolması istedi. Ancak yemekler de servis gibi hayal kırıklığıydı.

“Evet, ne düşünüyorsun?” diye sordu Aren, Lucie ilk lokmasını aldığı anda. “Sence bu restoran şöhretini hak ediyor mu?”

Lucie çatalını bıraktı ve aklından geçenleri söyleyip söylememeye karar vermeye çalıştı. Kendi de restoran işlettiği için, eleştiri konusunda aşırıya kaçmaktan korkuyordu. Aren bu rezervasyonu yaptırabilmek için çok uğraşmıştı ama Lucie onun da yemeğini beğenmediğini görebiliyordu. “Gerçeği söylememi mi istiyorsun?” diye sordu.

“Elbette.”

“Doğrusu hayal kırıklığına uğradım ama yine de tarafsız olamayacağım gerçeğini göz önünde bulundur. Restoran işletmek konusunda çok şey biliyorum. Balığı fazla pişmiş, sosun aroması yok, sebzeler de o kadar çok kaynamış ki neredeyse ölmüş. Beni çıldırtan da bu.”

“Efendim?”

“Bir yemek eleştirmeni bizim restorana geldi ve benim aşçılığımı yerden yere vurdu. O kadar zalim ve acımasız biriydi ki. Oysa söylüyorum, benim yemeklerim buradakilerle kıyas bile kabul etmez.”

Aren, çatalı havada donakalmış bir halde Lucie'ye bakıyordu.

Lucie bunu susması gerektiğine dair bir işaret olarak görmeliydi ama bir kere konuşmaya başladı mı bir türlü susamıyordu. “Beni üzen şu: Aynı eleştirmen herhalde bu restorana çok yüksek puanlar verirdi. Yani, Eaton Well, buranın yemeklerini böylesine muhteşem bir şöreti göz önünde bulundurarak değerlendirmiştir herhalde. Bu da eleştirmenin ne söylediğinin kendisinin bile farkında olmadığı anlamına gelir.” Lucie, fazla ileri gittiğini düşünerek dudaklarını ısırdı. Ne zaman Eaton Well'i ve onun haksız, acımasız yorumlarını düşünse, kan beyine sığıyordu. Sonra kendini mecbur hissederek ekledi. “Onunla aynı gazetede çalıştığınızı biliyorum; eğer senin arkadaşınsa, özür dilerim. Ama bana haksızlık etti. Onun Cennet Gibi hakkında söylediklerini affedebilir miyim bilmiyorum.”

Aren, Lucie'ye ne diyeceğini bilemez gibi bakıyordu. Lucie, uzun tiradıyla geceyi mahvettiğinden korkarak yeniden dendi. “Beni affet lütfen,” diye mırıldandı, kucagındaki keten peçeteyi düzelterek. “Yazıdan söz etmemeliydim. Tahmin edeceğin gibi bu konuda hâlâ çok kızgın ve öfkeliyim.”

Aren soğumuş olan kahvesini aldı. “Annen, sadık müşterilerinizin hemen savunmaya geçtiklerini söyledi.”

“Evet, Tanrı'ya şükür. Onlar olmasaydı, mahvolabilirdik. Tek bir olumsuz eleştiri yüzünden her şeyimizi kaybedebilirdik.”

Aren fincanı tabağa bıraktı ve arkasına yaslandı. Ama Lucie onun pek de rahatlamamış olduğunu görebiliyordu. “İkinci bir yazı daha yazıldı, değil mi?”

“Evet, bir tür tekzip yazısı. Belli ki sayın Eaton Well restorana ikinci bir şans daha vermeye zorlanmış.”

“İkinci yazı adil miydi peki?”

“Sanırım,” dedi Lucie omuz silkerek. “Yine de onunla karşılaşmak ve o hayduta aklımdan geçenleri bir bir söylemek istiyorum.”

“Haydut?”

“Bence öyle. İnsanlar bu kadar acımasız ve kalpsiz olmak zorundalar mı? Söyledikleri son derece gereksizdi. Bu yazarlar esprili filan olduklarını mı sanıyorlar gerçekten? Birilerinin hayatıyla oynadıklarının farkında değiller mi?”

“Sonunda her şeyin yoluna gireceğinden eminim.”

“Umarım.”

Aren tadımlık değişik tatlıların bulunduğu bir tatlı tabağı sipariş edince, Lucie şaşırdı. Cazip görünen iki tatlının tadına baktı. Muzlu kremalı pasta ve ahududulu sorbe. İkisi de fena değildi ama övülecek bir tarafları yoktu.

“Senin tatlıların çok daha lezzetli.”

Bu övgü karşısında Lucie gülümsedi ve sessizce Aren’i onayladı. Yemekler ve servis hakkında yeterince konuşmuştu zaten.

“Teşekkür ederim.”

Aren hesabı ödedi. Lucie, yemeklerin ve servisin ka-

litesine göre hesabın fahiş olduğunu düşündü. Restorandan çıkarlarken, Aren durgun görünüyordu. Belki de Lucie gibi o da uzun bir gün geçirmiş ve yorulmuştu. Saat geç olmuştu ve ikisinin de sabah işe gitmeleri gerekiyordu.

“Bak ne diyeceğim,” dedi Lucie sokakta yürürlerken. “Senin için gerçek bir akşam yemeği hazırlayayım. Bu akşamki hayal kırıklığıydı; seni senin için özel yaratılmış yemeklerimle ağırlamayı çok isterim.”

Aren ona bakıp gülümsedi. “Bu teklifi geri çeviremem.”

“Güzel. Pazar günü uygun mu senin için?” Lucie’nin zihninde şimdiden fikirler uçuşmaya başlamıştı. Yemek pişirmek duygusal bir deneyimdi ve Lucie için duygularını yemeklerle ifade etmek sözcüklerle ifade etmekten daha kolaydı. Bu akşam yemeği Aren’e onunla birlikte olmaktan ne kadar keyif aldığını ve yeniden bir araya geldikleri için ne kadar mutlu olup şükran duyduğunu anlatmanın bir yolu olacaktı.

“Pazar benim için uygun.”

“Harika. Saat dörtte evime gel. Eğer senin için çok erken değilse.”

“Bence mükemmel.”

Aren durdu ve bir taksiye işaret etti.

“Hayatımın en güzel akşamını geçirdim,” dedi Lucie, vakitlerinin dolmak üzere olduğunu farkında olarak.

“Her şey için teşekkür ederim, Aren.”

Taksi durdu. Aren arka kapıyı açtı; Lucie de içgüdüsel

olarak onu öpmek için parmaklarının ucunda yükseldi. Uzun zamandır bunu bekliyor, yılbaşındaki öpüşmenin büyüsunü yeniden yaşayıp yaşamayacaklarını merak ediyordu.

Aren onu omuzlarından tuttu ve ağzını ağzına bastırdı.

Ah, bu Lucie'nin hatırladığı kadar güzeldi, hatta çok daha güzeldi. Aren'in kollarında erimek istiyor, elleri, kolları, ayakları, bacakları, her şeyiyle ona dolanmamak için kendini zor tutuyordu.

"Hey, siz ikiniz!" diye seslendi taksi şoförü. "Bütün gece sizi bekleyemem!"

Lucie, Aren'in onu yavaş yavaş bırakırken ne kadar gönülsüz olduğunu fark etti. "Pazardan önce konuşuruz, olur mu?"

"Tabii."

Aren çok ciddi, hatta sıkıntılı görünüyordu; ama Lucie bunun nedenini anlayamıyordu. Gece neredeyse kusursuz geçmişti... yemek dışında. Ama bu da Aren'in suçu değildi.

Lucie taksiye bindiğinde, Aren geri çekildi ve el salladı.

Lucie de taksi uzaklaşırken parmaklarını dudağına bastırdı ve cama dayadı.

Onuncu Bölüm

Aren Starbucks'ta kuyrukta sabırla bekliyor, kardeşiyle yüzleşecek olmaktan hiç hoşlanmıyordu. Çok beklemek zorunda kalmadı; kahve dükkânına gelmesinden en fazla beş dakika sonra Josie de içeri girdi.

Aren ikisine de kahve aldı.

“Hey, bunu neye borçluyum?” diye sordu Josie, Aren ona kâğıt bardağı uzattığında.

Aren'in bir cevabı yoktu. Josie'nin onun Lucie ile geçirdiği geceyi merak ettiğini biliyordu ve gece harika, hatta umduğundan da güzel geçmişti. Onun canını sıkan, Lucie'nin Eaton Well'e çok kızgın olması ve kendisinin ilk başta yazdığı yazıydı. Lucie, onun Cennet Gibi'yi övdüğü ve hararetle tavsiye ettiği ikinci yazıyı pek de umursamamış gibiydi. Övgü yazısı hemen hemen hiç işe yaramamıştı yani.

Metroya doğru yürümeye başladılar; adımları birbirleriyle son derece uyumluydu. “Beni merakta bırakmasana,” dedi Josie. “Dün gece Lucie’yle nasıl geçti?”

“Harika.”

“Ama hiç de harika bir gece geçirmiş gibi görünmüyorsun. Ah Aren, sakın... Senin kim olduğunu tahmin etmedi değil mi?” Josie birden durdu; arkasındaki insanlar da durmak ve ikisinin etrafından dolaşmak zorunda kaldılar, yürürken homurdanıyorlardı.

Aren de durmak zorunda kalmıştı. “Hayır ama sürekli yazdığı bir yazdığıyla onların şöhretini az kalsın mahvedecek olan o *hayduttan* söz edip durdu.”

“Sen olduğunu söylemedin değil mi?” diye sordu Josie.

“Yapamazdım.” Aren, kardeşine kendisinin gazeteyle bir sözleşmesinin olduğunu daha kaç kere hatırlatması gerektiğini bilmiyordu.

Josie başını yana eğdi ve sanki bu kadarına dayanamıyormuş gibi kararmakta olan gökyüzüne baktı. “Of, Aren, tatsız bir durum.”

Aren bütün gece başka hiçbir şey düşünmemişti. Lucie’nin bilmesi gerekiyordu. Bu sırrı ne kadar uzun süre saklarsa, gerçekleri söylemesi o kadar zor olacaktı.

Yeniden yürümeye başladılar; hızla metro istasyonuna yaklaşıyorlardı.

“Lucie ne dedi?” diye sordu Josie.

Aren sanki hatırlamıyormuş gibi omuz silkti; oysa hemen her sözcüğü hatırlıyordu. “Eaton Well’den, onun

ne kadar acımasız ve adaletsiz olduğundan söz etti. Bir ara, onunla karşılaşmak ve içinden geçenleri ona bir bir söylemek istediğini de söyledi.”

“Ah Tanrım.”

“Ona söyleyebilecek olsam da söylemezdim... her şey bu kadar iyi giderken olmazdı. Hâlâ o kadar öfkeli ki.”

“Ama sen daha sonra harika bir yazı yazdın.”

“Bunu söyledim ama o yazıyı hiç umursamıyor. İlk yazıdan başka hiçbir şey konuşmuyor.”

“Ama Aren er ya da geç ona söylemenin bir yolunu bulmak zorundasın.”

Josie’nin bunu söylemesine gerek yoktu. Aren zaten biliyordu. “Haklısın.”

“Aldatılmanın nasıl bir duygu olduğunu en iyi sen bilirsin. Bunun bir risk olduğunu biliyorum ama bu riski almak zorundasın.”

Teoride, Aren Josie’yi sonuna kadar haklı buluyordu. “Ne yapılması gerektiğini biliyorum, sadece... Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, gazeteyle yaptığım sözleşmeye nasıl karşı geleceğim? İlk görüşte âşık olduğun biriyle karşılaştın mı hiç? Lucie o kadar akıllı, komik, düşünceli ve kibar ki. Ailesine ve köpeğine çok düşkün. Restorandaki herkesin onu ve annesini ne kadar sevdiğini görmelisin. En son ne zaman böyle insanlarla karşılaştım, bilmiyorum.”

“Oraya yalnızca iki kez gittin.”

“Biliyorum ama söylediklerini kastetmiyorum zaten.

Birlikte çalışmaları, birbirlerine destek olmaları... Bu içtenlik ve dostluk yönetimde başlıyor ve alt kademelere doğru iniyor. Lucie ve annesinin Cennet Gibi'yi başarılı kılacakları çok belli. Bunu görebiliyorum.”

“Tek söyleyebileceğim şu: Bu meseleyi eline yüzüne bulaştırmadan, Lucie'ye her şeyi anlatmanın bir yolunu bulmalısın.”

Aren karşı gelebilecek durumda değildi. “Pazar günü beni evine akşam yemeğine davet etti.”

Josie kahvesinden bir yudum aldı ve başını salladı. “O zamana kadar bir yol bulmak zorundasın.”

“Ama...”

“Sen bunu erteledikçe, her şey daha da zorlaşacak.”

Soğuk havada Aren'in nefesi buharlaşıyordu. Kar yağmaya başlamıştı ve çevresi Noel'in habercileriyle sarılmış olsa da, Aren fark edecek durumda değildi.

“Bir şeyler düşüneceğim,” diye mırıldandı. Düşünecekti gerçekten.

Josie haklıydı. İşini de Lucie'yi de kaybedebilirdi ama bu, alması gereken bir riskti. “Bir şeyler düşüneceğim.” Bu hiç kolay olmayacaktı ama yapmak zorundaydı.

“Aklına bir fikir gelirse beni ara.”

Aren, içi sıkıntı dolu halde söz verdi.

“Tamam, şimdi bu konuyu kapatalım,” diye devam etti Josie, konunun değişmesinden keyif alır gibi. “Bana dün gece oyunda neler olduğunu anlat.”

Aren hatırlayınca gülümsedi. “Noel'de Melekler beklediğimden de güzeldi.”

“Bu sabah bütün haberlerde vardı, duymadın mı?”

“Neyi duymadım mı?”

“Aren, Tanrım, sen oradaydın! Görmüşsündür mutlaka!”

Aren afallamıştı; kardeşinin neden söz ettiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Oyuncularla röportaj yapılmış, onlar da nasıl yerden yükseldiklerine dair inanılmaz hikâyeyi anlatmışlar. Her gösteride olduğu gibi repliklerini söylerken birden ayakları yerden kesilmiş ve birkaç dakika havada kalmışlar.”

Aren elbette hatırlıyordu. Lucie ile telleri göremediklerinden söz etmişlerdi. “Yani bu gösterinin bir parçası değil miymiş?”

“Hayır. Sonra gösterideki diğer kişiler de başka birinin onlarla şarkı söylediği konusunda ısrar etmişler. Hatta birden fazla kişinin.”

“Müzik bu dünyadan değildi sanki,” diye onayladı Aren.

“Eleştirmenler bunun bir halkla ilişkiler numarası olduğunu söylüyorlar. Oyuncular ise olmadığı konusunda ısrar ediyorlar. Bu sabah radyoda herkes bunu konuşuyordu. Aslında ben de eleştirmenlere katılıyorum. Bir tür halkla ilişkiler numarası gibi geliyor kulağa. Yani, Broadway’de dolaşan ve terbiyecilerini peşinden koştu-
ran bir deve başka nasıl açıklanır ki?”

“Deve tiyatrodan kaçmış mı?” Aren bu konuda hiçbir şey duymamıştı.

“Aren, sen gerçekten bulutların üzerinde dolaşıyor-

sun galiba.. Lucie ile yaşadıkların aklını karmakarışık etmiş.”

Aren’in aklı karışıktan da beterdi. Tek düşünebildiği Lucie idi ve onu tam bulmuşken yeniden kaybetmekten çok korkuyordu. O sabah radyoyu açmıştı ama düşünceleri Lucie ile dolu olduğu için, doğru düzgün dinlememişti demek.

Biraz sonra ayrıldılar. Josie bir tarafa, Aren başka bir tarafa gitti.

Aren günün büyük bölümünü restoranla ilgili görüşlerini yazarak geçirdi. Sonra önceki gece oyuna gitmiş olduğu için, ondan gördüklerini ve yaşanan garip olaylara dair kendi yorumunu yazması istendi. Bu yazının akşam baskısında yayınlanması planlanıyordu. Restoranla ilgili yazı Aren’in daha çok zamanını aldı. Lucie’nin görüşlerine de yazının içinde kasten yer verdi. Lucie, Eaton Well tarafından yazılmış olan bu yazıyı okuduğunda onun kim olduğunu anlayacaktı ve böylece özgürce konuşabileceklerdi. Eğer Lucie ondan nefret ederse, kalbini iyice kaptırmadan bu ilişki sonlanmış olacaktı. Yazısını teslim ettiğinde, aldığı tepki olumluydu.

Ofisten çıkıp Brooklyn’e giden metroya bindi. Gök yüzü karanlıktı; kar bütün gün ince ince yağmıştı; bu yüzden her yeri ince, beyaz bir tabaka kaplıyordu. Çocuklar dışarda oyun oynuyorlardı; Aren, Cennet Gibi’ye gidene kadar birkaç kardan adam saydı. Başka zaman olsa taksiye binerdi ama şimdi kafasını boşaltmak istiyordu.

Mekâna vardığında, restoran açılalı henüz birkaç dakika olmuştu. Aren içeri girer girmez, Wendy Ferrara'nın yüzünde ısıt ısıt bir gülümseme belirdi.

“Aren, seni görmek ne güzel.” Wendy onu sanki aileden biriymiş gibi yanağından öperek karşıladı. “Lucie dün gece harika vakit geçirmiş. Bu sabah yalnızca bunu söyleyebildi.”

“Ben de çok iyi vakit geçirdim.”

“Gel, otur. Sana bir fincan sıcak kahve getireyim. Dışarı buz gibi, donmuşsundur herhalde.” Wendy, Aren'i bir masaya götürdü.

Aren'in itiraz etmesine fırsat kalmadan, Wendy mutfağa yönelmişti bile.

Başka seçeneği olmayan Aren oturdu ve etrafına baktı. Restoran, onun en son gelişinden sonra, Noel için süslenmişti. Her masada kalın, yuvarlak bir mumun etrafında bir dal ökseotu ile yeşilli beyazlı keten peçeteler vardı. Karşılama masasını simli şeritler çevreliyordu; masanın üzerinde Wendy ve Lucie'nin isimlerinin yazılı olduğu cam süsler vardı. Pencereler de yine simli şeritlerle süslenmiş, önlerine üstünde çalışanların isimlerinin yazılı olduğu cam süsler dizilmişti.

Wendy biraz sonra elinde dumanı tüten bir fincan kahveyle geri döndü. Aren kahve içmek istemiyordu aslında ama Wendy haklıydı; çok üşümüştü.

“Umarım kusura bakmazsın ama Lucie küçük bir iş için dışarı çıktı; birkaç dakika sonra döner. Özür dilerim, senin uğrayacağını unuttu herhalde.”

“Bilmiyordu... yani ben bir anda karar verdim.”

“Ah anladım, yoksa akli fikri sende, biliyorsun,” dedi Wendy.

Bunu duymak, oyunda şarkı söyleyen o inanılmaz sesleri yeniden dinlemek gibiydi. Josie haklıydı. Bütün haberlerde gösteride yaşananlar vardı. Aren’in de o gece gösteride olduğu duyulunca, bir sürü kişi onun yanına uğramış ve sorular sormuştu. “Keşke daha dikkatli olsaydım,” diye düşünüyordu şimdi. O anda meleklerin yaptıkları ve komiklikleri o kadar doğal gelmişti ki hepsinin bilerek yapıldığını düşünmüştü. İnsanlar sahnede sürekli havalanıyorlardı. Örümcek Adam da tiyatrodaki seyircilerin üzerinde bir o tarafa, bir bu tarafa uçmuştu ama o zaman kimse bunu mesele etmemişti. Gerçi o zaman teller eni-konu görünüyordu.

“Ben de sürekli Lucie’yi düşünüyorum.”

“Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?”

“Hayır, teşekkürler. Lucie’yle konuşmak için uğradım, sonra gitmem gerek.”

“Öyleyse yanında götürmen için bir paket hazırlayayım.”

Aren karşı çıkmak için elini kaldırdı. “Lütfen, Bayan Ferrara. Buna hiç gerek yok.”

“Saçma. Hayır cevap kabul etmiyorum.”

Aren’in daha fazla itiraz etmesine fırsat bırakmadan, Wendy mutfığa girip gözden kayboldu. Geri döndüğünde, cığer paketin boyu bir göstergeyse, elinde Aren’e bir hafta yetecek kadar yiyeceklerle dolu bir kâğıt poşet vardı.

“Lucie’yi aradım, geliyormuş. Ne yapıp edip seni bekletmemi söyledi.”

Aren’in bu ziyaret için bir nedeni yoktu; Lucie’yi tekrar görme ihtiyacı ve onu kaybetme korkusu dışında yani.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Will. Sanki olacakları önceden biliyormuş gibi endişeyle kaşlarını çattı. “Lucie, olumsuz eleştiri yazısını Aren’in yazdığını öğrenirse, çok üzülecek.”

“Ben de çok üzüleceğim,” dedi Shirley. “Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey olmalı. Aren’in umut vaat eden bir ilişkiyi mahvetmek konusunda neden ısrar ettiğini anlamıyorum.”

“Biz müdahale edemeyiz,” dedi Goodness. “Gabriel bundan hoşlanmaz.”

“Senin bir deveyi kaçırmandan da hoşlanmazdı ama bu seni deveyi çalmaktan alıkoymadı,” diye hatırlattı Mercy sevgili arkadaşına.

Goodness bozulduğunu belli etmedi. “O bir anlık bir yargı hatasıydı. Bu arada, Gabriel’den haber alan var mı?”

“Hayır. Ayrıca alçak sesle konuş da duymasın.”

Mercy, Gabriel’in her an ortaya çıkıp sonsuza kadar Dünya’yı ziyaret etmelerini yasaklayacağından korkuyordu.

“Yaramazlıklarımızı şimdilik kendimize saklasak diyorum.”

“Saklayabilirsek tabii,” diye fısıldadı Gabriel, omzunun üzerinden geriye bakarak.

“Ya Aren ve Lucie?” diye üsteledi Will, restoranın bir köşesinde sabırsızca oturuyordu. “Ne olacak?” Odanın içinde dolaşarak gerginliğini belli ediyordu.

“Lucie yazıyı okuyana kadar bunu bilemeyeceğiz,” diye açıkladı Mercy. O da genç çift konusunda Will kadar endişeleniyordu ama gelecek Tanrı’nın ellerindeydi.

Üçü, Will ile birlikte restoranın üzerinde uçuyorlar, Lucie’nin gelmesini bekliyorlardı. Mercy, masaların hızla dolduğunu fark etmişti. Lucie aceleyle mutfığa girdiğinde, yemek siparişine boğuldu.

“Aren onunla konuşacak mı?” diye sordu Will.

“Denemek istiyor gibi görünüyor,” dedi Mercy, mutfakta Lucie ile birlikte olan Aren’i dikkatle izleyerek.

Aren, herkesin harıl harıl çalıştığı mutfakta Lucie’nin peşinde dolaşıp duruyordu. Genç kadına yetişmekte güçlük çekiyordu. Diğer iki çalışanın bir oraya bir buraya koşturduğu bu kadar sıkışık bir yerde, Lucie’nin böyle çok iş çıkarması müthişti.

“Seni gördüğüme sevindim,” dedi Lucie, yeni dilimlenmiş mantarları ocağın üzerindeki tavaya dizerken. Durup Aren’e gülümsedi. “Dün gecenin her anından büyük keyif aldım. Her şey için tekrar teşekkür ederim.”

Onun teşekkürlerini neredeyse duymayan Aren derin bir soluk aldı ve “Bunun en doğru zaman olmadığı-

nı biliyorum,” dedi. Tam sözcükler ağzından çıkmıştı ki Lucie birden döndü ve buzdolabını açtı. Lucie ihtiyacı olan şeyi alıp tekrar ocağın başına geçerken, Aren onun ayağının altından çekildi. “Belki birkaç dakika konuşabiliriz diye umdum.” Niyeti, Lucie’ye yazdığı yazıdan söz etmek ve bir araya gelme fırsatları olana kadar bunu okumamasını söylemekti.

“Ah Aren, bundan daha çok istediğim bir şey olamaz ama gördüğün gibi şu anda çok işim var.”

O sırada Aren’in Lucie’ye yol vermek için lavaboya doğru gerilemesi ve ellerini başının üzerine kaldırması gerekti. Belli ki bugün herhangi bir ilerleme kaydedemeyecekti.

“Pazar günü konuşamaz mıyız?” diye sordu Lucie.

“Ah... tabii.” Yazı, cumartesi günü yayınlanacaktı.

“Harika.”

“Aramadan geldiğim için özür dilerim. Yoğun olacağını tahmin etmeliydim. Öyleyse pazar...”

“Pazar,” diye tekrarladı Lucie. “Pazar günü senden başka hiçbir şeyle ilgilenmeyeceğim.”

“Tamam,” Aren mutfaktan çıkarken yaşadığı hayal kırıklığı ve cesaretsizlikle omuzları çökmüştü.

“Aren, bir dakika!” diye seslendi Lucie.

Aren durdu. Lucie onun yanına geldi, ellerini omuzlarına koydu ve dudaklarını yavaşça onun dudaklarına değdirdi. Aren bu öpücüğü ayak parmaklarının ucuna kadar hissetti. Sinir uçları ürpermişti. Lucie geri çekildiğinde, genç adamın tek yapabildiği ayakta durmaya devam etmekte.

“Bu seni pazar gününe kadar idare eder mi?” diye sordu Lucie muzipçe gülümseyerek.

Aren konuşmadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Eder.”

“Güzel.”

Manhattan’a dönerken yol boyunca öpücüğün etkisinden kurtulamadı. Sonra kendine geldi ve telefonunun titreşimi ona mesaj geldiğini haber verdi. Aren daha ekrana bakmadan, mesajın Josie’den geldiğini biliyordu.

“Eee?”

Josie’nin bütün gün Aren’in bu güç durumu nasıl çezeceğini merak ettiğine şüphe yoktu.

Yazımı yazdım ve ondan alıntılar yaptım. Gazeteyi okur okumaz benim kim olduğunu anlayacak.

Birkaç saniye sonra Josie’nin cevabı geldi.

Bu her şeyi yoluna koyacak. Sonuca kendini hazırladın mı?

Aren beklemekten nefret ediyordu. Bu her şeyi daha da kötü hale getiriyordu.

Sanırım.

İki saniye sonra cevap geldi.

Bol şans.

Aren, yazıdan Lucie'ye söz etmek istemişti ama o yemek pişirirken herhangi bir konuda konuşmayı sürdürmek imkânsızdı. Elinden geleni yapmıştı ama doğanın güçleri ona karşıydı sanki.

Kardeşinin mesajına cevap yazdı. *Birlikte yemek yiyelim. Saat üçte buluşalım, sana her şeyi anlatırım. Lucie'nin annesi benim için yiyecek paketi hazırladı.*

Josie'nin cevabı gecikmedi. *Umarım iyi olur.*

Debbie Macomber ~ Melekler Karusunu

On Birinci Bölüm

Cumartesi öğleden sonra, Lucie cep telefonunu alıp rehberine girdi. Aren'in adını ve numarasını tuşladı. Üç çalıştan sonra, Aren cevap verdi. "Alo?"

"Ne yapıyorsun?"

"Lucie?"

Aren'in sesi hem şaşırmış hem de sevinmiş gibiydi; bu da Lucie'nin özgüvenini artırdı. "Evet, benim."

"Ne mi yapıyorum? Hiç. Az önce çamaşır yıkadım ve temizlik yaptım. Her işi hafta sonuna bırakıyorum. Yarın yemekte buluşuyoruz değil mi?"

"Bunun planlamasını yapıyorum."

"Nasıl yani?"

"Akşam yemeğini hak etmek için çalışmak ister misin?"

“Ah tabii. Aklında ne var?”

“Yarım saat sonra buluşalım,” dedi Lucie ve adresi verdi.

“Sen restoranda değil misin?”

“Şu anda değilim ama daha sonra gideceğim. Bu özel bir şey.”

“Özel. İpucu vermek ister misin?”

“Hayır. Bu bir sürpriz. Bana o kadar harika vakit geçirttin ki ben de karşılığını vermek istiyorum.”

“Pazar günü yemekle bunu yapacağımı sanmıştım.”

“Bu... ekstra. Annem de yanımda, o yüzden geç kalma.”

Aren kıkırdadı. “Geliyorum.”

Lucie telefonu kapattı.

“Onu ikna ettin ni?” diye sordu Wendy, önlüğünü beline bağlayarak. Yemek neredeyse servise hazır haldeydi. Daha doğrusu iki yüz elli yemek. Rosto, patates püresi, et suyu, taze fasulye, fırından yeni çıkmış, ev yapımı sıcakık ekmekler ve çikolatalı pasta.

“Aren yolda.”

“Ona buranın bir aşevi olduğunu söyledin mi?”

Lucie gülümsemesini gizlemeye çalıştı. “Bunu söylemeyi unutmuş olabilirim.” Yardım derneğinin mutfağına döndü ve yemekler üzerinde son rötuşları yaptı. Birkaç dakika sonra kapılar açılacak ve evsiz insanlar yemek salonuna akın edecekti. Tepsiler ve tabaklar alındıktan sonra, Wendy, Lucie ve Aren evsizlere yemek servisi yapacaklardı. Wendy rostoyu ve patates püresini, Aren seb-

zeleri ve et suyunu, Lucie ise ekmeklerle pastayı servis edecekti. İçecekler ayrı bir servis masasındaydı; ücretli çalışanlar biten kahve, çay, süt ve suları yenileyeceklerdi.

Lucie'nin hatırladığı kadarıyla, annesiyle aşevine aralık ayında gönüllü olmuşlardı. Buradaki yemeklerin servisini yaptıktan sonra, hemen yemekleri hazırlamak için Cennet Gibi'ye koşacaktı. Sabahtan beri harıl harıl çalışıyordu; işe fırında bir şeyler pişirmek ve mönüyü planlamakla başlamıştı. Jazmine telefon edip grip olduğu için gelemeyeceğini söylediğinde, Lucie'nin aklı yapması gereken bütün işlerle karmakarışık haldeydi. Bu, Lucie ve annesinin yemek servisinde bir kişi eksik çalışacakları anlamına geliyordu. Lucie'nin aklına hemen Aren gelmişti.

“Ben buradaki işleri hallederim,” dedi annesi. “Eğer Aren'e ne yaptığımızı açıklamadıysan, yanlış adrese geldiğini düşünebilir.”

“Yani sence çıkıp onu dışarıda mı beklemeliyim?”

“Evet, tatlım, yoksa kafası karışır.”

Lucie annesinin haklı olduğunu biliyordu. Mantosunu aldı ve ikinci vaktinin rüzgârlı, soğuk havasına çıktı. Kasvetli gökyüzü karın habercisiydi ama Lucie bunu umursamıyordu. Karın yağması, Noel dönemini daha da güzelleştiriyordu.

Dışarıda volta atarken, uyuyacak sıcak bir yerleri olmayan insanları düşündü. En azından bu akşam karınlarını doyuracak sıcak, besleyici bir yemek yiyeceklerdi.

Yolun karşısında bir taksi durdu ve içinden Aren indi.

Genç adamın kaşları çatılmıştı; elindeki kâğıda baktı. Lucie'nin annesi haklıydı. Aren'in kafası karışmıştı.

“Aren!” diye seslendi Lucie, onun dikkatini çekmek için kolunu sallayarak. Bir yandan da mantosunun yakasını tek eliyle sımsıkı tutup kapatmıştı. Aren, hiçbir ayrıntıyı sormadan gelmeye gönüllü olduğu için çok mutluydu.

Lucie'yi görünce Aren'in yüzünde rahatladığını gösteren bir ifade belirdi. Caddede sağına soluna bakıp karşıya geçti.

“Burası neresi?”

“Bir evsiz barınağı. Annemle ben gönüllü olarak çalışmak istedik ama bir kişi eksik kaldık. Bize yardım edebilir misin?”

“Çok isterim... ama daha sonra konuşabilir miyiz?”

Lucie üzüntüyle omuz silkti. “Ah, Aren, yapamam. Çok üzgünüm. Buradaki işimiz biter bitmez hemen restorana gitmek zorundayım.”

Aren ofladı. “Bu sabah gazeteyi okudun mu?”

“Hayır,” diye itiraf etti Lucie. Hiç vakti olmamıştı ki. Ama Aren'in bunu sormasının bir tek nedeni olabilirdi. “Gazetede senin yazılarından biri mi yayınlandı? Adını yayınladılar mı? Nihayet! Ah, Aren çok mutlu olmalısın. İlk fırsatta gazeteyi bulup okuyacağım.”

Aren hemen cevap vermedi. “Aslında beklemeni tercih ederim. Sen yazımı okumadan önce konuşalım, olur mu?”

“Gazetede ne var?” diye sordu Will, çiftin arkasından evsizler barınağına girerken.

“Bilmiyorum.” Shirley de onunla birlikte içeri girdi. Goodness ve Mercy zaten içerideydiler. Goodness salonun arkasında duruyordu, önünde bir masanın üzerinde gazete açıktı.

“Ah, hayır!” diye bağırdı ve eliyle ağzına vurdu. Yaşam Rehberi sayfasını okurken gözleri kocaman açılmıştı.

“Ne var?” diye sordu Will, Goodness’ın yanına giderek.

“Aren’in restoran yazıları,” diye açıkladı Goodness. “Perşembe akşamı oyundan sonra Lucie ile birlikte yemek yedikleri restoranı yazmış.”

“Ve...?”

“Ah Tanrım!”

“Ne olmuş? Ne olmuş?” Mercy salonun öbür ucuna koştu. O da bakmak istedi ama Shirley, Goodness ve Will gazetenin üzerinde uçtukları için hiçbir şey görmedi.

“Aren cebinde ses kayıt cihazı filan mı taşıyormuş?”

“Ne demiş?” diye sordu Mercy.

“Yemek boyunca Lucie’nin söylediği hemen her şeyden alıntı yapmış. Lucie bunu okuduğu anda onun yemek eleştirmeni Eaton Well olduğunu anlayacak.”

“Bu yüzden Aren, Lucie gazeteyi okumadan önce onunla konuşmak istiyor. Tanrım, neden böyle bir şey yapmış?”

“Bana sorma.”

Şaşkın bir sessizlik oldu. Bu kötünden de kötüydü. Filizlenmeye başlayan ilişkileri açısından tam bir felaket olacaktı.

“Öyleyse, Lucie’nin yazıyı okumasını engellemek görevimiz.”

“Ne yapabiliriz ki?” diye sordu Shirley, kanatları çökmüş bir halde. “Onların aşklarına müdahale etmeyeceğimize dair Gabriel’e söz verdik. Bunu yaptığımız anda Gabriel öğrenir.”

Mercy sorunun ne olduğunu bilmiyordu. Müzikal gecesi, sınır çizgisini aşmışlardı zaten. Doğrusu, hâlâ fırça yemedikleri için şaşkındı.

“Müzikalin olduğu gece yaptıklarımızdan sonra, sizce bu yüzden endişelenmeli miyiz?”

“Tamam, tamam. Herkesin deve yüzünden bana kızgın olduğunu biliyorum. İşlerin kontrolden çıkmasına neden olduğumu kabul ediyorum. Ama Aren ve Lucie’nin birbirlerine karşı duygularını etkileyecek bir şey yapmadım, tekrarlıyorum, yapmadım.”

“Ben de,” diye hatırlattı Shirley. “Yaptığım her şey sahnedeydi.”

“Doğru,” dedi Mercy ve bunu düşününce keyiflendi. Dünya’da ortalığı biraz karıştırmış olsalar da, masum bir eğlenceydi bu. Nedense, Gabriel bu olaydan hiç söz etmemişti. Mercy bunun için şükreliyordu. Hem de bütün kalbiyle şükreliyordu.

“Yine de dikkatli olmalıyız,” dedi Shirley. “Sınırı aşmak istemiyoruz ama Aren açıklama yapma fırsatı bula-

na kadar Lucie'nin hiçbir şeyden haberinin olmamasını sağlamamız gerek."

"Yani yazıyı okumamalı."

"Bu onu yıkar," dedi Will.

"Öyleyse anlaştık. Yazının Lucie'nin eline geçmesini engellemek için ne gerekiyorsa yapacağız."

"Ama yalnızca gazete," dedi Shirley. "Bunun ötesinde hiçbir şeye karışmayacağız."

"Evet," dediler hepsi sırayla.

"Böylece Aren'in pazar günü Lucie ile konuşma fırsatı olur. Ama ya Lucie bundan sonra da Aren'e kızarsa ne olacak?" diye sordu Will.

"Kızmış olacak."

"Ama ya..."

"Şu anda olasılıklarla uğraşamayız," diye açıkladı Mercy. "Zamanı geldiğinde onun tepkisiyle ilgileniriz."

"Benim zamanlamayı nasıl mahvettiğimi gördük," diye mırıldandı Will kendine kızarak.

Shirley elini yavaşça onun omzuna koydu. "Acemilere özgü bir hataydı, kendine karşı çok sert olma. Goodness ve Mercy Dua Elçisi olarak ilk çalışmaya başladıklarında, onların yaptıkları hataları görmeliydin."

"Hepimiz hata yaparız," diye ekledi Mercy. "Shirley bile."

"Ah, evet, ben de birkaç hata yaptım," dedi eski Korumacı Melek. "Ama arkadaşlarımla yardımıyla her şey yoluna girdi."

"Biz de işleri yoluna koyacağız," diyerek Will'e gü-

vence verdi Goodness. Koyacaklardı da. Tanrı, kazaya izin vermezdi.

“Yardım ettiğin için teşekkürler,” dedi Lucie, Aren’e. Mutfağın temizliğini bitirmişlerdi. Wendy bulaşıkları yıkamış, Aren durulamış, Lucie de her şeyi yerlerine yerleştirmişti.

Evsizler gelip gitmişlerdi. Bazıları bunun hayatında yediği en güzel yemek olduğunu söylemişti.

“Bunu düzenli olarak yapıyor musunuz?” diye sordu Aren.

Sesinden etkilendiği anlaşıyordu; bu da Lucie’yi memnun etmişti. “Ailem bunu benim çocukluğumdan beri yapar. Babam da katılırdı. Eğer başkalarına yardımcı olmak için bir şeyler yapmazsan, Noel Noel olmaz ki. Annemle babam, kardeşimle bana yardımseverliği öğrettiler.”

“Seni yorduk mu?” diye sordu Wendy yanlarına gelerek.

Aren başını iki yana salladı. “Hayır. Hatta kendimi harika hissediyorum. Yorgun olmam gerekirdi ama değilim.”

“Al benden de o kadar,” dedi Lucie. Kuyruktaki insanların yüzlerini görmek onu daha fazlasını yapmaya, kendini başkalarına daha fazla adamaya teşvik ediyordu. Restorandaki çalışanları ve arkadaşlarını minnetle düşündü. Aren’i de düşündü; ondan ne kadar hoşlandığını

ve o yeniden hayatına girdiği için ne kadar büyük bir şükran duyduğunu geçirdi aklından.

“Lucie, sen artık gitsen iyi olur tatlım, yoksa geç kalacaksın. Ben de buradaki işler biter bitmez arkandan gelirim.”

Annesi haklıydı. Lucie içgüdüsel olarak Aren’e sarıldı. Aren de otomatikman kollarını ona dolayıp kısacık bir an sıkı sıkı sarıldı. Sonra da istemeye istemeye bıraktı onu.

“Tekrar teşekkürler,” diye fısıldadı Lucie, Aren’in kulağına. “Seni tanıdığım için her zaman şükran duyacağım.”

“Her zaman mı?” diye sordu Aren.

Sorunun içinde soru var gibiydi. Lucie tam olarak anlayamamıştı. “Evet,” dedi güvence vermeye çalışır gibi. Birbirlerini bir daha hiç görmeyecek olsalar, Lucie pişmanlık duymazdı. Aren’i yeni yeni tanıyor olsa da, ona karşı güçlü bir bağ hissediyordu. İlişkileri umut vaat ediyordu ve aralarındaki çekim gücünü koruyor, hatta her görüşmelerinde biraz daha artıyordu sanki.

Lucie, Aren’in gözlerinin içine baktı ve kuşkuyla pişmanlık gördü. Çok şaşırdı ama ne yazık ki soracak ve öğrenecek vakti yoktu.

Wendy, Lucie’ye mantosunu, şapkasını ve atkısını getirdi. Atkı, Lucie’nin en sevdiği atkılarından biriydi; çünkü annesi bunu bir önceki Noel’de örüp armağan etmişti ona. Bunu özel kılan, annesinin Lucie’nin babasının ölümünden sonra acısını unutmak için yeniden

örgüye dönmesiydi. Wendy'nin kocasının ölümünden sonra tamamladığı ilk örgü bu atkıydı.

“Ben seninle dışarı geleyim,” diye önerdi Aren.

“Ah, lütfen, ona eşlik et,” dedi Wendy. “Bazen şehrin bu tarafında taksi bulmak zor oluyor.”

“Anne, ben başımın çaresine bakarım.”

“Evet, bakarsın ama Aren seninle olsa daha iyi olur. Haydi gidin şimdi.”

Lucie başını iki yana sallayarak eldivenleriyle çantasını aldı ve Aren'le birlikte dışarı çıktı. Kanmamıştı. Annesi, bunu onun Aren'le daha fazla zaman geçirmesi için bahane olarak kullanmıştı. Lucie'nin de bir şikâyeti yoktu gerçi. Bu fırsat onun da çok hoşuna gitmişti.

Şehre karanlık çöküyordu. Sokak lambaları yanmıştı. Restoranın işleriyle çok meşgul olduğu için, Lucie yılın bu döneminin tadını doğru dürüst çıkaramamıştı. Her şeyin acelesi vardı sanki. Annesi Noel süsleri almıştı ama henüz ağaçlarını süslememişlerdi. Lucie de daha alışverişe bile başlamamıştı.

“Keşke seninle geçirecek daha çok zamanım olsaydı,” dedi Aren'e.

“Sorun değil, Lucie, bunu dert etme.”

“Senin hakkında bilmek istediğim o kadar çok şey var ki.”

Aren yola çıktı ve taksi çevirmeye çalıştı. İlk taksi çok hızlı geçti ama ikincisi durdu.

Aren kapıyı açtı. Lucie binince, “Yarın görüşürüz,” dedi ona. Sonra arabanın içine uzanıp Lucie'yi çabucak öptü.

“Kolay kolay unutamayacağın bir yemek hazırlayacağım sana.”

“Çok fazla zahmet etmene gerek yok. Önemli olan, seninle birlikte olmak.”

Lucie de öyle hissediyordu. Bütün akşamı birlikte geçireceklerdi ve bunu düşünmek içini mutlu bir beklentiyle dolduruyordu.

Aren kapıyı kapatıp geri çekildi. Lucie ona el salladı ve âdeti olduğu üzere, parmaklarını önce dudaklarına, sonra da arabanın camına değdirdi.

Şoföre Cennet Gibi’nin adresini söyledikten sonra, Lucie arkasına yaslandı ve taksi yola koyuldu. O anda genç kadın koltukta yanında duran *New York Gazette*’yi fark etti.

On İkinci Bölüm

Lucie'nin takside yanına duran New York Gazette'ye uzandığını gören Mercy hemen paniğe kapıldı.

“Çabuk!” diye bağırdı Goodness, parmağıyla Lucie'yi işaret ederek. “O gazeteyi alın.”

Lucie, gazeteyi almak istedi ama alamadı çünkü Will gazetenin üzerinde oturuyordu. Lucie çekti ama gazete yerinden kımıldamadı.

“Bu uzun süre işe yaramayacak,” diye bağırdı Shirley panik içinde. “Camı açın ve gazeteden kurtulun.”

Mercy hemen uzanıp camı açtı. Birden taksinin içine soğuk hava doldu.

Lucie şaşırdı ve camı kapatmak için hamle yaptı.

“Hey, bayan, Aralık ayındayız. Camı kapatsanız iyi olur, donacağыз yoksa.”

“Kapatmaya çalışıyorum. Ama kol sıkışmış gibi.”

“Daha sert çevirin.”

Goodness gazeteyi aldı, havada döndürdü; dördü birden taksinin ön ve arka koltuklarına sıkışmış olduklarından, takside bir de şoför ve Lucie bulunduğundan bu hiç kolay değildi.

“Siz o gazeteyi camdan dışarı atın, ben de çevreyi kirletmek yüzünden ceza yiyeyim. Cezayı siz ödersiniz, bayan.”

“Yakalamaya çalışıyorum,” diye bağırdı Lucie ama ne zaman gazeteyi tutacak gibi olsa, Goodness onu tekrar uzaklaştırıyordu.

“Kurtul ondan,” diye üsteledi Mercy; yardımcı olmak için elinden geleni yapıyor ama kargaşayı daha da artırmakla kalıyordu.

“Çevreyi kirletmek istemiyorum,” diye bağırdı Shirley; gazeteyi buruşturup yere atarken.

Lucie yine gazeteyle doğru hamle yaptı ama Mercy ona fırsat bırakmadan gazeteyi aldı ve arkadaşına bağırdı. “Tanrı aşkına, şunu dışarı at! Sonra gidip alırız!”

“Tamam, tamam.”

Gazete camdan dışarı uçtu ama şanssızlık bu ya, tam da bir polisin ayaklarının dibine düştü. Polis hemen motosikletine atlayıp onları takip etmeye başladı. Lambaları yakmış, siren çalmaya başlamıştı.

“Ben size demedim mi bayan?” diye homurdandı taksi şoförü. “Cezayı siz ödeyeceksiniz. Benim bununla hiçbir ilgim yok.”

“Ah... ben atmadım, yemin ederim. Kendi kendine camdan dışarı uçtu.”

“Uydurduğunuz hikâye buysa tamam, ama bence biraz daha orijinal bahaneler bulsanız iyi olur.”

Taksi şoförü, arabayı yolun kenarına çekti ve durdu. Motosikletli polis de hemen onun arkasında durdu ve hemen motosikletinden inip taksinin yanına gitti. Ayaklarını iki yana açıp parmaklarını kemerine sokarak, taksi şoförünün camı açmasını bekledi. Şoför istemeye istemeye kendinden bekleneni yaptı.

“Merhaba, memur bey. Yolcuyla konuşmanız gerekiyor.”

Lucie içinden söylendi ve polise bakıp hafifçe gülmüsedti. “Mutlu Noeller, memur bey.”

Polis dimdik durdu ve ona baktı. “Bir açıklama yapmak ister misiniz?”

“Ah...”

Lucie söyleyecek söz bulamıyor gibiydi.

Polis kaşlarını çatdı, yüzü karardı. “New York eyaletinde çevreye zarar vermenin cezası büyüktür. Camdan dışarı gazete atmak, güvenliği tehlikeye atar. O gazete, bir sürücünün görüşünü engelleyebilirdi.”

“Memur bey... Şu anda istesem bir hikâye uydurabilirim ama size kesinlikle gerçeği söylüyorum. O gazeteyi okumak istedim ama sanki koltuğa tutkalla yapışmış gibiydi. Sonra ben hiçbir şey yapmadan cam açıldı. Taksinin o tarafında bile değildim. Şoförün yanlışlıkla düğmeye bastığını sandım ama bakınca, camın otomatik olmadığını gördüm. Sonra şoför bana bağırarak camı kapatmamı istedi. Ben bunu yapmaya uğraşırken gazete

arabanın içinde dört dönmeye başladı ve yakalamama fırsat kalmadan camdan dışarı uçtu.”

“Hikâyeniz bu mu?”

“Evet,” dedi Lucie. “Her kelimesi doğru, yemin ederim.”

“Ve siz benim bir camın kendi kendine açıldığına inanmamı bekliyorsunuz?”

“Yemin ederim ben ellemedim. Kendiliğinden açıldı.”

Polis, Lucie’ye baktı ve bu hikâyeye inanmanın mümkün olmadığını düşündüğünü gösterir gibi başını iki yana salladı.

“Siz gerçekten benim gazeteyi bile bile camdan dışarı attığımı mı düşünüyorsunuz?” diye sordu Lucie.

“Bayan,” dedi taksi şoförü. “Bence tartışmanız iyi olur. Ceza makbuzunu alın da gidelim.”

Polis kaşlarını daha da çatı.

“Aslında gazeteyi okumak için can atıyordum,” diye devam etti Lucie. “Bir arkadaşımın yazısı var gazetede.”

Polis, önce şoföre, sonra da Lucie’ye baktı. “Şanslıymışsınız, gazeteyi sakladım.” Sonra motosikletine doğru yürüdü.

“Siz gazeteyi ve ceza makbuzunu getirecek,” dedi taksi şoförü. “Cezayı siz ödeyeceksiniz, bayan, sizi uyar-
mıştım.”

“Hatırlatıp durmanıza gerek yok,” diye mırıldandı Lucie.

Polis geri döndü ve gazeteyi Lucie’ye uzattı.

“Sizden merhamet dileyebilir miyim?” diye sordu Lucie, ellerini kavuşturup polise bakarak. “Garip bir kazaydı. Bir daha asla böyle bir şey olmayacağından eminim.”

Polis bir an duraksadı, sonra başını salladı. “Tamam, bu defalık sizi affediyorum. Ama bir daha böyle garip kazalara sebebiyet vermeyin.”

“Elimden geleni yaparım.”

“Şu camı kapatırsanız, size daha kolay inanacağım.”

“Daha önce denedim ama sıkışmıştı.”

“Tekrar deneyin.”

Elbette cam hiç çaba sarf etmeksizin kapandı. “Bu, size anlattığım her şeyin yalan olduğunu düşünmenize neden oluyor, biliyorum. Ama söylediklerim doğrudur. Hem de her kelimesi.”

“Artık gidebilir miyiz?” diye sordu şoför.

“Gidin ve daha fazla günah işlemeyin,” dedi polis, Lucie’nin arkasına doğru bakarak.

Taksi şoförünün daha fazla beklemeye niyeti yoktu. Öyle bir hızla trafiğe karıştı ki Lucie koltuğun minderine yapıştı.

Mercy içini çekti ve Shirley ile Goodness’ın kollarını tuttu. “O... kimdi... biliyor musunuz?” diye kekeledi.

“Evet,” diye cevap verdi Will, diğerlerinin yerine. “Kanun görevlisi bir polis.”

“Hayır, değildi,” dedi Mercy, o kadar titriyordu ki kanatlarından birkaç tüy düştü. “O, Gabriel idi. Doğruca bana baktı.”

“Gabriel?” Goodness, eliyle ağzına vurdu. “Nereden biliyorsun?”

“Gidin ve daha fazla günah işlemeyin? Hangi New Yorklu polis böyle bir şey söyler ki?”

“Lucie’nin başına o dertleri bizim açtığımızı biliyor.”

“Gazete, gazete!” diye bağırdı Will. “Lucie gazeteyi okuyor!”

Elbette Lucie birinci sayfayı açmış, içeriği tanyor ve Aren’in adını arıyordu.

“Ah, hayır!” diye mırıldandı Will. “Bunca şeyden sonra...”

Mercy tek bir bakışla onu susturdu. “Endişelenme. Cuma günkü gazete o.”

“Cuma mı? Yani biz bunca şeyi eski bir gazete yüzünden mi yaşadık?” Shirley, Lucie’nin yanındaki koltuğa çöktü. “Bu tür heyecanlar için fazla yaşlıyım artık.” Elini kalbine bastırdı.

“Camdan dışarı uçan, cuma gününün gazetesi değildi,” dedi Will hemen. “Oturmadan önce tarihi gördüm. Kesinlikle cumartesi gazetesiydi.”

“O zaman o gerçekten Gabriel idi,” diye fısıldadı Shirley. “Onun Dünya’daki olaylara müdahale ettiğini bilmiyordum.”

“Ben de... Daha önce hiç böyle bir şey yaptığını görmemiştim.” Mercy hâlâ titriyordu. “Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz değil mi?” diye sordu Dua Elçileri’ne.

“Hı?”

“Söylesene”

“Demek Gabriel, Lucie’nin, Aren onunla konuşmadan önce gazeteyi okumasını istemiyor. Bunun olması için gerekli olan her şeyi yapmamıza izin veriyor.”

“Gabriel?” diye yüksek sesle tekrarladı Goodness, çok şaşırmış gibiydi. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Bana mantıklı geliyor. Aksi halde bizi Dünya’dan öyle hızlı uzaklaştırırdı ki başımız dönerdi.”

“Yine de kanatlarımızı kesebilir,” dedi Goodness.

“Ah Tanrım, ah Tanrım!” diye bağırdı Shirley. “Bakın, siz üçünüz bensiz devam edin. “Elini alınına bastırdı. “Bu baskıya daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum. Bu arada taksinin içinde çırpınırken kanadımı burkmuş olabilirim.”

“Gevşe,” dedi Mercy, arkadaşının elini tutup hafifçe okşadı. “Derin nefesler al, iki dakika sonra kendine gelersin.”

“Ben bir şey yapabilir miyim?” diye sordu Will, endişeli görünüyordu.

“Hayır, hayır, her şey iki yüz ışıık yılı sonra yoluna girecek,” dedi Shirley.

“Derin nefes al,” diye tekrarladı Goodness. “Derin nefes al.”

“Ah, kendimi gerçekten daha iyi hissediyorum.”

Taksi, Cennet Gibi’nin önünde durdu. Lucie şoföre parayı ödeyip arabadan indi. Kaldırımında durup sokağa baktı. Bakışlarıyla onu takip eden Mercy sıkıntıyla ofladı.

“Ne oldu?” diye sordu Goodness.

“Sokağın sonunda bir gazete büfesi var,” dedi Mercy ve arabadan fırladı.

Goodness ve Will de onu takip ettiler.

“Beni bırakmayın!” diye yalvardı Shirley ve gönül-süzce onları takip etti.

Lucie büfeye doğru yürüdü, gazeteyi gördü, çantasını açtı ve cüzdanında bozuk para aradı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu Will, diğerlerine bakarak.

“Çocuk oyuncacı,” dedi Mercy. Gazete yığınının üzerine oturup bacak bacak üstüne attı. Bu arada satıcı, başka bir müşteriyle ilgileniyordu.

Lucie bozuk paraları tezgâhın üzerine bıraktı ve gazeteyi almaya çalıştı. Tabii gazete yerinden kımıldamadı. Lucie bu kez daha sert çekti. Hiçbir şey olmadı. Satıcı adam sorun yaratıyor gibi görünen iki gençle uğraşıyordu, Lucie’yi görmüyordu bile.

Mercy memnun bir ifadeyle kollarını kavuşturdu.

Sonra Lucie gazeteleri tekmeledi ve Mercy de düşüp yere oturuverdi. Neyse ki Will hemen onun yerini aldı.

Lucie şaşkınlıkla iki adım geriledi, neler olup bittiğini anlayamıyor gibiydi. Çantasını omzuna astı ve tekrar denedi.

Will gazetelere sıkı sıkı tutundu.

Restoranın önünde başka bir taksi durdu ve içinden Wendy indi. Wendy restoranın kapısında durdu ve bir kez daha deneyip başarısız olan kızını izledi.

“Lucie?”

Lucie arkasını döndüğünde Cennet Gibi’nin önünde dikilen annesini gördü.

“Senin benden çok önce buraya gelmiş olacağını samıyordum,” dedi annesi onun yanına gelerek.

“Anne, Aren’in yazısını okumak istiyorum ama bir sürü sorun yaşadım. Olanlara inanamayacaksın.”

“Ne sinir bozucu,” dedi Wendy, satıcıya bakarak.

“Ben de neredeyse aklımı oynattığımı düşünceğim. Takside de çok garip şeyler oldu.”

“Hadi, bana sonra anlatırsın. Ama şimdi restorana girmemiz gerek.”

Lucie duraksadı, gazete yığınının son bir kez tekmeledi ve annesini takip etti.

“Eminim içeride okunmuş gazete buluruz,” diyordu Wendy. “İnsanlar böyle şeyleri arkalarında bırakırlar, bilirsin.”

Lucie onayladı. “Kulağa saçma geliyor biliyorum ama sanki her şey benim aleyhime işliyor.”

Onlar gider gitmez, Shirley derin derin içini çekti. “Ucuz atlattık.”

Mercy arkadaşını duymadı bile ve genç çırağı işaret etti. “Will, restorana gir ve ortalıkta cumartesi günü gazetesiinin bulunmamasını sağla.”

“Anlaşıldı.” Will roket gibi fırladı yerinden.

“Ben de ona yardım edeyim,” dedi Goodness ve Will’in peşinden gitti.

“Shirley?” dedi Mercy. Arkadaşı solgun görünüyordu. “Cennete dönmek ister misin?”

Eski Koruyucu Melek'in gözleri iri iri açıldı. "Gideyim ve bütün bu çılgınlığı kaçırayım mı? Sanmıyorum."

Mercy gülümsedi.

"Üstelik Gabriel ile tek başıma yüzleşmek istemiyorum."

Mercy bunun için onu suçlayamazdı. İkisi hemen Goodness ve Will'in yanına gittiler. Mercy akşamın bu kadar erken saatinde restoranın ne kadar dolu olduğunu görünce şaşırdı. Lucie ve annesi bundan çok memnun olmalıydılar.

Mercy haklıydı; çünkü birkaç dakika sonra Wendy'nin Lucie'ye söylediklerini duydu. "Bütün masalar ayırıldı; bekleme listesinde olanlar da var."

Lucie başını kaldırıp baktı. Lucie ve Jazmine ile aynı aşçılık okuluna giden ve Lucie'nin çalışmadığı günlerde onun yerini dolduran Catherine de gülümsedi.

"Olumsuz eleştiri yazısı size zarardan çok yarar sağladı," dedi Catherine.

Lucie kaşlarını çatı. "Bundan kuşkuluyum."

"Bütün masalar dolu, Lucie. Bu başlı başına büyük bir övgü."

"Evet, sanırım öyle. Ama yazı –sadık müşterilerimiz sayesinde– bize zarar vermemiş olsa da, o ilk yazı yüzünden Eaton Well'i affedebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Lucie, bu hiç sana göre değil," dedi Wendy, şaşırmış görünerek.

"Anne, düşünsene. Alaycılığa hiç gerek yoktu. İğneleyici, zalimce şeyler yazan biriyle asla uyuşamam ben. O

adam aşçıyı yerden yere vurmaktan zevk almış sanki. O aşçı da ben oluyorum.”

“Eleştirmenleri bilirsin. Zekice şeyler yazmaya çalışırlar.”

“Başka insanlar pahasına... Ben şahsen bunu hiç de eğlenceli bulmuyorum. İnsanların hayatları söz konusu... her şeyleri...”

“Ah, Lucie, daha affedici olman gerek,” dedi Wendy azarlar gibi.

“Hayır, bu olayda değil. Bu kez affedici olmayacağım.”

Mercy donakaldı ve arkadaşlarına baktı. “Duydunuz mu?”

Diğerleri aynı anda başlarını salladılar.

“İş başa düştü,” diye fısıldadı Goodness.

“Kesinlikle,” diyerek onayladı Will.

On Üçüncü Bölüm

Aren yorgun bir halde televizyonun karşısında otururken cep telefonunun çaldığını duydu. Ekrana baktığında, arayanın kardeşi Josie olduğunu gördü.

“Sinemaya gitmeye ne dersin?” diye sordu Josie.

“Teşekkürler ama gelmeyeyim. Çok yorgunum.”

“Sadece evi temizlediğin için mi yoruldu?” diye takıldı Josie.

“Hayır. Lucie aradı ve kendisine yardım etmemi istedi.”

“Ne yaparken?”

“Söylesem inanmazsın.”

“Bir dene.” Josie’nin sesi eğleniyor gibiydi.

“Barınakta iki yüz elli evsize yemek servisi yaptık.”

“Sen mi?” Josie şaşkınlığını gizleme gereği duymamıştı.

“Evet, ben. Bu kadar şaşırma.”

“Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştın.”

Kardeşi doğru söylüyordu. Aren daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Aklından geçmişti ama nasıl gönüllü olacağını bilememişti. Tek yaptığı, Noel döneminde kırmızı kovaya birkaç dolar atmaktı. Cömertliğinin sınırı bu kadardı. Bazı hayır kurumlarına düzenli bağışlar yapıyordu ama bunlarla kişisel olarak ilgilenmiyordu. Yardımda bulunma ihtiyacını, içinde para bulunan bir zarfı posta kutusuna atmanın rahatlığıyla gidermiş oluyordu.

“Meğer Lucie ve ailesi her yıl barınakta gönüllü çalışıyorlarmış.”

“Ciddi misin?” Josie bile etkilenmiş gibiydi. “Nasıl geçti peki?”

Aren ayaklarını sehpaye dayadı. Arkasına yaslanarak, içini ısıtan sıcak duyguların etkisiyle gözlerini kapattı. “İşin gerçeği, eğer Lucie bana neden yardımına ihtiyaç duyduğunu söylemiş olsaydı, bu işten kaçmak için bir bahane bulurdum. Sokaklarda yaşayan insanlar yüzünden kendimi kötü hissediyorum, onlara üzülüyorum ama düşüncelerim bunun ötesine geçmiyor, eyleme dönüşmüyor.”

“Benim de öyle. Biraz fazla ağır bir durum, değil mi?”

“Evet. Bir insan bu kadar büyük bir sorun karşısında ne yapabilir ki?”

“Haklısın,” dedi Josie.

“Ama ben buldum. Çok şey yapabiliyorum. İki yüz

elli porsiyon et suyu ve fasulye servisi yapabiliyorum. Gülümseyerek herkese mutlu Noeller dileyebiliyorum. Servisi bitirdiğimde de insanların yanlarına gidip başka bir şeye ihtiyaçları olup olmadığını, içecek bir şey isteyip istemediklerini sorabiliyorum.”

“Bütün bunları yaptın mı?”

“Yaptım. Ayrıca bulaşık makinesinin doldurulmasına ve her şeyin bir sonraki yemek için hazırlanmasına da yardım ettim. Yorgunum ama kendimi çok iyi hissediyorum.”

“Vay be! Lucie bunu her yıl yapıyormuş demek?”

“Aile geleneğiymiş. Aralık ayında birkaç gün gönüllü çalışıyorlarmış. Lucie ve annesi yemekleri pişirmişler. Bu yetmezmiş gibi, Lucie oradan çıktıktan sonra da koşa koşa restorana gitti.”

“Barınakta bütün günü çalışarak geçirdikten sonra restoranda da mı çalışacak?”

“Öyle görünüyor.”

Josie duraksadı. “Çok özel biri, değil mi?”

Aren’in bunu düşünmesine bile gerek yoktu. Başarısız evliliğinin ardından, ilişkilere çok temkinli yaklaşmaya başlamıştı. Katie’nin eski sevgilisine dönmesi yeterince kötüydü; ama Aren’in asıl canını yakan, aldatıldığını öğrenmek olmuştu. Aren, Katie’yi sevgiliyle yatakta yakalamıştı... Kendi evinde. Bundan sonraki sahne, Aren’in geri kalan hayatı boyunca gözünün önünden gitmemişti. Boşanmak için mahkemeye başvurmuştu. Katie de evliliğin bitmesine dünden razı gibiydi.

En kötüsü, psikolojik sonuçlardı. Yüksek bir merdivenden aşağı çok kötü düşen, sonra da sonsuza kadar tırabzana yapışıp kalan ve ne kadar az basamak kalmış olsa da inemeyen biri gibi hissediyordu kendini.

“Lucie’den hoşlandığımı biliyorum,” diye devam etti Josie.

Aren bunu inkâr edemezdi. “Sonunda aradığım kadını buldum. Lucie, bana yeniden âşık olabileceğime dair umut veriyor. Başka bir kadına güvenebileceğime inanmamı sağlıyor.”

Josie derin bir nefes aldı. “Katie sana gerçekten büyük zarar verdi, değil mi?”

“Öyle diyebiliriz.”

“Ama Aren, Lucie seninle ilgili bütün gerçeği bilmiyor.”

Bu, Aren’in yolundaki tek büyük engeldi. Pazar günü yemekten önce ya da sonra bunu açıklığa kavuşturmayı umuyordu. “Yakında öğrenecek. Ve eğer benim düşündüğüm gibi bir kadınsa, o yazının ötesini görmeye razı olacaktır.”

“O ilk gece restoranda ne oldu, neden terslik yaşandı, bilmiyorum,” diye ekledi Josie.

“Ben de.” Aren her şeye rağmen o akşamki yemekle ilgili yazdıklarının arkasındaydı. Yemek gerçekten yenilebilir gibi değildi.

“Daha sonra birkaç kez restorana gittim,” diye devam etti Josie. “Yemekler her defasında inanılmazdı. O gece ne olduğunu bilmiyorum.”

“Ben de bilmiyorum ve sana katılıyorum. Lucie mut-
fakta çok yetenekli.”

“Bugünkü gazetede Eaton Well’in köşesini okumadı
değil mi?”

“Hayır, Tanrı’ya şükür.”

“Ne oldu? Yazının gelecek cumartesi yayınlanacağını
sanıyordum.”

“Ben de öyle sanıyordum. Ama Sandy Markus, No-
el’de *Melekler*’de olanları yazdığım yazının ardından bu
hafta yayınlamaya karar vermiş. Ben oyundan sonra res-
torana gitmiş olduğumuzu belirttiğim için bu mantıklı
aslında.”

“Seni uyayabilirdi.”

“Bana söyleyebilirdi demek istiyorsun?” diyerek gül-
dü Aren. “Sandy’nin yayınlaması gereken bir gazete var
ve bir yazımın yayınlanmasının ardından benim başı-
ma neler geldiği onu ilgilendirmiyor. Onun düşünce-
sine göre ben, işim nedeniyle Tanrı’ya şükretmeliyim.
Şükrediyorum da zaten. Bu benim için harika bir fırsat
oldu.”

Josie bir an duraksadıktan sonra sordu. “Benimle si-
nemaya gelmek istemediğinden emin misin?”

“Bu gece olmaz.”

“Tamam. Öyleyse sanırım ben yalnız gideceğim.”

Josie biraz bozulmuş gibiydi. Son günlerde Jack’ten
pek söz etmiyordu ama Aren, bu ayrılığın, üzerinden
bir yıl geçmiş olmasına karşın, kardeşinin zihninde hâlâ
taze olduğunu biliyordu. “Neden arkadaşlarından birini
çağır mıyorsun?”

“Aralık ayındayız; herkes alışveriŖle ya da ailesiyle meŖgul. Yalnız bir kadın olmak böyle bir Ŗey iŖte.”

“Jack’ten hiç haber almıyor musun?” diye sordu Aren. Sorusunun ardından kısa, rahatsız edici bir sessizlik oldu.

“Hiç,” dedi Josie ayrıntıya girmeden.

Sonra da hemen konuyu deėiŖtirdi. GrnŖe göre, artık kimseyle flört etmek istemiyordu. Aren, Josie’nin Jack konusunda ne kadar hassas olduğunu görünce, bu konuyu açtığına piŖman oldu.

Telefonu kapattılar. Sonra Aren kendine hazır çorba ve fıstık ezmesi, reelli sandviç yaptı. Lucie’yi ve onun ne kadar yorgun olduğunu dŖnmekten kendini alamıyordu. Sabahleyin Lucie’yi aramaya ve ona evde yemek yemek yerine dıŖarı çıkmayı teklif etmeye karar verdi. Onun da biraz dinlenmeye ihtiyaı vardı. Aren baŖ baŖa kalıp yazdığı yazıyı ve gazetedeki görevini konuşma imkânı bulacaklarını umuyordu.

Kapı çaldığında saat on biri gemiŖti ve Aren televizyon izliyordu. nce gelenin Lucie olabileceğini dŖnd ama gözetleme deliğinden baktığında, o olmadığını anladı.

Kapıyı açtığında karŖısında Josie duruyor, çok solgun ve zgn görünüyordu. “Hey, ne oldu?”

Josie soruyu duymamıŖ gibi yaptı. “Biraz içeri gelebilir miyim?”

“Elbette.” Aren, kardeŖini içeri alıp kapıyı kapattı.

Josie koltuğa çöktü, sonra minderin ucuna oturdu.

Buruşuk bir kâğıt mendil çıkarıp küçük parçalara ayırmaya başladı.

“Çok fena bir filmi galiba,” dedi Aren, espri yapmaya çalışarak.

“Ben... gitmedim.”

“Neden?”

Josie cevap vermek yerine çantasından yeni bir mendil çıkardı ve gözleriyle burnunu sildi. Sonra oturduğu yerde doğruldu ve omuzlarını dikleştirdi. “Bil bakalım kiminle karşılaştım?” diye sordu, kayıtsız görünmeye çalışarak.

“Noel Baba ve geyikleriyle değil herhalde.”

Josie gözlerini kısarak Aren’e baktı. “Hayır. Jack’le. Neyse ki onun beni gördüğünü sanmıyorum.”

“Hangi Jack?”

“Hiç komik değilsin, Aren. Şu anda şaka yapmanın sırası değil. Ne kadar üzgün olduğumu görmüyor musun?”

“Tamam, tamam, özür dilerim. Demek Jack’i gördün.”

“Yalnız değildi,” diye ekledi Josie. Şimdi dimdik oturuyordu. Demek ki gurur, düzgün durmak için birebirdi.

“Jack başka bir kadınla mı birlikteydi?” Of, bu Josie’nin canını çok yakmış olmalıydı.

Josie başını salladı. Sonra omuzlarını gevşeterek bir mendil daha aldı. “Jack ve bu diğer kadın gülüşüyorlar, birbirlerine takılıyorlar, çok eğleniyorlardı. Bense tek başıma sinemada bilet kuyruğunda bekliyordum.”

“Ah, Josie, çok üzüldüm.” Aren, kardeşi ile sinemaya gitmediğine pişman olmuştu. Hiç değilse ona moral desteği verirdi.

“Kendimi çok zavallı hissettim.”

Aren, Josie’nin yanına oturdu ve onun kolunu hafifçe sıktı. “Öyle olmadığını biliyorsun.”

“Belki de; ama öyle hissettim. Ben burada yalnız ve mutsuzken Jack...”

“Jack hayatına devam ediyor.” Aren, kardeşinin cümlesini tamamladı.

Josie kendini gülmeye zorladı. “Hem de nasıl.”

“Güzel miydi?”

Josie, ağabeyine delici bakışlarla baktı. “Sence?”

“Tam bir afet,” diye mırıldandı Aren. Bu duyguyu biliyordu. Katie’nin sevgilisi vücut sporları ile uğraşan kaslı bir adamdı; Süpermen bile ona imrenirdi. Aren’in vücudundaki en güçlü kaslar, sürekli bilgisayarda yazması ve telefon mesajları göndermesi nedeniyle parmaklarında idi. Kate’in uğruna onu terk ettiği adamla kıyaslandığında, Aren tam bir sinek sıkletti.

“Çok üzüldüm, canım.” Aren gerçekten de kardeşinin üzüntüsünü paylaşıyordu. “Sana içecek bir şey getirmemi ister misin?”

Josie başını kaldırdı. “Ne var?”

Ne yazık ki Aren’in içkiyle arası pek iyi değildi; bu yüzden evinde alkollü içecekler bulundurmazdı. “Bira, sanırım. Çikolatam olsaydı, ikram ederdim.”

“Bilmiyorum, Aren. Dünyanın bütün çikolataları bir araya gelse, şu anda yaşadıklarımı hafifletmeye yetmez.”

“Demek onu hâlâ seviyorsun?” Aslında bu sorunun cevabı gayet açıktı.

Aren, Josie’nin duraksamasından, onun Jack’e karşı hâlâ çok güçlü duygular beslediğini anladı. Ama bunu itiraf etmeye yanaşmıyordu. “Sanırım öyle. Onu aklımdan çıkarabileceğimi sanmıştım ama yanılmışım.”

“Onunla yeniden iletişime geçmeyi düşündün mü?” Bu Aren’e mantıklı bir çözüm gibi geliyordu.

Josie ellerine ve buruşuk mendiline bakıyordu. “Aslında... bu gece az kalsın arayacaktım... seni aramadan hemen önce. Ama salak durumuna duruma düşecektim. Jack beni çoktan unutmuş ve o Dünya Güzeli ile çıkmaya başlamış.”

“Keser misin şunu? Saçmalıyorsun Josie. Sen akıllı, çekici, iyi eğitilmiş ve...”

“Tabii,” dedi Josie dalga geçer gibi. “Seninle aynı gen havuzunda yüzmüş olduğumuz için söylüyorsun bunları.”

Aren güldü. “Ciddiyim. Şimdi önünde iki seçenek var. Ya Jack’le işleri yoluna koymaya çalışacaksın ya da kendi hayatına devam edeceksin. Seçim senin.”

“Jack’in peşinden koşmayacağım, orası kesin.”

“Öyleyse onu sevmiyorsun demektir. Sadece onun başka birini bulmasını istemiyorsun, o kadar. Hayatının sonuna kadar senin yasını tutmasını istiyorsun.”

Josie, Aren ile göz göze geldi ve bir an onun bu yorumuyla yaralanmış göründü. “Bu doğru değil. Onu seviyorum.”

“Hayır, sevmiyorsun. Arkanı dönüp gitmeye razı olduğuna göre...”

“O başka birini buldu,” diye karşı çıktı Josie.

“Bundan emin değilsin. Hem bulduysa ne olmuş? Sen de onu seviyorsun.”

“Ne mi olmuş? Sen durumu anlamıyorsun. Jack’i o kadınla gördüm ve sana şunu söyleyebilirim: Jack beni, benim onu düşündüğüm gibi düşünmüyor.”

Aren bunu bütün gece tartışabileceklerinin ve tartışmanın bir faydasının olmayacağını farkındaydı.

“Ben şunu söylemeye çalışıyorum, canım. Eğer ona karşı bu kadar güçlü duygular besliyorsan, bundan haberinin olmasını sağla. Eğer beslemiyorsan, bırak. Bu deneyimden ders almaya çalış ve arkanı dönüp yoluna devam et.”

Josie ayağa kalktı ve Aren’in bu öğüdünü düşünür gibi başını yana eğdi. Bir ya da iki saniye sonra fısıldadı. “Ben Jack’e ulaşmaya çalışmayacak kadar gururluyum... Eninde sonunda ben de başka biriyle karşılaşacağım.”

Aren bu gurur meselesini çok iyi anlıyordu. “Evet, tabii ki karşılaşacaksın,” dedi olabildiğince güven veren bir sesle. Bunun doğru olmasını umuyordu.

“Duydun mu?” diye sordu Will, Goodness’a. İkisi, Mercy ve Shirley’yi, Lucie ve annesinin yanında bırakmışlardı. Arkadaşları, Lucie’nin Eaton Well’in yazısını okumaması için gözlerini onun üstünden ayırmıyorlardı. Will ve Goodness ise Aren’i yoklamaya gelmişlerdi.

“Zavallı Josie’ye yardım etmemiz gerek,” dedi Will, genç kızın mutsuz aşk hikâyesine çok üzülerek.

“Yapamayız. Bu kesinlikle yasak.”

“Ama o âşık, üzgün ve canı yanıyor. Acı çekenleri rahatlatmak da bizim görevimizin bir parçası değil mi?”

“Biz Dua Elçileriyiz, Will. Önce birinin onun için dua etmesi gerek.”

“O dua edemez mi?”

“Elbette edebilir ama etmemiş iştir.”

“Neden?”

Goodness omuz silkti. “Çok komik. Bazı insanlar yılmaz duacılarıdır; bazıları ise yalnızca umutsuzluğa kapıldıklarında ya da fena halde ilahi müdahaleye ihtiyaç duyduklarında dua ederler. O zaman Tanrı’dan yakararak yardım isterler.”

“Onların hararetli dualarına karşılık verir miyiz?” diye sordu Will.

“Elimizden geleni yaparız.”

Will, Josie’nin mantosunun düğmelerini ilikleyip soğuk havada dışarı çıkmasını izledi. Her tarafta Noel ve şenlik havası vardı ama Aren’in kardeşi bunun hiç farkında değilmiş gibiydi. Başını eğmiş, omuzlarını düşürmüş, soğuğa ve rüzgâra karşı ilerliyordu.

Köşede, kırmızı ışıktaki durdu, çantasını açtı ve cep telefonunu çıkardı. Uzun bir süre tek yaptığı telefona bakmak oldu. Sonra saatine baktı, içini çekti ve telefonu tekrar çantasına tıktı.

“Sence Jack’i mi arayacaktı?” diye sordu Will.

“Bilmem. Geri dönüp Aren’e bakmamız gerek.”

Will omzunun üstünden geriye baktı. “Josie’nin eve sağ salım vardığından emin olmak için onu takip edebilir miyim?”

Goodness alt dudaklarını ısırdı. “Tamam ama Shirley ve Mercy’ye sana izin verdiğimi söyleme.”

“Tamam.”

“Ve Will?”

“Evet?”

Goodness sabırsızca ayağını yere vurdu. “İnsanlarla ilgilenmek söz konusu olduğunda, daha katı olmalısın. Tanrı onlara özgür irade vermiş. Eger biz onların hayatlarına müdahale edersek, işler karışabilir.”

“Ama Tanrı onları seviyor.”

“Çok seviyor. Onların yanlış seçimler yaptıklarını görmek Tanrı’ya acı veriyor. Ama O, insanların her birinin kendi kararlarını vermesi konusunda çok kararlı.”

“Josie de buna dahil.”

“Josie de buna dahil,” diye tekrarladı Goodness.

“Aren ve Lucie de öyle.”

“Kesinlikle.” Goodness’ın tek yapabildiği, gazeteci ve aşçı için her şeyin yoluna girmesini umut etmektir.

On Dördüncü Bölüm

“Çok yorgun olmalısın.” Lucie’nin annesi, onun peşinden odasına girdi. Restorandan dönmüşlerdi.

“Sen de öyle, anne.” Annesi, sağlık durumuna rağmen, neredeyse Lucie kadar çalışmıştı. Neyse ki Aren gün içinde yemeklerin servis edilmesine yardım etmişti. O harikaydı, gerçekten harikaydı. İkisinin de bir şey kaldırmalarına izin vermemiş, bütün ağır tencereleri ve servis malzemelerini o taşıyordu. Gelir gelmez işe koyulmuş, yardımını esirgememişti.

Lucie’nin asıl yüreğine dokunan, Aren’in servis yapmaya gönüllü olması değildi. Genç adam gelenlere çok iyi davranmış, onlarla sohbet etmiş, onların rahat etmeleri için elinden geleni yapmış, sorular sormuştu. Diğer insanlar başka türlü davranırken, Aren onları dinlemişti. Çocuklarla da arası çok iyiydi.

“Yorulдум ama bütün gece ocağın başında çalışan ben değildim.”

“Anne, ben yaptığım işi seviyorum.”

Annesi, Lucie’ye sarıldı, sonra kendi odasına gitti. Sammy, Lucie’nin yanından ayrılmıyor, onu bekliyor ve o nereye giderse peşinden gidiyordu.

Lucie uzun, sıcak bir duş aldı ve yatmaya hazırlandı. Pazar günü öğleden sonra Aren için yemek pişirecekti ve bunun Aren’in uzun süre unutmıyacağı bir yemek olmasında kararlıydı. Yıllar önce annesi, erkeğin kalbine giden yolun midesinden geçtiğini söylemişti. Lucie, Aren’in kalbini istiyordu. Hiç zamanının olmamasına, restoranı başarılı kılma sorumlululuğuna rağmen, Lucie Aren’e aşık olmaktan alıkoyamamıştı kendini. Aren’i sevmek çok kolaydı. Genç kaçın uykuya dalarken, kafası ve yüreği dopdoluydu.

O gece rüyasında hep Aren’i gördü. Sabah taze kahve kokusuyla uyandı.

“Gnaydım, tatlım,” dedi Wendy, Lucie uyku mahmuru gözlerini ovuşturup yalpalayarak mutfağa girerken.

Annesi hemen onun fincanına kahve doldurdu. “Bu sabah kiliseye gitmeden önce bir saatimiz var. Yılın bu dönemine bayılıyorum. Noel ilahileri söylemek çok hoşuma gidiyor.”

“Benim de.” Lucie, bu izin gününde yapacak çok işi olduğu için, kiliseye gitmemeyi dşnmşti. Annesine

bir mazeret sunması çok kolay olurdu. Ama bunu yapmadı ve yapmadığına da memnun oldu, çünkü ayın çok ilham vericiydi.

Noel ruhunu yeterince yaşayamamış olsa da, barınakta evsizlerle ilgilenmek ve kiliseye gitmek ona yetmişti.

Kiliseden sonra, Lucie ve Wendy Noel süslerini bodrumdaki depodan çıkardılar. Lucie, Aren'in ona ağacı süslerken yardım edeceğini umuyordu. Çok eğlenceli ve romantik olacaktı.

Lucie kalan süsleri almak için bodruma son bir tur yapmadan önce, annesi ona öğleden sonra için planları olduğunu söyledi. Bir arkadaşıyla alışveriş yapacak, sonra da sinemaya gidecekti. Lucie kanmamıştı. Bu, Aren'le ikisini yalnız bırakmak için bir lütuftu.

Lucie merdivenlerden çıkarken, komşularıyla karşılaştı. "Mutlu Noeller, Bayan Sullivan," dedi neşeyle. Keyfi yerindeydi, Aren'le birlikte geçireceği saatleri mutlulukla bekliyordu.

"Mutlu Noeller, Lucie." Yaşlı komşu, clindeki çöp kutusunu dışarı çıkarıyordu.

"Ah, şu cumartesi gününün gazetesi mi?" diye sordu Lucie, kutunun en üstündeki gazeteyi fark ederek.

"Evet."

"Okumamın bir sakıncası var mı?"

"Elbette yok."

Lucie gazeteyi kaptı ve kolunun altına sıkıştırarak merdivenlerden yukarı koştu. Aren'in adını görmek

için sabırsızlanıyordu. Aren ona hemen okumamasını, beklemesini söylemişti. Bu biraz saçmaydı. Aren'in adı ilk kez yayınlanmıştı ve Lucie onunla gurur duyuyordu.

"Cumartesi gününün gazetesini buldum," diye seslendi Lucie, eve girer girmez. Süs kutusunu yere bıraktı, mutfakta bir iskemle çekti ve gazeteyi açtı. Bütün sayfaları ikişer kez taramasına karşın, Aren'in ismini hiçbir yerde bulamadı.

"Yok," dedi, hayal kırıklığı içinde. "En azından beklediğim şekilde yok."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu annesi.

"Birlikte izlediğimiz oyun hakkında kısa bir yazı yazdığını ve olanları anlattığını söylemişti ama burada gerçek ismi yok. Sadece restoran eleştirileri kısmına bakılması için kısa bir not var ama bu da çok anlamsız."

"Restoran eleştirisini okudun mu?" Annesi de Lucie kadar hayal kırıklığına uğramıştı.

"Hayır," dedi Lucie.

"Spor sayfasında mı yazıyor acaba?" dedi Wendy, sanki Lucie yanlış sayfalara bakıyormuş gibi.

"Hayır... aslında, ne yazdığını söylemedi hiç." Lucie düşününce, Aren'in gazetede ne yazdığı konusunda hep gizemli davrandığını fark etti.

"Restoran eleştirisine bak," diye önerdi annesi.

Lucie'nin kafası karışmıştı. "Bununla ilgisi olamaz. Restoran eleştirilerini Eaton Well yazıyor."

"Öyleyse okuma," dedi Wendy başını iki yana sallayarak. "O köşeye ne zaman baksan canın sıkılıyor."

“Haklı olarak. O adam geri zekâlı.”

“Lucie, öyle söylememelisin.”

“Elimde değil, anne. Eaton Well neredeyse bizi mahvediyordu. Ah, bak!” dedi Lucie, köşeyi göstererek. “Aren’le benim geçen perşembe akşamı yemek yediğimiz restoranı yazmış.” Lucie yazıya göz gezdirdi. Daha beş satır okumuştı ki parmaklarını sıktı ve gazetenin kenarlarını buruşturdu.

“Lucie, sana o yazıyı okumamanı söylemiştim. Her defasında moralin bozuluyor.”

Lucie güçlükle yutkundu, gözlerini kapattı ve gazete-yi masaya bıraktı. Boğazı düğüm düğüm olurken yavaşça ayağa kalktı.

“Yine mi olumsuz bir eleştiriyazmış?” diye sordu annesi.

“Bu kez haklı,” dedi Lucie, sesi çatlayarak. Anlamıştı. Aren, Eaton Well idi. Bu yüzden onlar konuşana kadar Lucie’nin gazete-yi okumasını istememişti. Niyeti ona, Cennet Gibi hakkındaki korkunç yazıyı kendisinin yazdığını açıklamaktı. O zamanlar, yemekleri yapan aşçının Lucie olduğunu bilmiyordu. Dilbalığı, bir anlamda Lucie’nin imzası gibi olan yemeklerden biriydi ve Lucie bunu münüye eklemekten gurur duyuyordu. Aren yemeği öylesine sert bir dil kullanarak yerden yere vurmuştu ki, aradan haftalar geçmesine karşın Lucie’nin hâlâ canı yanıyordu.

“Lucie, iyi misin?” diye sordu Wendy.

“Evet, anne.” Lucie, nereye gideceğini ya da ne ya-

pacağını bilemeyerek ayağa kalkmıştı. Oda birden yarı yarıya küçülmüştü sanki; duvarlar üstüne geliyordu. Gizlenecek hiçbir yeri, kaçacak hiçbir yeri yoktu.

“Aren ne zaman gelecek?” diye sordu annesi.

“Ben... hatırlamıyorum.” Lucie’nin başı dönmeye başladı. Aren birazdan orada olacaktı. Yaptıklarını bile bile yüzüne bakması imkânsızdı.

“Janice bir saat içinde gelip beni alacak. Ağacı süslerken yardım istemediğine emin misin?”

Ağaç. Lucie, Noel ağacını süsleyeceğini tamamen unutmuştu. Bunu Aren’le yapmayı dört gözle beklemişti. Şimdi mümkün olmayacaktı. “Ben hallederim anne, sorun değil.”

“Eğer Aren’in kafasında başka bir şey varsa, onu zorlama, olur mu?”

“Tamam.” Lucie mutfakta volta atıyordu. Dağılmak bilmeyen bir sisin içinde kaybolmuş gibiydi. Düşünmeye ihtiyacı vardı ve Aren yanında olursa bu mümkün olmayacaktı.

Aren, Aren, Eaton Well idi.

Lucie bunu nasıl daha önce anlamamış olduğuna şaşırıyordu.

“Lucie, iyi misin? Yüzün soldu. Kendini iyi hissettiğinden emin misin? İstersen evde kalabilirim.”

“Hayır... iyiyim. Sen git eğlen. Keyfine bak.”

“Bakacağım.” Wendy odanın içinde dolaşırken, tezgâhın üzerini toplarken ve arkadaşını bekleyip Noel kartları yazarken şarkılar mırıldanıyordu.

Lucie annesi gidene kadar oyalandı. Sonra cesaretini toplayarak telefonu aldı. Hemen Aren'in gelmesini engellemek için bir bahane bulması gerekiyordu. Düşünmeye, öğrendiklerini sindirmeye ve ne yapacağına karar vermeye ihtiyacı vardı.

Aren telefonu ilk çalışta açtı. "Merhaba. Ben de tam kapıdan çıkıyordum," dedi.

"Öyleyse seni yakaladığıma sevindim." Lucie, bir sorun yokmuş gibi konuşmak için elinden geleni yapıyordu.

"Ne oldu?"

Bir anda Lucie ne yapacağına karar verdi. "Ben düşündüm de..."

Sesinde bir şeyler duygularını ele vermiş olmalıydı çünkü Aren birden suskunlaşmıştı. Lucie fondaki gürültüyü duyabiliyordu. Asansör sesiydi. Kapılar kapandı, sonra ses çıkmadı.

"Ne düşündün?" diye sordu Aren, sesi düz ve belirsizdi, sanki Lucie'yi sınar gibiydi.

"Bizi. Aylar önce tanıştığımızda, restoranın işleri filan nedeniyle çok yoğun olduğumu, çılgınca bir tempo yaşadığımı söylemiştim. Bir ilişki yaşamak için zamanlama bundan kötü olamazdı. Şimdi de hiçbir şeyin değişmediğini fark ediyorum."

"Başka bir deyişle ara vermek istiyorsun."

"Evet."

Aren uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra yumuşak bir sesle sordu. "Yazıyı okudun değil mi?"

“Evet.” Lucie ona yalan söylemeyecekti.

“Ve şimdi benden nefret ediyorsun?”

“Hayır.” Lucie, Aren’den asla nefret edemezdi. “Benim bir adım geri çekilmem ve ilişkimizi yeniden değerlendirmem gerek. Sen, benim olduğumu düşündüğüm kişi değilsin.”

“Yanılıyorsun, Lucie.”

“Cennet Gibi’yi eleştirdiğin o yazıda çok zalim ve acımasızdın. Eaton Well kibar biri değil... Akıllı olduğunu sanıyor ama öyle değil. Kelimeleri insanların canını yakmak için kullanıyor. Cennet Gibi hakkında yazdıkların haksızdı ve...”

“Ben dürüsttüm,” dedi Aren, Lucie’nin kısa tiradını keserek.

“Benim yemeklerim kötü mü? Bana, annemle birlikte restorana yaptığımız yatırımın, sarf ettiğimiz çabaların zaman kaybı olduğunu mu söylüyorsun? Biz başarısız olmayı mı hak ediyoruz?”

“Ben bu anlama gelen hiçbir şey yazmadım.”

“Yazabilirdin.”

Aren cevap vermedi. Şu anda bunu tartışmanın bir anlamı yoktu.

“Soruma cevap vermedin,” diye devam etti Lucie. “Şimdi bana söyle ve dürüst ol. Dilbalığının tadı gerçekten o kadar kötü müydü?”

Aren yine gerçeği söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyormuş gibi duraksadı. “Herkesin kötü olduğu günler vardır.”

“O kadar kötü müydü?” diye tekrarladı Lucie, bu kez daha yüksek sesle ve ısrarla.

Aren cevap vermeden önce bir kalp atımı süre geçti. “Evet, o kadar kötüydü.”

“Anlıyorum,” dedi Lucie. “Bu bana her şeyi anlatıyor.”

“Lucie, mantıksız davranıyor ve haksızlık ediyorsun.”

“Ben mi haksızlık ediyorum? Bu zeytinyağı gibi su üstüne çıkmak değil de nedir?”

“Peki, tamam, eğer benimle bir daha görüşmek istemezsen...”

“Kim olduğunu bana uzun süre önce söylemen gerekirdi,” dedi Lucie.

“Yapamazdım. Sözleşmem gereği bunu kimseye söylememem gerekiyor. Benim elimden de daha fazlası gelmedi. Olabildiğince dürüst davrandım. Köşemde senin sözlerinden alıntı yaparak sana bunu anlatmaya çalıştım. Yazıyı okur okumaz anlayacaktın. Beni seni kandırmakla suçlayamazsın.”

Aren haklıydı. Lucie onunla tartışmak istese de yapamadı. Bu, Aren’in onun ve annesinin yatırımlarını mahvetmeye kalkan kişi olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Lucie bu gerçeği göz ardı edemiyordu.

“Beni aldatmak için elinden geleni yaptığını anlıyorum...” diye söze başladı Lucie. Bunun Aren’in hassas noktası olduğunu biliyordu çünkü o da karısı tarafından aldatılmıştı. Yine de bu onun kim olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“Ama...” Aren bunu Lucie’den önce söylemişti.

“Ama yürümüyor, Aren. Yürümüyor işte.”

“Sana inanmıyorum.”

“Efendim?” diye parladı Lucie. Bunun kolay olmasını beklememişti. Ona zor gelen, Aren’in karşı çıkma şekliydi. Lucie, Aren’in öfkeli bir gururla tepki vereceğini, yaptıklarını savunacağını sanmıştı. Oysa genç adam mantıklı ve soğukkanlı konuşuyordu. Bu da yapılması gerekeni yapmayı iyice zorlaştırıyordu.

“Beni gayet net duydun. İlişkimiz yürüyor ve bu seni korkutuyor. Bana güvendin ve ben senin pişirdiğin yemekte kusur bulunca, bu eleştiriyi kaldıramadın.”

“O kadar yanlış şeyler söylüyorsun ki komik bile değil.” *Bunun gururla ilgisi yoktu. Sorun onun Aren’e âşık, hem de çok âşık olmasıydı. Lucie’nin güvenemeyeceğini hissettiği kişi, Eaton Well idi. Onların aynı kişi olduğunu anlaması, ilişkilerini yeniden değerlendirmesini gerektirmişti.*

“O kadar da yanlış şeyler söylediğimi sanmıyorum,” dedi Aren son derece soğukkanlı bir tavırla. “Sen korkuyorsun.”

“Tamam, korkuyorum. İtiraf ediyorum.”

Aren, sanki Lucie’nin korkularına sahip çıkmasını beklemiyormuş gibi durdu.

“Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun Lucie? Bir ara vermek mi istiyorsun yoksa ilişkimizi tamamen bitirmek mi?”

“Ben... sanırım görüşmezsek iyi olacak.”

“Hiç mi?”

Lucie gözlerini kapattı ve cep telefonunu sıktı. Telefonu kulağına öyle sert bastırıyordu ki, sonradan kulağında küçük bir girinti oluşablirdi. “Ben... bilmiyorum.” Böyle bir karar vermek için doğru zaman değildi bu.

“Beni böyle sürüncemede bırakman haksızlık değil mi sence?”

“Evet,” diyerek kabul etmek zorunda kaldı Lucie.

“Öyleyse karar ver. Eğer bir ara vermek istersen, verelim. Bir ya da iki ay sonra tekrar buluşup konuşuruz.”

“Benim... daha uzun zaman ihtiyacım var.”

“Üç ay?”

“Bilmiyorum.” Lucie gözlerini kapattı.

Aren hafifçe güldü ama keyifli bir gülüş değildi bu. “Sanırım mesajı aldım. Beni hayatından tamamen çıkarmak istiyorsun ama bunu söylemeye cesaretin yok.”

Lucie bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. “Ben... ne diyeceğimi bilmiyorum. Zamana ihtiyacım var.”

“Öyleyse istediğin kadar zamanın olsun. Ama ben yazdıklarımın arkasındayım. O gece dilbalığına ne olduğunu bilmiyorum ama bence kesinlikle servis edilmemeliydi.

“Benimle aynı fikirde olmayan üç yüz müşterin vardı. Benim de ikinci kez Cennet Gibi’de yemek yeme fırsatım oldu. İyi ki de yemişim çünkü yemekler harikaydı. Bir düzeltme yazısı yazdım. Sana bir şans daha verdim.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı Lucie, kendini çok kötü hissederek. Aren olumlu bir yazmıştı ama aşçının Lucie olduğunu öğrendikten sonra yapmıştı bunu.

“Senin de aynısını benim için yapmaya razı olmaman çok yazık.”

Lucie’nin başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan Aren fısıldadı. “Hoşça kal, Lucie.” Ve telefonu kapattı.

“Gazete Lucie’nin eline nereden geçti?” diye bağırdı Mercy. Lucie’nin evinin üzerinde, Brooklyn semalarından olanları izliyordu. “Onu kim gözleyecekti?”

Will istemeye istemeye başını salladı. “Bodruma inmişti. Ona gazeteyi kimin verdiğini bile görmedim. Çok özür dilerim. Yine her şey mahvoldu ve yine hepsi benim suçum.”

Gabriel yanlarında belirdi; beklenmedik bir şekilde ve sessizce gelmişti. “Aren’le Lucie’nin aşkı nasıl gidiyor?” diye sordu. Oysa Mercy onun cevabı bildiğinden neredeyse emindi.

Kimsenin cevap vermeye niyeti yok gibiydi.

“Lucie, Aren’e onunla görüşmek istemediğini söyledi,” diye mırıldandı Shirley. “Hepsi bizim suçumuz.”

“Lucie’nin sosuna ve balığına müdahale ettik; bu da Tanrı’nın planını bozdu,” diye itiraf etti Will.

“Sorun bu,” dedi Gabriel, kollarını geniş göğsünde kavuşturarak. “Ve büyük bir sorun. Dua Elçileri’nden Dünya’daki meselelere karışmamalarının istenmesinin

çok iyi bir nedeni vardır. Bunu yaptığınızda, işler karışabilir.”

“Hem de nasıl karıştı,” dedi Shirley. “Benim suçum.”

“Benim de suçum,” diye itiraf etti Goodness.

“Hepimiz suçluyuz,” diye atıldı Mercy. İşin en kötü yanı, genç Will’i de yoldan çıkarmışlardı.

“Durumu düzeltebilir miyiz?” diye sordu Will hevesle.

Gabriel onlara baktı. “Bence en iyisi onları kendi hallerine bırakmanız ve Lucie ile Aren’in sorunu kendilerinin çözmelerini beklemeniz.”

“Ama çözebilecekler mi?” dedi Mercy merakla. Birbirine çok yakın olan iki insanın aralarına böyle bir soğukluk girmesine izin vermeleri çok acıydı. Yardımcı olmak istiyordu ama buna cesaret etmemesi gerektiğinin farkındaydı.

“Ne olacağı onlara bağlı,” dedi Gabriel, sonra da ondan hiç beklenmeyen bir şey yaptı. Hafifçe Mercy’nin omzunu okşadı. “İnsanların kararlarını neden verdiklerini anlamamız gerekmiyor. Bu tamamen onların özgür iradeleriyle ilgili.”

“Ama Aren ve Lucie tam birbirlerine göreler,” dedi Will.

“Öyle mi?” diye sordu Gabriel.

Ne yazık ki Shirley, Goodness, Mercy ve Will cevabı bilmiyorlardı.

On Beşinci Bölüm

“Yüzün neden asık?” diye sordu Josie, pazartesi sabahı Aren ile buluştuklarında. “Günü Lucie ile geçirdiğini ve onun sana yemek pişirdiğini sanıyordum.”

“Gitmedim.”

“Ne?” Josie az kalsın dengesini kaybedip Starbucks kuyruğunda önünde duran adama çarpacaktı. “Neden? Bütün cumartesi Lucie ile buluşacağından söz edip durdun.”

Bu tam olarak doğru değildi. Sürekli konuşan Josie idi. Josie, Jack’i gördükten sonra yaşadığı üzüntüden söz edip durmuştu. Aren şimdi, reddedilen taraf olarak, kardeşine karşı daha anlayışlı davranmadığı için pişmandı.

“Aramızdaki her şey bitti,” dedi bu pek de önemli değilmiş gibi umursamaz bir tavırla. Aslında, telefonunu kapattığından beri tek düşündüğü Lucie idi. Lucie

duygularını netleştirmişti. Aren ne derse desin, fikrini değiştirmeyecekti. Biraz ara vermeye ihtiyacı olduğunu filan söylemişti ama Aren'in onun zihnini okumak için kristal küreye ihtiyacı yoktu. Lucie artık onunla hiçbir şey yaşamak istemiyordu; sadece bunu söyleyecek kadar güçlü değildi.

Josie neler olup bittiğini hemen anlamıştı. "Lucie yazını okudu, değil mi?"

Starbucks kuyruğu ilerleyince onlar da ilerlediler. "Evet ve görüldüğü kadarıyla, pek affedici bir kişiliğe sahip değil."

Josie kaşlarını çatı. "Buna öylece razı olacak mısın?"

Aren kardeşine baktı. "Başka seçeneğim yok."

"Bir dakika. Jack ve gurur konusunda bana söylev çeken, eğer onu gerçekten seviyorsam, ayrılığa razı olmam gerektiğini söyleyen sen değil miydin?"

"Bütün bunları ben mi söyledim?" Aren şimdi bu sözlerin dönüp kendisini vurduğunu görünce, hepsini yutmuş olmayı diliyordu.

"Daha da fazlasını söyledin."

"Sen de dikkate mi aldın?" Aren Josie'nin bunu yapmadığını biliyordu ve şimdi, durumu onun açısından gördüğünde, nedenini anlıyordu.

"Aslında aldım." Josie kuyrukta sıranın kendisine geldiğini görünce tezgâha yanaştı ve iki kahve siparişi verdi

Aren kahvesini kardeşinin almasını beklemiyordu. Son zamanlarda bunu hep kendisi yapmıştı ve belli ki Josie de şimdi karşılığını veriyordu.

Görevli onlara birer büyük kahve uzattı. Josie hesabı ödedi ve birlikte metroya doğru yürümeye başladılar. Aren daha fazla bilgi almaya çalıştı.

“Jack’i mi aradın?”

“Henüz aramadım. Senin söylediklerini uzun uzun düşündüm. Haklısın, Aren. Jack’i önemseydiğim gerçeğini kabul etmek zorundayım. Ama şuna karar vermem gerek. Onu başka bir kadınla gördüğümde yaşadığım acı gerçek miydi yoksa onun yeni biriyle flört ettiğini görünce yalnızca kıskanıp öfkelendim mi?”

“Ne karar verdin?”

“Henüz... karar vermedim.”

Aren başını iki yana salladı. İkisi de aynı durumdaydılar; acı çekiyorlardı, kalpleri kırılmıştı ve gururlarından vazgeçmiyorlardı. “Ben de işime konsantre olmamın daha iyi olacağını düşünmeye başladım,” dedi kardeşine. “En iyisi ilişkilerden tamamen uzak durmak.”

“Saçmalama. Sen bir eş ve aile istiyorsun.”

“Kim demiş?” diye karşı çıktı Aren.

“Ben. Sen harika bir eş ve baba olursun. Şansın biraz kötü gitti diye her şeyden vazgeçemezsin.”

“Kötü şanstın fazlası söz konusu. Bu, karma. Yaşadığım ya da yaşamak üzere olduğum her ilişki kül oldu.”

“Bu doğru değil. Mary Jane Milton’a ne demeli? Lisede sana deli oluyordu.”

“Onu geçen yıl mezunlar gününde gördüm. Evlenmiş, üç çocuğu var ve yine hamile.”

“Gördün mü, yeterince hızlı davranmamışsın.”

“O zamanlar on yedi yaşındaydım.”

Metro durağına vardıklarında Josie durdu. “Akşam beraber yemek yiyelim,” dedi.

“Geç saate kadar çalışacağım,” diye mırıldandı Aren. Josie’nin ona yardımcı olmaya çalıştığını biliyordu ama Lucie ile yaşadıkları zihninde çok tazeydi ve yaralarını yalayıp temizlemek için iki güne ihtiyacı vardı.

“Peki, işin bitince beni ara, sakın bir yerde buluşuruz.”

“Ben...”

“Benimle tartışma,” dedi Josie ve merdivenlerden inmeye başladı. Basamakların yarısında durdu ve arkasına baktı. “Beni hayal kırıklığına uğratma, Aren.”

Aren bu işten kolay sıyrılamayacak gibiydi, bu yüzden daha fazla zorlamamaya karar verdi. Hem kardeşiyle yemek yemekten bir zarar gelmezdi.

Neyse ki Aren işte çok yoğun bir gün geçirdi. Zihni sürekli meşgul olduğu için, Lucie’yi düşünmeye fırsatı olmadı. Rozbifli sandviç ve kahveden oluşan öğle yemeğini masasında yedi. Saat altı olduğunda çok yorgun ve keyifsizdi. Josie ile yemek yemek pek cazip gelmiyordu çünkü kardeşinin ona söylev çekeceğini biliyordu. Aren, çenesini tutamayıp kardeşine bir sürü öğüt verdiği için pişmandı. Şimdi Josie bu öğütlerin hepsini ona iade edecekti mutlaka.

Sorumluluk sahibi bir ağabey olarak, söz verdiği gibi kardeşini aradı.

“Aç mısın?” diye sordu Josie.

Aren şöyle bir düşündü. “Sanırım.”

“Harika. Sana sözünü ettiğim İtalyan restoranında buluşalım.”

“Sen mi ısmarlıyorsun?”

“Evet, itiraz istemiyorum.”

Aren bahaneler üretmenin bir faydasının olmayacağını anlamıştı, bu yüzden teslim oldu. Taksi bulmakta zorlanmadı ve şehrin her tarafını saran şenlik havasını görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Noel’i düşünmek istemiyordu. Aklında başka meseleler vardı. Daha doğrusu, meseleler değil de Lucie vardı. O sancılı konuşmayı düşünmemek için elinden geleni yapıyordu ama sözcükler zihninde kendi kendine tekrarlanıp duruyordu. Ana fikir de şuydu: Lucie ona güvenebileceğini hissetmiyordu. Onu doğru dürüst tanımadığını öne sürmüştü.

Aren’in taksisi restoranın önünde durduğunda, Josie dışarda onu bekliyordu.

“Burası en sevdiğim restoranlardan biri,” dedi Josie hemen. “Sosları nefistir.”

“Neden daha önce burada yemek yemeyi önermedin?” diye sordu Aren. Kardeşiyle restoranlar hakkında sık sık konuşurlardı. Josie İtalyan yemeklerini severdi ama Aren onun buradan yalnızca bir kez söz ettiğini hatırlıyordu.

Josie duraksadı. “Burası Jack ile en sevdiğimiz yerdi. Daha çok onunla ilgili acı veren anıları su yüzüne

çıkarmak istemediğim için, ayrıldığımızdan beri buraya gelmekten kaçındım. Çok saçma.”

Aren duraksadı. “Jack ile karşılaşmaktan korkmuyormusun?”

Josie başını iki yana salladı. “Herhalde ‘bizim mekânımız’ olarak gördüğümüz bir yere gelip benimle karşılaşmayı o da istemiyordur.”

Aren kardeşinin haklı olmasını umdu. Sonra birden, Jack ve Josie’nin tesadüfen karşılaşmalarının onlar açısından iyi olabileceğini düşündü. Eğer Jack’in tepkisi de kardeşininkine yakın olursa, ikisi için umut var demekti. Ve eğer ikisinin arasında her şey yoluna girerse, Lucie ile onun arası da düzelebilirdi. Aren kaşlarını çattı. Zihni ona saçma oyunlar oynuyordu.

Aren kardeşinin girmesi için kapıyı açık tuttu. Josie içeri girince birden durdu ve fısıldadı. “Eğer Jack karşıma çıkacak olursa gülümseyeceğim ve çok eğleniyor gibi yapacağım.”

“İyi olur,” dedi Aren de fısıltıyla karşılık vererek.

Teşrifatçı, Josie’yi görünce gülümsedi.

“Ah, sizi görmek ne güzel.”

“Sizi görmek de öyle,” dedi Josie. “En sevdiğim masa boş mu?”

Aren, mutfaktan gelen nefis kokularla dikkati dağıldığı için, iki kadın arasındaki konuşmayla ilgilenmemişti. Gözlerini kapattı ve derin derin içini çekti. Sarımsak, baharat, domates ve fesleğen kokusu. Bu aromaya bakılırsa, onları tam bir ziyafet bekliyor olmalıydı.

Birkaç dakika içinde masalarına oturtulmuşlardı ve mönüleri de getirilmişti. Aren'in seçenekleri gözden geçirmesine fırsat kalmadan, masaya batonsaleler geldi.

"Batonsaleler her gün taze pişiriliyor," dedi Josie. "Nefistirler. Jack sadece bunlarla bile karnını doyurabileceğini söylerdi."

"Ravioli nasıl?" diye sordu Aren, mönüyü inceleyerek. Etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı.

Josie'nin gözlerinde hüznü bir ifade belirdi. "Jack en çok peynirli ravioliyi severdi. Ne zaman buraya gelsek, peynirli ravioli yedi. Haftada bir kez de gelirdik."

"Ya sen? Sen ne yerdin?"

Josie gülümsedi. "Her şey. Yemekler o kadar güzel ki, mönüdeki her şeyi denemek istiyordum. Jack'le ayrılana kadar başlangıçları, salataları, ara sıcakları denemiştim."

"En sevdiğin hangisi?"

"Hepsi. Bütün yemekler harika. Hatta başlangıçların bazılarını kendim yapmayı denedim; özellikle rulo patlıcanı. Ama benim yaptıklarım asla burada yediklerim kadar başarılı olmadı. Biz de haftada bir kez gelmeye devam ettik."

Garson siparişleri almak için geldi. Aren peynir dolgulu ravioli istedi. Tam Josie deniz mahsullü spagetti istediğini söylemişti ki birden hareketsiz kalakaldı. Aren, onun Jack'i gördüğünü hemen anlamıştı. Bunun olacağından emindi neredeyse.

Masaya dayanarak sordu. "Dünya Güzeli de yanında mı?"

Josie hafifçe başını salladı. “Ah, evet ve yine çok güzel.”

Aren, sırtı girişe dönük olduğu için göremiyordu. Dönüp bakmasının Josie’yi rahatsız edeceğini bildiği için, çok istediği halde bunu da yapamıyordu.

Josie gülümseyerek başını salladı. “Beni gördü,” dedi. “Ve?”

“Sarsılmış görünüyor. Güzel. Artık geçen cumartesi gecesi benim onu gördüğümde neler hissettiğimi biliyor.” Josie masanın üzerine doğru eğilerek fısıldadı. “Kahkaha at.”

Aren gözlerini kırptırdı. “Efendim?”

“Ciddi durma. Sanki ben hayatında tanıdığın en komik, en akıllı kadınmışım gibi gül.”

“Josie.” Aren’in hiç oyun oynayacak hali yoktu.

“Lütfen, Aren, bunu benim için yap. Hayatım boyunca senden başka hiçbir şey istemeyeceğim.”

Bildik bir hikâyeydi bu. Aren, kardeşinin bu akşamı özellikle planladığını, kendisinin de körü körüne onun planlarına dahil olduğunu düşünmeye başlamıştı.

“Lütfen.” Josie gözleriyle ona yalvarıyordu.

“Tamam, tamam.” Aren kıkırdadı ve hafifçe gülümsemi.

“Daha yüksek sesle,” diye fısıldadı Josie.

“Çok saçma.” Josie en sevdiği masadan söz ettiğinde ve yüzü kapıya dönük oturmakta ısrar ettiğinde, Aren bir şeyler olduğunu anlamalıydı.

Bu kez daha yüksek sesle güldü.

Josie hülyalı bir ifadeyle gülümsedi. “Mükemmeldi.”
“Teşekkürler.”

Josie biraz daha eğildi ve hafif bir kahkaha attı. Aren gözlerini devirmemek için elinden geleni yaptı. Kardeşi abartıyordu. Josie elini kalbine bastırdı ve sanki Aren’in söylediği her sözden çok etkileniyormuş gibi gülümsedi.

“Sen de birazcık rol yapabilirsin,” diye fısıldadı ağabeyine.

“Jack ne yapıyor?” diye sordu Aren.

Josie halinden çok memnun gibiydi. “Gözlerini bizden ayıramıyor.”

“Nerede oturuyor?”

“İki masa ötede, duvarın önünde.”

Aren peçetesini masanın üzerine bıraktı ve hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Josie yüzünde endişeli bir ifadeyle. “Aren, eğer yapacağını düşündüğüm şeyi yaparsan, seninle bir daha asla konuşmam.”

Aren gülümseyerek omuz silkti. “Ne şanslı olurum o zaman.”

“Aren,” diye yalvardı Josie, neredeyse onu durdurmak için ayağa kalkacaktı.

Aren’in vazgeçmeye niyeti yoktu. Kardeşi üzgündü. Jack de gözlerini ondan alamadığına göre, o da üzgün demekti.

Aren kardeşine arkasını döndü ve iki masa arasındaki kısa mesafeyi katetti. Aren yaklaşırken, Jack peçetesini

bırakıp ayağa kalktı. Aren'den beş-altı santim uzundu ve belki ondan on kilo daha ağırdı. Ama Aren'in onu alt etmeye çalışmak gibi bir niyeti yoktu.

“Sen Jack olmalısın,” dedi ve elini uzattı. “Ben Aren Fairchild, Josie'nin ağabeyiyim.”

Diğer adamın yüzünde bir gülümseme belirdi.

Aren, Josie'nin tarafına bakmamaya çalışıyordu. “Sanırım kardeşimle aranızda bir yanlış anlaşılma olmuş.”

“Affedersiniz.” Jack'in yanındaki kadın durumdan hiç memnun görünmüyordu. “Ben görünmez değilim, farkında mısınız?”

Jack diğer kadını tamamen unutmuş gibiydi. “Ah, özür dilerim. Pamela, bu daha önce sözünü ettiğim kadının ağabeyi.”

“Hani şu her konuşmada lafı döndürüp dolaştırıp getirdiğin kadın mı?”

Jack bakışlarını kaçırdı ve cevap vermedi.

“Sanırım senin en sevdiğin yemekten sipariş ettim. Birazdan gelir. Sen kardeşimin yanına git istersen. Ben de Pamela'yla tanışırım.”

“Bir dakika. Benim söz hakkım yok mu?” diye sordu Jack'in kız arkadaşı.

“Görünüşe göre yok,” dedi Aren. Jack diğer masaya doğru ilerlemişti bile.

Aren iskemleyi çekti ve Pamela'nın karşısına oturdu. Kız gerçekten çok güzeldi ama onunla iki dakika oturunca süs bebeği olduğu anlaşılıyordu.

On dakika sonra Pamela iskemlesinden kalktı ve “Ja-

ck'e beni bir daha aramamasının iyi olacağını söyle," dedi.

"Bunu kendin söylesen daha iyi olur," dedi Aren.

"Söylerim. Memnuniyetle."

Pamela, Jack ve Josie'nin oturduğu masaya gitti. İki si kumrular gibiydiler ve aralarındaki sorun her neyse, çözmüşe benziyorlardı.

Pamela yaklaşırken Jack ayağa kalktı. Aren, Pamela'nın neler söylediğini duymuyordu ama onun artık Jack'i görmek istemediği anlaşıyordu. Sonra da restorandan hışımla çıkıp gitti.

Aren, görevini yerine getirmiş olduğunu görerek masaya yüklü bir bahşış bıraktı ve restorandan çıkmaya hazırlandı. Bütün gözlerin onun üzerinde olduğunun farkındaydı. Müşteriler aralarında neler konuşmuşlardı kim bilir. Kapıya doğru ilerlerken, Josie ile göz göze geldi ve kardeşi ona öpücük gönderdi. Aren de el sallayarak karşılık verip çıktı.

Evine girdiğinde, içerisi soğuk ve karanlıktı. Kardeşine ve Jack'e yardımcı olduğu için kendini iyi hissediyordu. Onları ayıranın düğün öncesi küçük gerginlikler olduğunu umuyordu. Bu akşam bir araya gelmeleri, ikisinin de bu ayrılık sırasında mutlu olmadığını ortaya koymuştu. Onların sorunlarını bir an önce ve temelli çözmelerini diliyordu.

Gece yarısına yakın bir saatte telefonu çaldı ve Aren'i derin bir uykudan uyandırdı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Josie.

“Rica ederim. Şimdi uykuma devam edebilir miyim?”

“Hayır. Buraya gelmek ister misin? Biraz sohbet ederiz.”

“Josie, uyuyorum ben.”

“Peki oyunbozan, öyle olsun.”

“Senin adına çok mutluyum.” Aren mutluydu gerçekten ama öte yandan çok yorgundu ve bir an önce rüyasına dönmek istiyordu... Lucie’nin olduğu rüyasına.

On Altıncı Bölüm

Noel arifesiydi ve Lucie'nin mutlu, heyecanlı olması gerekiyordu. Ama öyle değildi. Tam tersine, içi sıkılıyordu. Aren'le konuştuğundan beri böyleydi. Aren onu bir daha aramamıştı. Lucie'nin gururu da onun Aren'i aramasına izin vermiyordu. Genç adamın yazılarını sürekli okumaya devam etmiş ve onun eskisi kadar sivri dilli yazmadığını fark etmişti ya da ona öyle gelmişti. Ondan haber almak için can atıyordu ama bu bir türlü olmuyordu.

Annesi mutfağa girdiğinde Lucie elinde sabah kahvesiyle oturuyordu. Sammy ayaklarının dibindeydi. "Hadi tatlım, gülümse," dedi Wendy. "Bugün Noel arifesi." Annesinin mutluluğu odayı aydınlatmıştı.

"Gülümsüyorum, anne. Bu tatil bana iyi geldi." Restoranı iki gün kapalı tutmaya karar vermişlerdi ve Lucie

de buna çok memnun olmuştu. Hiç Noel havasında değildi ve bütün alışverişi ve paketlemeleri son dakikaya bırakmıştı.

Wendy kendi fincanına kahve doldurdu. Sonra da oturup kan şekerini ölçtü. Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve portakal suyu çıkardı. “Aren’i arayacak mısın?” diye sordu sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi.

“Hayır.”

Wendy hayal kırıklığı içinde omuzlarını düşürdü. “Neden?”

“Anne, bunu defalarca konuştuk. Onunla aramızdaki her şey bitti.”

“Peki istediğin bu mu?” Lucie’nin annesinin yüzündeki şüphe dolu ifade her şeyi anlatıyordu.

Lucie cevap vermedi çünkü Aren’i çok özliyordu ve bütün benliğiyle her şeyin farklı olmasını diliyordu. Ama Aren öyle biriydi ve Lucie de bunu değiştiremezdi.

“Bu sabah şehre inmeyi düşündüm,” dedi Lucie, heyecanlı ve canlı görünmeye çalışarak. “Alışveriş yapmam gerek. Bir iki işim de var.”

“Yemeğe geç kalma,” dedi Wendy, Lucie mantosunu ve çantasını alırken.

“Kalmam.”

Aslında Lucie kaçmak ve Noel’i unutmak istiyordu. Aren ile yaşadıkları zihninde çok tazeydi hala. Eğer kendini oyalarsa, belki ilgisi başka yönler kayabilir, Aren’i düşüncelerinden çıkarabilir ve Noel’in keyfini biraz ol-

sun yaşayabilirdi. Bunu umuyordu. Şehirde bir gün geçirmek işe yarayabilirdi.

“Lucie’nin ne kadar mutsuz olduğunu görüyor musun?” diye sordu Will, Mercy’ye.

“Fark etmemek mümkün değil.” Will’i Lucie’nin peşinden Manhattan’a giden metroya doğru ilerlerken, Mercy ve iki arkadaşı da onu takip ediyorlardı.

Will hâlâ insanların hayatlarına müdahale etme eğiliminde olsa da hızlı öğreniyordu. Mercy onun bu alışkanlığı üçünden aldığını fark etmişti. Onlar da düz-dar yolda ilerlemeyi denemişlerdi ve şimdiye kadar bir şekilde, yol zaman zaman keskin dönüşler yapsa da, Tanrı’nın istediği şekilde dualara karşılık verebilmişlerdi.

Metro durakta durduğunda, Lucie Manhattan’a çıkan merdivenlere yöneldi. Şehir merkezi, mağazadan mağazaya koşarak alışveriş yapan insanlarla doluydu. Herkesin büyük bir acelesi var gibiydi.

“Noel’de hep böyle midir?” diye sordu Will, kalabalığın arasında ilerleyip insanların yolundan çekilmek için elinden geleni yaparak.

“Her zaman,” dedi Shirley. “Bazen daha da beter olur.”

“Bundan daha mı kalabalık olur?” Will buna inanmakta zorluk çekiyor gibiydi.

“Ah, evet, hatırlıyorum da bir yıl...”

“Lucie nereye gidiyor?” diyerek onun sözünü kesti Will.

Mercy, Will'in Lucie ve Aren'in buluşmaları konusunda zamanlamayı altüst ettiği için kendini suçlu hissettiğini ve işleri yoluna koymayı her şeyden çok istediğini biliyordu. Ama yine de onun müdahale etmesine izin veremezdi. Gabriel çok kesin konuşmuştu. Lucie ve Aren meselelerini kendileri halletmek zorundaydılar ve bu da yeniden bir araya gelmelerini iyice zorlaştırıyordu. İkisi de gururlu ve inatçıydılar.

"Gerçekten Noel'de Aren'i yok mu sayacak?" diye sordu Will.

"Onu şimdiye kadar yok saydı," diye hatırlattı Goodness.

"Ona Noel kartı bile göndermedi."

"Hiçbir şey yapmadı," diye onayladı Mercy.

"Aren ona kart gönderdi mi?" diye sordu Shirley. "Birazcık çaba sarf etmenin ona da bir zararı olmazdı."

"Katılıyorum, Aren'in bir şeyler yapması gerekirdi," dedi Will. "Siz de bu insanları şöyle bir sarsıp kendilerine getirmek istemiyor musunuz? İnanılmazlar gerçekten!"

"Sevgili genç öğrencim, sen insanlarla uğraşmak söz konusu olduğunda daha ancak aysbergin ucunu gördün sayılır."

"Neyin?"

"Boş ver." Goodness, Will'in kolunu okşadı. "Boş ver. Bir gün sana Kuzey Kutbu'nu gösteririz."

"New York'a yakın mı?"

"Biraz daha kuzeyde," diye açıkladı Mercy.

“Oradaki insanlar da buradakiler kadar inatçı mı?”

“Ah, evet, insanlar her yerde aynı.”

“İlginç. Ve Tanrı yine de onları seviyor?”

“Anlamak zor ama evet, Tanrı onları seviyor. İnsanların ne kadar kalın kafalı oldukları düşünülecek olursa, bu gerçekten inanılmaz!”

“Lucie şimdi nereye gidiyor?” diye sordu Will, onun peşinden bir mağazaya dalarak.

“Ah, burası dünyada en sevdiğim yerlerden biri.”

“Burası ne?” diye bağırdı Will, Lucie’nin arkasından asansöre atlayarak.

“Kitapçı,” diye karşılık verdi Mercy ve Shirley’yi çocuk bölümünden uzaklaştırmak için onu kemerinden yakaladı.

Shirley hayal kırıklığı içinde içini çekti. “Başımı derde sokmayacaktım.”

“Olabilir ama ben emin olmak istedim.”

“Lucie ne arıyor?” diye sordu Will, Lucie’nin peşinden ayrılmadan.

“Sanırım hediye etmek için özel bir kitap arıyor,” dedi Goodness. “Burası bir kitapçı, unutma.”

“Bir sürü insanın olduğu çok büyük bir kitapçı,” dedi Shirley.

“Bak, Lucie sessiz bir köşe bulup oturdu.”

“Ben onun yanına gideceğim,” dedi Shirley. “Böyle etrafta koşuşturunca yoruluyorum.”

“Sanırım hepimiz yorulduk.”

“Hepiniz çok çalışıyorsunuz, değil mi?”

Gabriel'in gür sesini duyan melekler yerlerinde zıplayarak arkalarına döndüler. "Ayrıca suçlu suçlu bakıyorsunuz." Baş meleğin sesi öyle yüksek çıkıyordu ki duvarların titrememesi mucizeydi. "Dördünüzün bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Will, Mercy'nin daha önce hiç görmediği kadar cesur bir tavırla bir adım öne çıktı. "Bir an önce bir şeyler yapmalıyız."

"Yani müdahale etmek istediğini mi söylüyorsun?"

"Evet. Lucie ve Aren ile ilgili kendimi sorumlu hissediyorum. Onları, karşılaşmalarının planlanmadığı bir zamanda tanıştırdım. Şimdi işler çığırından çıktı, onlar ayrıldılar ve çok mutsuzlar."

Gabriel üzüntüyle başını iki yana salladı. "Bu bize bağlı değil. Aren ve Lucie'nin gurur ve inatçılık konusunda ders almaları gerekiyor. Eğer bu küçük meseleyi bile çözemiyorlarsa, ilişkileri zaten yürümeyecek demektir. Aşk, kabullenmeyi ve ruh cömertliğini gerektirir. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben ikisinde de bunu göremiyorum."

"Ben görüyorum," dedi Will. "Lucie ve annesinin evsizler için yaptıklarına baksanıza."

"Aren de onlara yardımcı olmak için elinden geleni yaptı," diye ekledi Goodness.

"Çocuklara karşı da harikaydı," diye hatırlattı Shirley.

"Evet, öyleydi."

"Gördünüz mü, demek ki Lucie ve Aren için umut var," diye üsteledi Will. "Yeter ki siz bize izin verin de..."

“Hayır.” Gabriel parmağını kaldırarak Will’i susturdu. “Müdahale söz konusu bile değil.”

Sonra onların yanından ayrıldı. Mercy, Will’in omuzlarının hayal kırıklığı ile çöktüğünü gördü. Mercy omzunun üzerinden bakarak alçak sesle konuştu. “Sorun çıkarmak istemiyorum ama sanırım iyi bir fikrim var.”

“Lucie ve Aren ile mi ilgili?” diye sordu Will umutla.

Mercy başını yana eğdi ve sesini alçalttı. “Dolaylı olarak.”

Goodness atıldı. “Bu kulağa umut verici geliyor.”

“Peki kiminle ilgili?” diye sordu Shirley kuşkuyla.

“Görürsünüz,” dedi Mercy. “Benimle gelin.”

“Lucie’yi bırakayım mı?” Will’in sesi kuşku doluydu.

“Ona bir şey olmayacak, güven bana.”

Will de gönülsüzce de olsa söz dinledi.

“Umarım doğru olanı yapıyoruzdur,” dedi Shirley, Lucie’nin yanından en son ayrılan o olmuştu. “Daha önce Mercy’yi dinlediğimde başım bir sürü derde girdi.”

“Benim içimde iyi bir his var,” dedi Goodness. “Mercy’nin harika fikirleri vardır hep.”

Lucie’nin cep telefonu çaldı ve mesaj geldiğini haber verdi. Lucie çantasını açıp telefonu çıkardı. Numarayı tanıımıyordu. Mesajı okudu: *Saat dörtte Empire State Binası’nın tepesinde.*

Kaşlarını çatarak telefonu tekrar çantasına koydu. Bir

yandan da bu mesajı kimin göndermiş olabileceğini düşünüyordu. Önce Aren olabileceğini düşündü. Ama değildi. O olsa, numarasını tanırırdı.

Gitmeyecekti. Bu çok saçma olurdu. Yapması gereken işler vardı. Daha sonra annesiyle yemek yiyecekti ve ikisi birlikte kilisede ayine gideceklerdi. Lucie her şeyi planlamıştı. Empire State Binası'nda gizemli oyunlar oynayacak vakti yoktu.

Yapmayacaktı.

On dakika sonra saatine baktı. Üç otuz üç.

İstese de Empire State Binası'na zamanında yetişmezdi zaten. Noel günü bu saatte taksi bulmak da imkânsızdı.

Bu düşünce aklından geçtikten hemen sonra, yakınında bir taksi durdu. İçinden bir kadın indi.

Lucie, kimsenin taksiye binmek için koşmadığını görünce şaşırdı.

“Geliyor musunuz gelmiyor musunuz, bayan?” diye sordu taksi şoförü. “İnsanlar bekliyor.”

Lucie etrafına bakınarak eliyle göğsüne vurdu. “Bana mı söylüyorsunuz?”

“Siz bana işaret etmediniz mi?”

“Ah... hayır.”

“Peki o zaman.”

Tam şoför hareket ediyordu ki Lucie onu durdurdu. Basamakları koşarak inip arabanın kapısını açtı. “Beni saat dörtte Empire State Binası'na yetiştirir misiniz?”

“Bu trafikte mi? Şaka yapıyorsunuz değil mi?”

“Elinizden geleni yarın.” Lucie, mesajda söyleneni yerine getirmek niyetinde değildi ama bir yandan da kendine engel olamıyordu. Eğer mesajı gönderen Aren değilse, bunu kimin neden yaptığını öğrenmeliydi.

Taksi şoförü adım adım ilerleyen trafiğin içine girdi. “Saat dörtte oraya varmamız mucize olur.”

“Elinizden geleni yapın... Olmazsa olmaz.” Lucie bile neden takside olduğundan emin değildi. Biri ona kötü bir şaka yapıyordu Belki de bunun arkasında Aren vardı. Lucie’yi söylediği yere getirecek ve tıpkı onun kendisini beklettiği gibi, o da Lucie’yi bekletecekti.

Lucie, bir yandan aklından bu düşünce geçerken bir yandan da Aren’in asla böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. Yangına körükle gitmek onun doğasına aykırıydı.

Belki de Lucie’yi oraya gitmeye ikna eden şey umuttu. Belki de içten içe Aren’le aralarının düzelebileceğini umuyordu.

“Şuna bakar mısınız?” diye fısıldadı şoför dışlerinin arasından.

“Efendim?” dedi Lucie öne doğru uzanarak. Düşüncelerine öyle dalmıştı ki şoförün ne dediğini duymamıştı.

“Beşinci Bulvar,” dedi adam ve ona ön camdan dışarısını işaret etti.

Lucie baktı ama bir şey göremedi. “Ne olmuş?”

“Açık. Sanki Kızıl Deniz yarılmış. Yol sadece bana ait. Neredeyse yirmi yıldır araba kullanıyorum, hiç böyle bir şey görmedim. Gören de polis eskortum var sanır.”

“Ya?” Lucie ne diyeceğini bilemiyordu.

“Sizin omzunuzda melek filan mı var?” dedi şoför.

“Hayır... sanmıyorum.” Lucie, taksiler söz konusu olduğunda, bir tür çılgın karmasının filan olduğunu düşünmeye başlamıştı. Yaşadığı son deneyimi açıklamak mümkün değildi. Gazete uçmuş, cam kendiliğinden açılıp kapanmıştı. Şimdi de bu. Sanki sırf onlar için açılan trafiği izledi.

Çok geçmeden taksi, gökdelenin önünde durdu. Şoför şaşkınlıkla kafasını kaşdı. “Buna inanamıyorum. Saat dörde beş var. Bu trafikte inanılmaz bir sürede geldik. Bunun Noel mucizesi olduğunu düşüneceğim ve kimseye tek kelime etmeyeceğim. Zaten bana kim inanır ki?”

“Beş dakika erken geldik,” dedi Lucie de şaşkınlık içinde.

Şoföre parasını ödeyip arabadan indi. Sokakta durup el örgüsü şapkasını elinde tuttu ve başını kaldırıp gökdeleni baktı.

Artık buraya geldiğine göre, mesajın kimden geldiğini de öğrenecekti. Asansöre binip 102. kattan manzarayı izlemek için bekleyenlerin oluşturduğu sıra çabuk ilerledi. Bilet satan kadın saatine baktı. “Bugün Noel olduğu için saat dörtte kapatıyoruz.”

“Uzun süre kalmayacağım, söz veriyorum.”

Kadın, Lucie’ye biletini uzattı. O da diğerleriyle birlikte günün son asansörüne bindi. Daha önce bir kez en üst kata çıkmıştı; ama bu yıllar önceydi. Beşinci sınıf-

tayken bir okul gezisinde olmalıydı. Henüz çok küçük olduğu halde, 1931'de Büyük Buhran'dan hemen sonra açılan yapının tarihi onu çok etkilemişti.

Lucie asansörden inip hemen dışarı çıktı. Şehrin ışıkları yanmaya başlamıştı. Uç yüz altmış derecelik manzara onu büyüledi. Bilet satan kadına uzun süre kalmayacağına dair söz verdiği halde, kendini manzaraya kaptırdı. Aren'le yaptığı son konuşmadan beri içinden atamadığı keder dağılmıştı. Birden ne yapması gerektiğini anladı.

Aren'i araması gerekiyordu. Son konuşmalarında ona bir ara vermesi, nefes alması gerektiğini söylemişti. Bunu yapmıştı işte.

Çantasını karıştırdı ve telefonu çıkardı. Rehberde Aren'in numarasını buldu. Arama tuşuna basarken yüzünü bir gülümseme aydınlatıyordu.

Telefon dört kez çaldı ve telesekreter devreye girdi.

On Yedinci Bölüm

Aren, Noel ailesinde ne çok insanın Empire State Binası'na geldiğini görünce şaşırmıştı. Kapanış saati yaklaştığı ve görevliler ikide bir endişeyle saatlerine baktıkları halde, kimse oradan ayrılmak için acele etmiyor gibiydi. Özellikle de kendisi.

Aren o gün Jack'ten saat dörtte burada buluşmalarını isteyen bir mesaj almıştı. Ama Jack ortalarda yoktu.

Aren'in Jack'in isteğinin arkasındaki nedeni anlaması uzun sürmedi. Jack, Josie'nin ona iade ettiği nişan yüzüğünü geri vermek istiyor olmalıydı. Aren kardeşi adına o kadar mutluydu ki.

Saatine baktı ve gözleriyle etrafı tarayarak omuz silk-ti. Görevlilerden biri katın on beş dakika içinde boşaltılması gerektiğini duyurdu. Kalabalık dağılmaya başladı, birkaç kişi asansöre yöneldi. Kendi nişanına geç kalmak tam da kardeşine göre idi. Gerçi Jack de geç kalmıştı ve ikisinin birden gecikmeleri çok komikti.

Ters bir şey olmuştu mutlaka. Aren, Jack'i aramak ve neler olduğunu öğrenmek için cep telefonunu çıkardı. Şaşkınlıkla, telefonun sesinin kısılmış olduğunu gördü, çağrılarını duymamıştı. Numaralara bakarken, dalgınlıkla arkasındaki kişiye çarptı.

“Özür dilerim,” dedi arkasına dönerek. Sözcükler dudaklarında dondu. “Lucie?”

“Aren?”

“Sen burada ne arıyorsun?” Aren’in kafası karmakarışık olmuştu.

“Bir mesaj aldım...”

Mesaj mı almış? “Ben de öyle.”

“Numarayı tanımadım. Buraya gelmeyecektim ama birden kendimi bir takside buldum. Şoför dörtten önce buraya ulaşmamızın imkânsız olduğunu söyledi. Ama ulaştık. Bu kez şoför, bunun Kızıl Deniz’in yarılması gibi bir Noel mucizesi olduğunu söyledi. Ben bunun Aralık ayında olduğunu sanmıyorum ama yine de emin değilim.” Lucie birden anlamsız konuştuğunu fark ederek sustu. “Ah, Aren, Aren, seni gördüğüme o kadar sevindim ki.” Kollarını genç adamın boynuna doladı.

Hazırlıksız yakalanan Aren sendeleyerek iki adım geriledi. Neler olduğunu ya da ikisinin nasıl olup da aynı anda aynı yerde bulunduklarını anlamıyordu ama bunu sorgulayacak durumda değildi. Bunu önemsemeyecek kadar mutluydu. O da kollarını Lucie’nin beline dolayıp onu kendine çekti. Gözlerini kapattı.

Lucie, tuhaf bir taksi yolculuğuyla bir Noel mucizesi yaşadığını söylemişti. Kendi de mucize yaşıyordu işte.

Lucie onun kollarındaydı ve o kadar hızlı konuşuyordu ki Aren güçlükle anlayabiliyordu.

“Çok saçma ve aptalca davrandım ve...”

Aren, genç kadını kendinden uzaklaştırdı ve parmağını dudaklarına bastırarak onu susturdu. Lucie hemen konuşmayı kesti ve birkaç kez gözlerini kırptırdı. Aren ona bakıp gülümseyerek yüzüne düşün saçları itti.

“İkimiz de saçma ve aptalca davrandık,” dedi.

“Hayatım karmakarışık... restoran benim için her şey demek. Başarılı olmak zorunda. Ama senden uzaklaşmam. Yapamam.”

“Güzel.” Aren, Lucie’yi öptü ve sanki aylardır Lucie’nin kollarında olmasının ona yaşattığı duyguya yakın bir duygu yaşamadığını hissetti. “Ben de senden uzaklaşmam.”

“Seni aramaya çalıştım.”

“Ne zaman?”

“Az  nce. Telesekreter devreye girdi. Ben de düşündüm ki... senin benimle konuşmak istemediğini, her şeyi mahvettiğini düşündüm.”

“Telefonumun sesi kısılmış. Bunu yaptığımı hatırlamıyorum ama olmuş i te.”

“Sana mesajı kim gönderdi? Bana kimin gönderdiğini de bilmiyorum?” Lucie’nin gözleri mutlulukla parlıyordu.

“Jack.”

“Jack kim?”

“Josie’nin müstakbel e i. Onlar da geçenlerde barıştılar. Jack’in kardeşime ikinci kez evlenme teklif edeceğini sandım.”

“İkinci kez mi?”

“Hiç sorma, uzun hikâye.”

Lucie cep telefonunu çıkardı ve mesajı Aren’e gösterdi. “Bu Jack’in numarası mı?”

Aren ekrana bakıp kaşlarını çatı. “Hayır. O numara kardeşime ait.”

“Josie benim numaramı nereden bulmuş?”

“Hiçbir fikrim yok.” Bu, Aren için de bir sırdı. “Ama her şey çok açık. Kardeşim ve Jack ikimizi yeniden bir araya getirmeye çalışmışlar.”

“İşe yaradı. Ah, Aren, Mutlu Noeller.”

“Mutlu Noeller, sevgilim.”

“Sevgilin. Yani bize bir şans daha vermeye hazırsın?”

“Kesinlikle.”

Lucie ağlamamak için gözlerini kırptırdı. “Yemin ederim, bu hayatımın en güzel Noel’i.”

“Benim de.” Aren gözlerini kapattı ve Lucie’yi alnından öptü. “Geçen sefer burada bekliyor ve bütün kalbimle senin gelmeni diliyordum. Bu kez seni burada göreceğime dair hiçbir umudum yoktu ama geldin.”

“İyi ki gelmişim. Sen de iyi ki gelmişsin.”

“İyi ki.”

Sonra Lucie birden aklına gelmiş gibi, “Benimle eve gelirsin, değil mi?” dedi. “Annem seni gördüğüne çok sevinecek. Harika bir akşam yemeği hazırladı. İkimizin yiyemeyeceğimiz kadar çok yemek var. Lütfen sen de gel. Sonra kiliseye gideceğiz. Müzik çok güzel. Ben de Noel’i birlikte geçirmek için senden daha iyi birini düşünemiyorum.”

Aren de bundan daha iyi bir Noel düşünemiyordu.

“Bizimle yemek yiyeceksin değil mi?” Lucie ona yalvaran gözlerle bakıyordu.

Aren başını salladı.

Lucie ona sıkı sıkı sarıldı. “Bunu itiraf edemeyecek kadar üzgün ve inatçıydım. Kendim hakkında o kadar çok şey öğrendim ki Aren. Ne kadar gerizekâlıymışım.”

“Ben de.”

“Hayır,” dedi Lucie, suçu kabullenmeye hazır olarak. “Sen mantıklıydın ve ben...”

Aren onu aklına gelen tek yöntemle susturdu. Onu kollarına aldı ve görevli gelip onları uyarana kadar öptü.

“Hey, arkadaşlar, bu romantik anı bölmekten nefret ediyorum ama kapatıyoruz.”

“Ah, özür dileriz,” diye fısıldadı Lucie.

Aren kolunu onun beline doladı. Sarmaş dolaş asansöre binip en alt kata indiler. Dışarı çıkar çıkmaz, Aren cep telefonunu çıkardı.

“Kimi arıyorsun?” diye sordu Lucie.

“Bütün bunları ayarlayan kardeşimi.” Aren numarayı tuşladı. Josie üçüncü çalışta açtı telefonu.

“Umarım aramanın önemli bir nedeni vardır,” diye fısıldadı Josie. “Jack burada ve bana nişan yüzüğümü geri verdi.”

“Sana teşekkür etmek istedim. Daha doğrusu Lucie ve ben sana şükranlarımızı sunuyoruz.”

“Ah... ne için?”

“Senin Lucie’ye, Jack’in de bana gönderdiğiniz mesajlar için.”

“Ne mesajı?”

“Hadi Josie, numara yapma. Lucie senden mesaj almış. Ben de Jack’ten mesaj aldım. İkimiz, planladığınız gibi, Empire State Binası’nda buluştuk.”

“Bir dakika. Ben Lucie’ye mesaj göndermedim ki.”

“Göndermedin mi?” Bu çok anlamsızdı. “Telefonuna bakar mısın?”

“Tabii ama bir faydası olmaz. Ben ne gönderdiğimi biliyorum. Empire State Binası’yla ilgili hiçbir şey yazmadım. Hem ben Lucie’nin numarasını nereden bulmuş olabilirim?”

Bu iyi bir soruydu ve Aren bunu daha önce de düşünmüştü. “Tamam,” dedi. “Sanırım birden fazla Noel mucizesi yaşanmış. Jack’i ve seni tebrik ederim. Şimdi Lucie’nin evine yemeğe gidiyorum. Daha sonra da kiliseye gideceğiz. Seninle sabah görüşürüz.”

“Mutlu Noeller, Aren.”

“Mutlu Noeller.” Josie’nin sesi dünyanın en mutlu kadını gibi geliyordu. Aren bunu anlıyordu çünkü kendi de bulutların üzerinde geziyor gibiydi.

“Josie’nin Lucie’nin cep telefonunu nereden bulduğunu açıklamak ister misiniz?” diye sordu Gabriel, Mercy ve arkadaşlarına. Noel ayını için Brooklyn kilisesinde toplanmışlardı. Aren, Lucie ve Wendy sol taraftaki sıralarda oturuyorlardı.

Aren ve Lucie aynı ilahi kitabını paylaşıyorlardı. Klasik Noel ilahilerini söylerken sesleri birbirine çok güzel uyuyordu. Ne yazık ki henüz melek korosunu duymamışlardı ama neyse ki bir gün duyacaklardı.

“Şey...”

“Mercy, neden bunun senin işin olduğunu düşünüyorum acaba?” diye üsteledi Gabriel.

“Bir şeyler yapmak zorundaydık,” diye açıkladı Will. “Olanlar yüzünden kendimi suçlu hissediyordum. Bu yüzden talimatlarından bazılarına karşı geldik ve işleri yoluna koyduk.”

“Onlara ne olacak?” diye sordu Goodness. “Sen geleceği biliyorsun. Biz bilmiyoruz.”

“Önce soruma cevap verin,” dedi Gabriel.

“Onların hayatlarına müdahale edemeyeceğimizi söylemişsiniz,” dedi Will, sanki hatırlatmaya gerek varmış gibi.

“Onların hayatlarına *tekrar* müdahale edemeyeceğini söylemiştim,” diye düzeltti Gabriel.

“Doğru,” dedi Will.

“Ve...” Gabriel, gözlerini Mercy’ye dikti.

“Neden bana bakıyorsun?” diye sordu Mercy, elinden geldiğince masum görünmeye çalışarak.

“Çünkü yaramazlıklar söz konusu olduğunda, sen hep elebaşı oldun.”

“Ben mi?” Mercy alınmıştı. Dördünün arasında herkesi kontrol eden oydu. “Bu haksızlık,” diye karşı çıktı. “Ben Dünya’da asla bilemeyeceğin kadar çok müdahaleyi engelledim.”

“Doğru,” dedi Goodness, Mercy’yi savunarak.

“Mercy bizi kontrol etmek için elinden geleni yaptı.” Gabriel kaşlarını çatı. “Demek pek başarılı olamamış.” Mercy’nin kanatları çöktü. “Ben... benim gitmemi...”

“Mercy, hayır!” diye bağırdı Goodness, arkadaşının yanına giderek.

“Gitmesi gereken biri varsa, o da benim,” dedi Shirley, Mercy’nin yanında durarak.

“Ya da ben,” dedi Will. “Ben transfer olabilirim.”

Gabriel elini kaldırarak onları susturdu. “Noel’i göz önünde bulundurarak, bazı suç ve hataları göz ardı edebiliriz.”

“Edebilir miyiz?” diye sordu Mercy umutla. Demek Gabriel affedici günündeydi.

“Ne de olsa bir deveyi kaçırıp tiyatronun dışına çıkarmak gibi çok kötü bir şey yapmadınız. Bu kabul edilemezdi.”

Goodness nefesini tuttu; o kadar uzun süre tuttu ki mosmor oldu. Mercy, arkadaşının sırtına vurdu. Goodness o kadar yüksek sesle nefes verdi ki org kendi kendine çaldı. Kilisedeki birkaç kişi dönüp o tarafa baktı.

“Daha kötüsü de olabilirdi. Değil mi?” dedi Gabriel, ayağını sabırsızca yere vurarak.

Dört melek, sanki kaybettikleri bir düğmeyi arar gibi ayaklarının dibine baktılar. Gabriel ile göz göze gelmeye çalışıyorlardı.

“Değil mi?” diye sordu Gabriel.

“Doğru,” dedi Mercy hafif bir sesle.

“Biriniz, bir Broadway müzikalinin arasına girip oyuncularını gözle görülür destekler olmaksızın havaya kaldırmak gibi çılgınca bir şey yapmış olabilirdiniz.”

Mercy huzursuzca yutkundu.

“Biz böyle bir şey yapmayız,” diye mırıldandı Goodness.

“Ya da tuba çalabilirdiniz.”

“Ben tuba çalmadım,” dedi Will. “Sadece baktım.”
Sonra ne söylediğini fark ederek, eliyle ağzını kapattı.

“Arkadaşlar,” dedi Gabriel gülümseyerek. “Her şeye rağmen, Wendy’nin duasına karşılık vermeyi başardınız. Lucie ve Aren birlikteler ve Empire State Binası’nda buluşabildiler.”

“İlişkileri devam ediyor mu?” diye sordu Will.

Gabriel başını salladı. “Evet. Gelecek yıl Ekim ayında evlenecekler.”

“Ah güzel.”

“Çocuk?”

“İki tane. Bir oğlan, bir kız.”

“Ya restoran?”

“Ya Aren? Gazetede yazmaya devam edecek mi?”

“Soruları tek tek sorun, arkadaşlar,” dedi Gabriel; uzanıp Aren ve Lucie’ye baktı. Gülümseyerek yeniden Dua Elçileri’ne döndü. “Restoran çok başarılı olacak. Wendy’nin yatırımı büyük kazanç sağlayacak. İkisi, Lucie’nin kızı doğduktan sonra, Cennet Gibi’yi beş yıl boyunca yaptıkları yatırımın iki katı fiyatına satacaklar.”

“Bu harika. Ama Lucie restoranı olmadan ne yapacak? Yemek pişirmeyi çok seviyor.”

“Mesleğini tamamen bırakmayacak. Amerika’daki ünlü sosyete aşçıları için yemek tarifleri geliştirecek. Bu tam ona göre bir iş. Böylece evde çocuklarıyla birlikte kalabilecek.”

“Ya Aren?”

“O, sürpriz.”

“Nasıl yani?” diye sordu Goodness.

“Aren, ilk romanını sattıktan kısa bir süre sonra, gazeteden ayrılacak.”

“Aren roman mı yazıyor?”

“Bu onun gizli tutkusu. Birkaç yıldır boş zamanlarında bu roman üzerinde çalışıyordu. Romanını satması, Lucie ve onun tahmin edemedikleri kadar büyük bir başarı olacak.”

“Film anlaşması da yapıyor mu?” diye sordu Goodness. “Ah, Gabriel, buna dahil olabilir miyiz? Lütfen, lütfen!”

Gabriel’in yüzündeki ifade duymak istedikleri her şeyi söylüyordu.

“Bu harika!” Mercy mutlulukla ellerini ovuşturdu. Bu onun hayal edebileceğinden de güzeldi.

“Birlikte güzel bir yaşam sürecekler. Josie ve Jack de öyle.” Gabriel kocaman kanatlarını dördünün üzerine gerdi. “Cennet’e dönmeye hazır mısınız?”

“Hazırız,” dedi Mercy, hepsinin adına cevap vererek.

Böylece Cennet’e doğru yola çıktılar. Yaklaştıklarında, Mercy Dünya’da duyduğu hiçbir şeye benzemeyen bir müzik duydu. İki bin yıldan fazla süre önce bir ahırda doğan bebek için kutlamalar başlıyordu.